Brad Ward

ŞERIFUL DIN MEDICINE BEND

COLECŢIA WESTERN

BRAD WARD
-Samuel Anthony Peeples-

Şeriful din Medicine Bend

V.1.0
V.1.0

Traducerea de Niculai Popescu

BRAD WARD
The Marshall of Medicine Bend
1954

COLECTIA WESTERN

CAPITOLUL I
Sorţii de izbândă se împuţinează

Zgomotul l-a trezit din somn; un urlet prelung, stăruitor, ca de animal înfometat, îi călca pe nervi, insuportabil. Când sări în capul oaselor, cu un strigăt nerostit pe buze, partea de sus a trupului îi era scăldată în sudoare. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi ţipat; cine ştie, i-ar fi potolit greaţa apăsătoare pe care o simţea ca un nod în stomac. Dar nu putea, nu îndrăznea să dea frâu liber spaimei care-l gâtuia. Sta cu buzele strânse într-un mormăit, surd, domolit doar când îşi trecu peste gură mâna care-i tremura.

Nu pentru întâia oară se deşteptase în felul ăsta, dar de fiecare dată era tot mai rău. Calem Ware avea o senzaţie tot mai chinuitoare şi se întreba până când o să-i mai poată rezista. Ştia că nu-i departe clipa. Voinţa lui de fier avea să-i slăbească, trupul i se va îngreuna, n-o să-şi mai poată controla tremurul mâinilor. Dar încă nu! Gândul ăsta era o tortură şi o mângâiere.

Gemu şi îşi cumpăni picioarele afară din cearşafurile răvăşite, apoi rămase pe marginea patului, ascultând. Zgomotul se auzea desluşit, ca un vaier molcom de fiară hămesită. Se prinse cu mâinile de cap; strâns. O fiară cu o mie de capete şi de inimi, o fiară cu două mii de ochi la pândă, holbându-se la el, căutând să-i surprindă pe faţă slăbiciunile, aşteptând să-l vadă zdrobit. Încercă să alunge acest gând, dar degeaba. Prea era aievea, prea limpede în minte. Fiara era oraşul care îi aştepta moartea. Recunoscu

sunetul, tremurat şi nerăbdător, îi ştia tâlcul – cineva îl aştepta pe undeva afară, pe străzile acelea uscate de soare. „Poate, de astă dată, şoptea vocea fiarei, Calem Ware va fi cel doborât, sângele lui Calem Ware o să astâmpere praful însetat de pe strada Texas…”

Calem îşi trecu mâna prin păr. Era aproape alb, se mai zăreau doar câteva şuviţe cenuşiu-închis. Dar mustaţa şi sprâncenele îi rămăseseră negre, cu ochii de un albastru spălăcit. Se ridică în picioare – era înalt de statură, subţire, într-o cămaşă de noapte prea scurtă – îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă pe pat. Rămase gol, cu trupul de un alb palid în lumina filtrată, prin storurile verzi ale încăperii. O cicatrice urâtă, brună, îi încreţea pielea în dreapta, mai jos de abdomenul plat şi alte patru, foarte albe, îi punctau partea superioară a pieptului şi umerii. Cinci reminiscenţe brutale de pe când se aflase la un pas de moarte. Umărul drept îi rămăsese puţin, amorţit şi pe vreme proastă îl durea. Făcu mişcări iuţi din umeri ca să se mai dezmorţească şi acum, din pricina căldurii umede din cameră, corpul gol îi era numai broboane de sudoare. Se spălă în pripă, dându-şi pe tot trupul, cât putea de bine, cu apa turnată din cana de porţelan alb de pe masa de toaletă. Se şterse, fiorul rece al apei îi mai limpezi capul.

Îmbrăcă nişte indispensabili scurţi, ciorapi negri şi cizmele negre, simple, care îi ţineau piciorul strâns până chiar sub genunchi. Nu mai călărea cine ştie ce, dar obiceiul de a purta cizme îi intrase în sânge. Din nou se ridică şi trânti într-o parte o pernă mototolită. Dedesubt, se afla un pistol cu ţeavă lungă, neagră. Pe tăblia de alamă a patului spânzura centironul lui, cu o armă de foc într-un toc de revolver deschis. Îşi petrecu centironul pe după mijloc, încheindu-l în catarame, patul armei repezindu-i-se înainte, de partea stângă. Se aplecă, luă a doua armă, o răsuci cu o mişcare din încheietura mâinii şi o vârî în toc. Stătea în picioare – un chip răvăşit, straniu; paturile armelor erau îndreptate în faţă. Doar puţini oameni şi-au bătut cândva capul să înveţe să tragă cu arma răsucită; prea cerea multă iuţeală la ţintit. Asta a fost pricina pentru care încasase

cinci cicatrice pe trup, dar din aceeaşi pricină cinci oameni zăceau acum în groapă în locul lui.

Îşi lăsă umerii să-i cadă în voie, apoi ridică mâinile încet, până la înălţimea pieptului. Degetele îi erau curios încârligate spre tors, aproape ca şi cum ar fi vrut să ridice o bară aflată de-a lungul pieptului, ca să o îndoaie. Apoi mâna stângă îi alunecă în jos şi în sus, într-o mişcare continuă, iar arma automată cu încărcător lung fu dusă la ochi, ţintind înainte, gata să tragă. Cu dreapta făcea aceeaşi mişcare aparent domoală, cea de-a doua armă ajungând alături de prima. Schimbă din nou poziţia armelor, apoi, într-o rapidă succesiune de mişcări, le manevră din toate poziţiile imaginabile – stând în genunchi, în cădere înainte, lateral, sprijinit de perete, răsucindu-se ca o sfârlează. Până când a fost sigur că nici o poziţie, nici o atitudine, nici o mişcare stângace pe care ar fi făcut-o nu putea să-l oprească sau să-l împiedice de a pune una sau amândouă armele în poziţie de tragere. În cele din urmă dădu din cap, îşi desfăcu centironul şi îl atârnă din nou pe marginea patului. Indispensabilii i se umeziseră de sudoare, dar scăpase de înţepeneala din umeri. Dădu satisfăcut din cap şi se apucă de îmbrăcat.

Calem Ware era un produs al epocii sale cum puţini alţi oameni au fost cândva. O epocă unică şi un produs unic. Plămada din care se formase era vremelnică, supusă anumitor adversităţi şi presiuni, care niciodată nu se vor mai repeta. Îşi dădea seama de asta, îşi dădea seama cu adâncă amărăciune. Dar îşi mai dădea seama de ceva şi anume că era nevoie de un om ca el – şi numai acest lucru îl oprea să plece. În acea dimineaţă de august 1881 împlinea treizeci şi şase de ani şi în ultimii douăzeci de ani îndeletnicirea lui fusese legată de mânuirea armei.

O încruntătură îi adună spaţiul dintre sprâncenele negre, apoi, conştient, o alungă. Faţa îi era netedă, fără creţuri; îl privea din oglinda de deasupra mesei de toaletă şi expresia chipului îl obseda. O faţă aspră, cioplită parcă dintr-un lemn brun, mai întunecată decât pielea de pe corp. Pielea feţei semăna cu cea de pe mâinile ca nişte gheare de şoim şi se

potrivea cu haina neagră, croită la modă, cu cămaşa cu jabou şi cu şiretul negru de la gât, pe care îl înnoda cu atâta luare-aminte. Îi sublinia figura slabă, cu zâmbetul ei sardonic şi era în ton cu cele două arme grele pe care şi le prinse în catarame, la brâu.

Ridică portofelul de pe masa de toaletă, îl deschise şi se uită înăuntru la fotografia unei fete. Un chip frumos şi palid, încununat de o coroană înaltă de păr blond, îl cuprinse un val puternic de regrete, chinuitor, pe care îl înlătură forţat şi-şi vârî portofelul în buzunarul dinăuntrul hainei. O pălărie albă de fetru, Stetson, cu calota teşită şi boruri largi, atârna lângă oglinda mesei de toaletă. O potrivi pe cap, îşi trecu mâna peste barba nerasă de câteva zile. Se opri. Pe masa de toaletă, strălucea o plăcuţă de metal. Se uită cu atenţie; i se luase argintul cu care fusese suflată, lăsând să se vadă roşul aramei de dedesubt. Era bătătoare la ochi, ieftină şi totuşi pe aceasta o purta şi nu insigna de aur masiv primită anul trecut. O ridică şi o prinse în găurile lăbărţate din stânga vestei de brocart, la două rânduri. Se mai privi o clipă în oglindă, îşi lăsă pe spate haina ca să-şi aşeze bine cele două arme la locul lor, apoi dădu iarăşi din cap. Traversă odaia, rămase locului la unul din canaturile ferestrei şi ridică storurile verzi. O lumină orbitoare pătrunse înăuntru. Clipi până ce ochii încetară să-l mai doară, apoi se duse la uşă, o descuie şi ieşi pe culoar.

Coborî liniştit scările hotelului. Coridoarele erau pustii. Auzi zvon de glasuri venind dinspre intrarea în clădire, unde se afla vestibulul, dar se îndreptă către partea dindărăt. Deschise o uşă şi pătrunse în bucătărie. O femeie greoaie stătea aplecată deasupra sobei. La intrarea lui Calem se întoarse şi el îi zâmbi când se aşeză la masa dintr-un ungher al încăperii. Îl aştepta o ceaşcă goală şi o farfurioară; femeia se apropie cu un vas cu cafea. Îi turnă lichidul negru în ceaşcă. Aproape că nu scotea aburi, deşi era clocotită. Se întoarse cu vasul la sobă, reveni cu o sticlă de coniac pe jumătate goală şi o puse lângă ceaşcă. Ultimul deget din ceaşcă şi-l umplu cu coniac. Îi tremura mâna când turnă licoarea chihlimbarie.

Goli ceaşca, sorbind lichidul fierbinte, care îl frigea. Femeia îi mai umplu o dată ceaşca şi el adăugă coniacul, amestecând cu o linguriţă, apoi se lăsă pe speteaza scaunului. Scoase o cutie de piele neagră cu ţigări de foi, luă una subţire, de culoare întunecată, o trecu printre buzele strânse şi o aprinse. Fumul era înecăcios; îşi simţi o clipă plămânii arzându-i, apoi fumul liniştitor îi ieşi din gură în vălătuci; începu să soarbă din a doua ceaşcă. Mâinile încetaseră să-i mai tremure. Femeia îl urmărea din ochi şi el îi zâmbi molcom.

— De astă dată cine-i, Molly?

Cuta de îngrijorare dintre ochii femeii se adânci.

— Dingo Brion. A venit călare în oraş azi dimineaţa. Hiram Hays a trecut pe aici să-mi spună.

Calem Ware sorbi din cafea. Ceasul de pe peretele celălalt arăta exact opt şi un minut. Trase fumul în piept, închise ochii şi imaginea unui om i se contură în minte. Un bărbat scund; bondoc, oacheş cu o piele unsuroasă de parcă s-ar fi scăldat în ulei. O gură urâtă, strâmtă – şi îi mergea numele că trage cu arma fără cruţare. Dingo Brion. Calem deschise ochii, termină cafeaua, se sculă în picioare.

— Ce avem la prânz, Molly?

— Calem… ea se întoarse încetişor ca să-l întâmpine, dar cuvintele îi rămaseră nerostite. Privi peste el ca şi cum nu l-ar fi putut vedea. Berbec cu varză, spuse în cele din urmă.

Calem ieşi pe uşa din spate, fără să rostească un cuvânt. Soarele îl izbea cu pumnii, năpustindu-se asupră-i. Începu să asude. Străbătu aleea până la capăt, dădu colţul şi o apucă pe strada Texas. La prima răspântie se opri. Oraşul era liniştit, doar un zumzet slab, pe care mai mult îl simţea decât îl auzea. Ca zbârnâitul unei sârme din cale afară de întinsă…

Tocurile grele ale cizmelor scoteau un bocănit puternic pe trotuarul podit. Când trecea pe lângă oameni, aceştia dădeau din cap. Două femei zăboveau în pragul unei prăvălii – i-au zâmbit, iar el şi-a ridicat pălăria. Alţii îl opreau şi stăteau de vorbă cu el. Medicine Bend era în plină dezvoltare, se chivernisea. Văzu fundaţia noii bănci şi

cărămizile roşii de la noua Operă a lui Dorry Dean, încă nedecolorate de soare. Dinaintea Operei, un afiş bătător la ochi anunţa:

OPERA din
Medicine Bend.

Sala de spectacole cea mai elegantă şi mai bine echipată din vestul oraşului Chicago prezintă pe:

ELLA, NOSTIMA BLONDĂ.

— Patru ore –
De delectare elegantă, completate
De o serbare VOLUPTUOASĂ fără TRIVIALITATE.

Mai era o litografie colorată reprezentând o femeie în pantaloni colanţi roz, cu păr blond strălucitor, care se revărsa până mai jos de gleznele absurd de subţiri. Câţiva gură-cască tălălăiau pe acolo, admirând noul afiş. Calem îşi văzu de drum.

Când se opri, înainte de a traversa, o trăsură trecea încet pe stradă. Omul care conducea era o namilă de bărbat, pe care vârsta începuse, cât era de mare, să-l căptuşească peste tot cu grăsime; avea o faţă de culoarea granitului roşu întunecat şi o mustaţă stufoasă îi ascundea gura. Asaph Dean îl văzu pe Calem şi ridică biciul în semn de salut. Lângă el şedea o femeie, îmbrăcată sobru în negru şi pe chipul ei, alb ca varul, nu se zărea nici urmă de zâmbet. Calem se descoperi şi nu-şi puse din nou pălăria pe cap până nu trecu trăsura. Prinse privirea pe care femeia o îndreptase către cineva dincolo de el, dinapoia lui. Cora Dean, o brunetă încă frumoasă, în ciuda părului cărunt, era căsătorită cu omul care stăpânea Medicine Bend precum şi jumătate din regiune.

Calem trecu strada. Clădirea din faţă; mare şi nouă, din cărămidă roşie, avea până la etajul doi un portic din fier forjat, împodobit cu ghirlande şi grilaje de fier. Peste faţada

de la balconul superior atârna o firmă strident colorată:

NOUL BAR DE GRANIŢĂ CODY CLARK
– 40 ACTE FULMINANTE – NU SE AŞTEAPTĂ.

Un bărbat stătea pe podina care ducea sub porticul străjuind intrarea. Era firav la trup, cu o faţă îngustă, ca o toporişcă, lăţită de nişte perciuni negri lucioşi. Avea un zâmbet fix, totdeauna acelaşi. Ochii păreau negri ca tăciunele pe chipul de un alb păstos.

— ’neaţa Cody, spuse Calem. Se adăposti la umbra porticului.

Cody Clark se uita în susul străzii după trăsura care trecuse. El fusese, fără doar şi poate, ţinta privirilor iuţi ale doamnei Dean. Dădu din cap.

— Halal femeie, Cora Dean, rosti el, dus pe gânduri. Îşi umezi buzele cu limba. Halal femeie! Mare păcat că-i măritată cu peştele ăsta congelat de Asaph.

— Gura omului, Cody, câteodată e ca o cazma. Poate să-i sape groapa.

Iritarea şi aceeaşi furie nejustificată pe care i-o stârnea întotdeauna omul ăsta îl cuprinseră pe Calem.

— Aşa se zice, răspunse Cody, rânjind.

Se întoarse cu spatele la stradă. De o parte a uşii duble, batante, a barului se afla o tablă neagră. Însemnările pe această tablă erau făcute cu cretă roşie în scrisul cursiv al lui Cody:

SORŢII LUI CALEM WARE DE A-I VENI DE HAC
LUI DINGO BRION – 6 la 5.

— Se împuţinează sorţii, Calem. Dingo a căpătat mare faimă.

— Eşti îngrijorat? Chipul lui Calem ramase neschimbat.

— Nu când e vorba de şase la cinci. Numai poveştile care se tărăgănează îi supără pe jucători. Cody continuă să se uite la el, o clipă, Calem desluşi ură în adâncul întunecat al ochilor lui. Apoi impresia se risipi. Cody începu să râdă:

— Vrei să-ţi fac cinste cu ceva de băut?

— Prea-i devreme pentru aşa, ceva, răspunse Ware. Mai încolo.

— Sigur, oricând.

Când plecă, simţi cum Cody îl urmăreşte din priviri. Frizeria era în clădirea învecinată şi Calem se îndreptă într-acolo fără să se grăbească. Prăvălia era goală. Tony Cabrillo îşi frecă barba zâmbind.

— ’nă ziua dom-şerif, spuse. Frumoasă dimineaţă, nu-i aşa?

Calem încuviinţă din cap. Îşi scoase haina şi o atârnă în cuier. Puse alături centironul cu cele două arme la locul lor. Fără centiron simţi o răceală ciudată la şolduri. Îşi slăbi puţin legătura de la gât şi se sui pe scaun. Tony îi strecură un prosop de frizerie peste piept, până sub bărbie, sus. Trase de o pârghie şi scaunul se lăsă pe spate. Calem închise ochii. Auzea hârşâitul briciului pe curea, apoi simţi căldura unui prosop pe faţă; Tony i-o şterse şi începu să-i acopere atent barba cu clăbucul cald. Briciul îi atinse pielea obrazului şi lunecă încet în jos. Pe urmă, mâna lui Tony tresări, lama briciului crestă o zgaibă micuţă pe faţa lui Calem, iar sângele mânji spuma albă de săpun. Calem deschise ochii.

Un bărbat scund şi îndesat ocupa cadrul uşii. Lumina soarelui din spate îi contura clar silueta. Era oacheş, cu trăsăturile chipului încremenite într-o expresie de răutate rece. Rămase locului, chibzui, apoi ochii îi licăriră spre armele din tocuri la care Calem nu putea ajunge şi buzele i se desfăcură într-un rânjet. Duse mâna dreaptă în jos, către arma lui. Deschise tocul de piele. În aceeaşi clipă, Calem descărcă două cartuşe din revolverul Derringer de buzunar. Gloanţele smuciră şervetul care-l acoperea, străpungându-l. Văzu cum îl lovesc pe Dingo Brion. Gloanţele dintr-un revolver Derringer au efecte îngrozitoare dacă se întâmplă să fie trase lateral. Chiar aşa a şi fost. Au scobit o gaură în pieptul lui Dingo, în care ar fi încăput două degete. Sângele ţâşni: Dingo descărcă arma şi glonţul sparse oglinda din spatele lui Calem. Apoi Dingo se lăsă în jos. Căzu încet, încovoindu-se, întâi pe genunchi, pe urmă înainte, în mâini,

apoi pe faţă.

— *Madre de Dios!*[1] exclamă Tony, gâfâind.

Calem simţi că-l părăseşte energia nervoasă. Dar nu putea ceda tocmai acum – trebuia să-şi joace rolul. Făcu un efort şi închise ochii.

— Tony, termină cu rasul, porunci şi glasul nu-l dădu de gol; era egal, domol.

Frizerul veni lângă el. Mâinile îi tremurau când atinseră faţa lui Calem. Şeriful deschise ochii, zâmbi.

— Nu-i nimic, Tony. Mă bărbieresc singur.

Apucă briciul din mâinile paralizate ale frizerului.

Se ridică în picioare şi, privind în ciobul de oglindă rămas, se bărbieri. Simţea un tremur în degete, dar şi le stăpâni. Isprăvi treaba, conştient fiind că în faţa prăvăliei se adunase lume care se zgâia înăuntru, la el. Frizerul îi dădu un prosop după ce-i spălă urmele de clăbuc de pe faţă. Calem îşi încătărămă centironul cu armele, nu înainte de a-şi fi pus la loc revolverul Derringer pe cureluşa prinsă pe după gât, lăsându-l să-i atârne sub cămaşă. Se scotoci în buzunare, apoi aruncă un dolar de argint pe o poliţă cu placă de marmură.

— Păstrează restul, Tony, spuse. Dar du-te la doctorul Wynn. Povesteşte-i ce s-a-ntâmplat.

Înfruntă privirile curioşilor, observând aviditatea cu care sorbeau din ochi tragedia, oroarea momentului. Se dădeau la o parte din calea lui, ca şi cum n-ar fi fost o fiinţă umană ca toate celelalte – şi acesta era un crâmpei din rolul pe care trebuia să-l joace. Răzbi printre ei, afară, în lumina soarelui.

Cody Clark stătea în faţa tablei negre. Avea un teanc de bancnote în mână. Îşi miji ochii întunecaţi.

— Ţin-te bine, rosti, cu asprime. N-am ştiut, Calem, că unuia i-ai şi făcut de petrecanie.

— Multe nu ştii tu, Cody, i-o întoarse Calem. Pâlcul de oameni venea în urma lui. Un zâmbet abia schiţat îi flutură în colţul gurii. Oameni buni, Cody Clark vă dă de băut pe

---

[1] Sfântă fecioară! (sp.).

gratis, zise. Cody, mai încolo poţi face o colectă ca să-l îngropi pe Dingo.

Ochii lui Clark erau ca nişte mărgele negre, scăpărătoare. Râse.

— Că bine zici. Băuturile-s pe daiboj. Oricine-i bine venit.

Se întoarse la tabla neagră. Şterse cu mâna cuvintele scrise.

— Sorţii de izbândă continuă să scadă, Calem, spuse. Mâine or să fie egali. Ei, acum bei ceva?

— Nu acum. Calem se răsuci iute pe călcâie. *Data viitoare…*

O senzaţie de slăbiciune, de leşin, îi venea de la stomac. Era cât pe-aci să vomite şi nu voia să fie văzut.

Faţa i se brobonise de o sudoare rece. O luă în sus pe stradă, apoi coti între două clădiri. I se făcuse rău. Când îşi reveni, în sfârşit, gura îi era plină de ceva vâscos, acru. Scuipă ca să şi-o cureţe. Cafeaua şi coniacul îşi pierduseră efectul şi mâinile îi tremurau mai rău ca oricând. Dar când se întoarse în stradă, faţa îi era impasibilă, nici urmă din slăbiciunea care-l stăpânise. Numai că nu-şi putea alunga un gând – data viitoare… data viitoare…

CAPITOLUL II.
Calem Ware.

Primăria din Medicine Bend, o clădire din cărămidă, era postată la marginea unei piaţete pustii. Trei sau patru copaci se înălţau semeţi în faţa ei şi vreo duzină de cai se aflau priponiţi de o bară, bălăbănindu-şi capetele în arşiţa soarelui din miezul dimineţii. Calem traversă scuarul şi o porni de-a lungul clădirii. În fund, cu faţada spre o alee, era un pridvor scund cu o firmă cu litere de-o şchioapă: *Biroul şerifului*. Arestul se afla la al doilea cat al clădirii, legat de birou cu o scară care pornea chiar din interior. Se scotoci prin buzunar după cheie – descuie uşa. Un aer greu îl izbi în obraz când intră.

Traversă încăperea şi deschise fereastra care dădea în strada plină de praf. Faţa îi era încă nepăsătoare, dar ochii, acum neurmăriţi de nimeni, erau îngustaţi de durere. Se aşeză în jilţul-balansoar uzat şi privi absent afişul „URMĂRIT”, murdărit de muşte, de pe peretele din dosul pupitrului cu capac glisant. Se balansă în jilţ înainte şi înapoi, iar arcurile neunse scârţâiră rău de tot; se opri locului şi îşi puse amândouă mâinile, cu palmele întinse, pe pupitru. Tremurau destul de tare, dar senzaţia că sunt lipicioase îi era mai neplăcută, ca şi cum s-ar fi aplecat şi le-ar fi muiat în sângele lui Dingo. Revolverul Derringer îl lovea încetişor pe piept; ridică o mână, îl smulse, desprinzându-l şi-l zvârli cât colo. Arma se lovi de un perete şi căzu zuruind pe duşumea. Se ridică în picioare, îl căută o clipă din priviri, apoi, aplecându-se, îl luă de jos şi-l aruncă pe pupitru. Se duse pe urmă la ligheanul din dreptul peretelui opus şi se spălă pe mâini, frecându-se cu săpunul cafeniu, leşios, până ce pielea începu să-l usture.

Calem se ştergea pe mâini, când cineva trânti uşa care dădea afară; în birou apăru un bărbat, clipind din pricina soarelui dimineţii. Era gras, o rotunjime care depăşea

noţiunea de burduhănos, tot trupul părea că-i e umflat. Avea o faţă rotundă şi zâmbea într-una. Ochii, însă, nu erau înfundaţi în grăsime, ca la majoritatea oamenilor graşi, ci mari, limpezi, galbeni-căprui. Când priveai în ochii lui Dorry Dean, uitai că-i gras şi că are o înfăţişare de om stângaci – vedeai ceva cu totul diferit. Calem îşi dădea seama de acest contrast ciudat în legătură cu grăsanul şi, de cum intră, îl întâmpină cu un surâs.

— Bună, Dorry, spuse.

— Bună şi ţie! răspunse Dean. Vocea-i era răspicată, sonoră. Gura lui, rânjind stupid, se schimonosi puţin. Mi-ai dat bătaie de cap, Calem. Dingo nu prea dă greş când e vorba de armă. A dovedit asta în destule rânduri. Când am auzit că se află în oraş şi că are gânduri rele, am încercat să ajung la hotel înainte de a fi plecat, ca să te pun în gardă. Dar am venit prea târziu. Nu mai erai acolo.

— Mulţumesc oricum, zise Calem.

Întinse prosopul umed peste lavoar şi se întoarse la pupitru, Lua două ţigări de foi, negricioase şi-i oferi una lui Dean. Acesta o apucă, răsucind-o între palmele lui scurte şi grăsune. Clătină din cap.

— Chiar şi acum cred că n-are nici un rost să-ţi mai vorbesc, spuse. Şi aşa n-ai să asculţi.

— Poate că nu, încuviinţă Calem. Aprinse cele două ţigări de foi. Fumul se vălătucea, amestecându-se, înălţându-se în aerul umed.

— Aceeaşi poveste, de ce nu pleci de aici, Calem? Dorry se încruntă la ţigara lui de foi. Tu n-ai sorţi de izbândă. Are dreptate Cody. O să mai rezişti încă un an şi, dacă ai baftă, poate doi. Pe urmă, cine ştie ce băieţandru trăsnit, când nici naiba nu şi-ar închipui că ar avea curajul, îţi arde un cartuş în spinare.

— Tot ce se poate, încuviinţă Calem. Suflă fumul ca un nor. Îi chiorăiau maţele, nodul acela greu din stomac i se dusese. Mâinile încetaseră să-i mai tremure. Curios, ce efect calmant avea Dorry asupra lui. Un lucru, totuşi, nu pricepi tu – că nimic nu se schimbă dacă eu sunt sau nu în Medicine Bend – oriunde ar fi acelaşi lucru. Poate că-i greu

pentru tine să pricepi, fiindcă *n-ai* de ce să pricepi. Eu însă da. Am un nume greu. Cunoscut în Texas şi Montana şi peste tot prin preajmă. Ştii de ce? Poate să pară o năzbâtie, dar aşa este, pentru că în 1868 l-am ucis pe Ben Wryson în San Antonio. Până acum n-ai ştiut mare lucru despre Ben. Era căpetenia Bandei Sălbatice – din care făceau parte oameni ca Bass Haiducul, John Wesley Hardin şi Harley Baskam – şi ei comandau în San Antonio. În 1868, am ucis exact doi oameni, amândoi în timpul războiului. Am fost la Santone numai două luni şi jucam la bursă nişte bani câştigaţi într-o afacere în Missouri. În două rânduri m-am ciocnit de Ben Wryson. A treia oară ne-am întâlnit pe stradă – şi eu am fost cel cu noroc. Am plecat din oraş, înainte ca Harley Baskam să fi putut da de mine – dar mi s-a dus vestea. Eram cel care îl împuşcase pe Ben Wryson. Fusesem trecut pe răboj, eram vizat. Unii, care niciodată nu mă băgaseră în seamă, mă luaseră la ochi. Şi unde mai pui, situaţia începuse să-mi placă. Există două căi deschise pentru unul căruia-i merge numele că ştie să mânuiască arma; nu ştiu dacă am nimerit-o pe cea bună. Dar aşa s-a întâmplat. Am fost numit şerif la Deming, Sundance, Abilene, Dodge, Apache Wells şi acum la Medicine Bend. De trei ori am şters-o, mi-am schimbat numele – şi m-au luat de pe stradă. De cinci ani ştiu că nu e chip să dau bir cu fugiţii, că n-am încotro. Pentru mine există o singură şansă. Doar una. Să supravieţuiesc. Asta şi fac. Ai văzut schimbările de aici. Noua primărie, noua bancă, sala ta proprie de operă. Se înalţă biserici. Duminica nu se trage cu arma. O să vină vremea când oamenii nu vor mai purta zi de zi arma cu ei. De-abia aştept ziua aceea.

Dorry suflă un rotocol perfect de fum, apoi flutură prin el o mână grasă şi-l împrăştie.

— Toate-s bune, Calem, dar tu ţi-ai luat-o-n cap. Acum doi ani, ai pus la pământ primul om aici, în Medicine Bend. Cody Clark a făcut rămăşag de trei la unu în favoarea ta. Omul acela pe care l-ai ucis, primul, era mai primejdios decât ar putea fi vreodată Dingo Brion. Totuşi, azi dimineaţă, sorţii erau limitaţi. Ştii de ce? Pentru că şi tu,

Calem, eşti om, fie că admiţi ori nu. Porţi cu tine pe stradă o legendă vie – dar tot timpul te temi că oamenii au să descopere că eşti om. Cody ştie asta. Ştie că într-o bună zi ceva o să se strice înăuntrul tău, spune-i cum vrei, dorinţa de a ucide, inimă de luptător, instinct de supravieţuire, ori, pur şi simplu, curaj. Şi când se întâmplă asta..., se opri, suflă un al doilea rotocol de fum, aşteptând să se destrame.

— Crezi că eu nu m-am gândit la toate astea, Dorry? Îţi închipui că dorm bine noaptea? Îţi închipui că nu ştiu că Dingo Brion era căsătorit, că are trei copii şi un altul pe drum? Nu s-a purtat cum trebuie; cineva tot avea să-l ucidă; mai devreme sau mai târziu. Dar pentru mine asta nu înseamnă o uşurare. Şi oricât de greu ar fi fost de data asta... data viitoare va fi şi mai rău. De fiecare dată e din ce în ce mai rău...

Între ei se aşternu tăcerea, apoi, în sfârşit, Dorry începu să râdă. Era un râs teatral, acelaşi râs răguşit care răsuna noapte de noapte prin Operă şi totuşi, întrucâtva deosebit, mai adevărat. Ochii lui căprui se dilatară.

— Şi eu, Calem, cred că ai dreptate. Ştii asta.

Calem dădu din cap. Omul ăsta ciudat din faţa lui era unul din puţinii prieteni pe care şi-i făcuse vreodată, poate singurul căruia i-ar fi vorbit în felul ăsta. Şi totuşi, simţea o răceală îngrozitoare îndărătul ochilor gălbui, prietenoşi. Şi pe deasupra, hazul deschis, din toată inima, al acestui om, era de suprafaţă; se mai adăuga apoi o solicitudine stăruitoare, pe care numai puţini oameni ar fi putut s-o vadă, iar dincolo de aceasta, Calem simţea o răceală aproape înspăimântătoare.

Dorry Dean oftă adânc; se mişcă greoi în scaun.

— Dar n-am venit aici să îndrug verzi şi uscate şi, zău, nici să-ţi ţin o predică, ci pentru Gregg. Ai de gând să-i dai drumul azi dimineaţă?

Calem se uită gânditor la scrumul lung, cilindric, al ţigării de foi. Încuviinţă din cap.

— Sigur, îi dau drumul. E un ticălos, dar când e treaz nu face nici un rău.

— Cred că ştii că Asaph e în stare de crimă dacă află că l-

ai ţinut pe Gregg priponit toată noaptea?

— Ştiu… Calem se încruntă.

Asaph Dean era frate cu Dorry. Discordia dintre cei doi fraţi era cunoscută în tot oraşul, totuşi, Dorry venise să se intereseze de soarta fiului lui Asaph.

— Ăsta îţi face de petrecanie, rosti Dorry. Urăsc îndrăzneala lui Asaph aşa cum şi el o urăşte pe a mea. De dragul Corei mă gândesc la băiat. Ai fost niţeluş cam aspru cu el, Calem.

Calem, pufăi, încet. Ochii săi căpătaseră culoarea incertă a fumului..

— Nu-mi plac, Dorry, oamenii care vin aici să-mi spună cum să-mi fac meseria, rosti, molcom. Nici chiar tu. Am spus că-i dau drumul lui Gregg azi dimineaţă, în ce mă priveşte, am terminat. Dacă o să calce iar strâmb…

— Ei, la asta mă gândesc şi eu, spuse repede Dorry. Băiatul are prea mulţi bani pe mână şi prea mult timp liber. Şi-a luat puţin lumea-n cap.

— Puţin? Astă-noapte a vrut să-l ucidă pe moş Hiram Hays. Hiram a spus nu ştiu ce. Ştii ce aiurea trăncăneşte el, cum umblă cu vorba de cum aude ceva. L-am prevenit pe Hiram.

— L-am auzit şi eu, reluă Dorry. Băiatul a avut motive. Hiram a legat numele Corei de Cody Clark. Aşa, netam-nesam. Ţapului ăsta bătrân îi place să bage zâzanie, mai ales când e să-l calce pe coadă pe Asaph. Dar există o limită.

— N-a pomenit numele Corei… nici de Cody.

— Nu, nu. Dar care e deosebirea? A văzut o femeie cu un bărbat într-o brişcă la marginea oraşului. Pe femeie a recunoscut-o, de bărbat zicea că ştie cine este. Ei şi cum îl urăşte pe Asaph, la ce altă femeie se putea gândi?

— Hiram a povestit ce-a văzut sau ce-a crezut că vede, spuse Calem. Ăsta nu-i un motiv pentru Gregg să-l ucidă. Am luat arma puştiului şi atunci s-au încăierat. L-am băgat la carceră. Acum i-au trecut aburii beţiei şi n-o să-şi mai amintească ce s-a întâmplat. S-a luat la harţă şi cu mine şi atunci l-am băgat la mititica, să se răcorească peste

noapte. Mai bine las-o baltă.

Dorry scutură din cap cu resemnare.

— Cum doreşti, Calem.

Se auziră paşi uşori, iuţi şi un omuleţ cu chip de pasăre intră în birou, tamponându-şi faţa lac de sudoare cu un fular uriaş de mătase roşie. Îşi suflă că nădejde nasul roşcat şi clipi din ochi către ei.

— Bună, Calem, bună, Dorry! I-ai făcut bucata amicului Dingo, şerife! Pun rămăşag pe ce vrei că de aici încolo n-are să mai işte tărăboi.

— Salut, doctore, răspunse Calem, sobru.

Doctorul Amos Wynn îşi suflă nasul cu un smiorcăit gros.

— Aoleo, nene poliţistule! Praf l-ai făcut! Scârboasă afacere, pistoalele astea Derringer. Armele cu pătrundere lentă totdeauna fac prăpăd în măruntaiele omului. Eu unul, aş folosi un revolver ca lumea, de calibrul 36, arde la sigur. Ce mai încoace şi-ncolo, arma tip Samuel Colt lucrează frumos, cum scrie la carte.

— N-am avut niciodată un Colt, doctore, rosti Calem. Îşi strecură mâna pe sub haină, la spate. Mânerele de sidef ale armelor ieşiră la iveală. Doctorul Wynn clipi din nou.

— Un Smith şi Wesson, nu? Dorry întrebă cu un rânjet. Trebuie să fi costat ceva parale bune, Calem. Îmi aduc aminte de când aveam un automat vechi, Volcanic, prin 1854. Tata ne-a dăruit mie şi lui Asaph câte unul când am împlinit cincisprezece ani. Vechi, calibrul 31.

Calem încuviinţă din cap.

— Smith şi Wesson au făcut primele automate folosind cartuşe de tipul celor pe care le cunoaştem noi astăzi. Am găsit un vechi model No. 1 la un ofiţer răzvrătit, mort în timpul războiului. Zece ani l-am purtat asupra mea. Bătu cu mâna paturile de sidef ale armelor lui. De astea am făcut rost acum doi ani. Sunt numite model rusesc, deşi de fapt sunt model No. 3. De calibrul 44, fără automat, dar când tragi într-un om l-ai şi doborât. E cel mai precis revolver din lume, mai precis chiar şi decât automatele Samuel Colt.

— Tu, însă, ca să-l ucizi pe Dingo Brion ai folosit un Derringer micuţ cu pătrundere lentă. Doctorul Wynn se

smiorcăi, apoi scutură din cap. Oricum, a murit… dar cred că ar fi mai bine să-ţi dau ce-am găsit asupra lui.

Se scotoci în buzunarul vestei; ceva galben, strălucitor, se auzi zuruind pe suprafaţa dreaptă a biroului.

— Cinci dubloni de aur! exclamă Dorry, fluierând. Dingo n-a avut în toată viaţa lui nepricopsită para chioară în buzunar. De unde-o fi pescuit o sută de dolari?

Cinci monezi de aur luceau pe biroul scrijelit. Calem simţi în spate un junghi rece şi ascuţit. Doctorul Amos Wynn îl urmărea din priviri, smucindu-şi într-o parte capul ca de pasăre.

— Bani mânjiţi cu sânge, Calem, aşa cred eu, spuse. Pentru atâta aur, Dingo şi-ar fi ucis şi mama. Cineva trebuie să fi vrut tare mult să te vadă mort şi a plătit dinainte pentru isprava asta.

Dorry pufni în râs; glasul lui se auzi însă monoton, dezacordat.

— Aşa s-ar părea, nu?

— Eu îmi pierd vremea, mormăi doctorul Wynn. Trebuie să-mi dau silinţa ca Dingo să mai arate cât de cât a om. Am trimis vorbă nevesti-si şi fratelui său. Vor veni după el. Îi trimit la tine, şerifule, ca să ridice ce s-a găsit asupra lui. Nu prea mai e cine ştie ce în afară de automat şi de grămada asta de aur. Şi, şerifule, păzeşte-te de Dooley Brion. E cât un munte de mare şi cam tot pe atât de domol în mişcări. Dar când se porneşte, nimic nu-l mai poate opri. L-am văzut ridicând coşcogea butoiul cu sare la prăvălia de alimente şi la depozitul de cereale Wakely. Făcuse rămăşag pe doi dolari. L-a ridicat şi s-a tăbârcit cu el în spinare vreo sută de metri. Două sute cincizeci de kilograme bătute pe muche. E prea prost ca să facă ticăloşii, doar dacă te agăţi de el. Eu unul n-aş face asta, Calem, dacă aş fi în locul tău.

— Mulţumesc, doctore.

Calem se aşeză. Doctorul ieşi, parcă dansând, cu picioarele lui subţiri de pasăre. Dorry scoase un mormăit. Se duse spre uşă.

— Trebuie să plec şi eu, Calem. Am spus ce-am avut de spus. Bem ceva mai încolo?

— Sigur că da, mai încolo.

Calem se uită după el când plecă. Începuse să-l doară iar capul. Simţea o presiune în stomac, apoi îşi dădu seama că era din pricina foamei. Se sculă în picioare. Uşa din fundul biroului dădea pe scară. Porni în sus. Luă cheile de la uşa barată cu un drug de fier din capătul arestului cu celule. Desferecă uşa greoaie şi intră, Un bărbat şedea pe un pat de fier, în dreapta. Între două vârste, avea şuviţe albe prin părul de culoare închisă. Haina, dintr-o stofă întunecată, cu croială frumoasă, era mototolită pentru că dormise îmbrăcat. Mâinile lui palide, cu degete prelungi, făceau de zor pasenţe, pe măsuţa lucrată rudimentar, aşezată în centrul celulei neîncăpătoare.

— Bună dimineaţa, şerifule, spuse. Ochii lui de culoare închisă erau calmi când zâmbi.

Calem dădu din cap.

— Curând o să vină şi masa.

— Nu-i grabă, spuse jucătorul de cărţi.

Numele lui era Charley Drew; fusese băgat la închisoare pentru a-i împiedica pe câţiva scandalagii călări din Texas de a-l ucide. Judecătorul îi dăduse treizeci de zile, sub învinuirea de vagabondaj, ca să i se piardă urma. De o săptămână se afla acolo. Făcu semn cu capul către restul celulelor.

— Ce mai e cu frumoasa din pădurea adormită? Zău, se vede că l-ai pus cu botul pe labe.

— E un băieţandru, spuse Calem, apoi subit îi păru rău. Parcă şi-ar fi cerut iertare pentru băiat.

Continuă drumul de-a lungul celulelor. În ultima, tânărul sta tolănit pe patul de fier, răvăşit, bălăbănindu-şi picioarele. Avea un obraz cu oase lungi, fălci masive, în clipa aceea grea de tristeţe. O vânătaie îngălbenită apărea pe maxilarul drept unde îl lovise Calem.

Se ridică. Gura cu buze cărnoase îi tremura la unul din colţuri.

— Dumneata… dumneata erai, lua-te-ar dracu! Am să te omor că m-ai lovit aşa!

Calem se încruntă.

— Gregg, eu sunt gata să uit ce mi-ai spus. Omul când e la pârnaie, are dreptul să bodogănească până-i piere pofta. N-am de gând să-ţi ţin o predică, dar nu mai eşti un ţângău afurisit. Ai face mai bine să-ţi aduci aminte de asta.

Ochii băiatului, tiviţi cu roşu, se îngustară plini de răutate. Gura luă o expresie dispreţuitoare.

— O să-mi aduc aminte de o mulţime de lucruri! izbucni el.

Calem oftă din greu şi descuie uşa.

— Ieşi afară.

Cu un mârâit domol băiatul trecu pe lângă el.

— Arma o găseşti pe biroul meu. Ia-o şi zvârle-o cât colo dacă ai puţin cap. Nu eşti destul de mare ca să umbli cu un pistol.

Gregg Dean plecă. Se auzeau paşii bocănind pe scări. Calem se întoarse pe coridor. Charley Drew îl urmărea din ochi, dojenitor.

— Faci o greşeală, şerifule, spuse. Băiatul ăsta e o pacoste!

— Toată lumea se amestecă în treburile mele, întoarse vorba Calem. O mai fi şi asta ceva.

— Mare netrebnic, puştiul, e prea laş ca să te înfrunte – de aceea-i primejdios... Zâmbetul neclintit dispăru de pe buzele lui Drew. Îţi datorez un serviciu. Poate c-ar trebui să am grijă de tânărul Dean înainte să părăsesc oraşul.

Calem oftă din nou.

— Nu vorbi prostii, Charley. Nu cumva vrei să faci tărăboi pe aici. Şi aşa pleci în două săptămâni. Iute şi tiptil.

— Cum doreşti. Charley înălţă din umeri. Ai o ţigară?

Calem îi dădu vreo două trabucuri. Făcu o mişcare din cap, se retrase pe coridor până la uşă, pe care o încuie în urma sa; coborî apoi scările. Jos se afla un chelner de la hotel, cu o tavă acoperită cu un şerveţel. Calem făcu semn cu capul, spre scări.

— Du-o sus. Charley Drew e singur. Nu-ţi face griji din pricina lui; Charley ştie că e la adăpost. Încuie uşa după dumneata şi atârnă din nou cheile.

Îşi luă pălăria şi plecă. Se făcea din ce în ce mai cald. În

stomac simţea nişte zvâcnituri aprige. Era lihnit de foame. Trecu pe alee şi se întoarse la hotel. Intră în bucătărie prin uşa din dos. Chipul învăpăiat al lui Molly O'Brien avea o expresie de uşurare. Se trânti pe scaunul de la masa din colţ. I se şi pusese un tacâm acolo.

— Jumările de ouă cu jambon sunt gata într-un minut, Calem.

El încuviinţă din cap şi se rezemă de speteaza scaunului. În bucătărie se făcuse o zăpuşeală înăbuşitoare, dar era un refugiu. Acolo îşi putea îngădui să se destindă. Era prea încordat. Prea multe amănunte vii îi fulgerau prin minte. De ce oare caută omul să pară cu totul altfel decât îi este firea? El adoptase o atitudine pe care niciodată n-a înţeles-o pe de-a-ntregul şi pe care trebuia să o menţină cu orice preţ. Într-un fel îşi putea da seama că pentru el era o necesitate. Un om care nu-şi îngăduie să-şi trădeze emoţiile ridică o pavăză între el şi lume, pavăză care îi ascunde slăbiciunile. O descoperire făcută la alţii. Cel mai bine îşi amintea când l-a întâlnit pe Hickock, James Barton Hickock, poreclit de toţi „Bill Sălbaticul". Recunoscuse numaidecât pavăza pe care Hickock o ridicase între el însuşi şi ceilalţi oameni. Silueta aceea înaltă, graţioasă, încununată de un chip uimitor de frumos. O coamă de plete lungi, ca pe scenă, puternica paloare a trăsăturilor neclintite, zâmbetul capricios – şi ochii de un albastru pal, oglindind o adevărată tragedie. Pentru Calem a fost o lovitură când şi-a dat seama că şi ochii lui aveau aceeaşi expresie.

Molly îi puse dinainte, pe un platou lunguieţ, o halcă de jambon prăjit, cu două ouă alături; pe o altă farfurie un morman de cartofi prăjiţi. Îi turnă cafea fierbinte în ceaşcă, iar sticla de coniac era pusă la îndemână. Combină cafeaua cu alcoolul, apoi sorbi din amestec. Avea gust bun, simţea cum îl arde pe măsură ce înainta în stomac. Foamea era o senzaţie puternică, le înlătura pe toate celelalte. Mâncă încet, însă până la ultima bucăţică. Dădu la o parte platoul gol şi-şi turnă încă o ceaşcă de cafea. Umplu ceaşca până sus cu coniac, pe urmă amestecă. Aprinse un trabuc de culoare întunecată; trăgea fumul aspru adânc în plămâni.

Molly îi zâmbea.

— Vrei să te măriţi cu mine, Molly? o întrebă.

Femeia corpolentă râse cu gura până la urechi.

— Sigur, chiar dacă nu eşti ca Hugh O’Brien, oricum, n-ai fi de lepădat. Să ştii că te-aş lua.

— Oferta rămâne în picioare, Molly.

— Eh, da nu pe mine mă iubeşti, ci felul cum gătesc eu, îl învinui ea.

— Aşa e, recunosc, dar pântecul omului are mai multă judecată şi decât capul şi decât inima.

Molly se prăpădea de râs. Îl înţelegea. Acest lucru l-a uimit. Cu Molly O’Brien prefăcătoria n-avea ce căuta. El era bărbat nu o legendă şi n-avea nici un rost să se dea după deget în faţa ei. Ar fi dorit să dureze acest simţământ, mulţumirea, satisfacţia de a fi Calem Ware, omul şi nu Calem Ware mânuitorul de arme.

Dar nu se putea. Încă nu. Peste zece ani – gândul acesta era ciudat de sinistru. Sorţii de izbândă scădeau.

Uşa de deschise brusc. Apăru doctorul Wynn, clipind din ochi.

— Mai bine te-ai duce la birou, Calem. S-a înfiinţat Dooley Brion şi nevasta lui Dingo. Dooley se poartă mai nesăbuit ca de obicei… şi naiba ştie dacă n-o să iasă cu bucluc!

CAPITOLUL III.
Dooley Brion.

În faţa biroului unde-şi făcea serviciul şeriful, era postat un docar, caii stând cu capetele arcuite peste hăţurile legate laolaltă printr-o greutate de fier, azvârlită în colbul străzii. Într-un fel, acesta era un semn al independenţei îndărătnice a lui Dooley Brion. Nu era el omul care să se slujească de locul de priponire a cailor aparţinând altcuiva; el îşi urma calea lui singuratică şi Dumnezeu să-i aibă în pază pe cei care i-o tăiau. Nu era omul care să se facă temut prin arme, nici chiar prin cuţit; Dooley Brion n-avea nevoie de aşa ceva şi chiar simţea dispreţ să poarte arme la el. Se povestea că Dooley ar fi ucis odată cu mâna goală o puma, iar felul cum arăta faţa lui era o mărturie a acestui adevăr. Jumătatea stângă a obrazului îi fusese smulsă, îi rămăsese numai ochiul. Când s-a vindecat, grăsimea nu i-a mai revenit, aşa încât chipul lui căpătase un aspect ciudat, crâmpoţit, cu pielea întinsă, ca foiţa de ţigară, peste craniul ciolănos. Dar nu înfăţişarea groaznică îl izbea pe cel care s-ar fi aflat dinaintea lui Dooley Brion, ci pur şi simplu masivitatea brutală a acestui om.

Calem nu-l vedea pentru prima dată pe Dooley şi totuşi din nou se simţi descumpănit. Avea aproape doi metri înălţime şi cântărea cam a zecea parte dintr-o tonă. Astfel, pe lângă Dooley, el părea încă un băieţandru. Îi ajungea până la umeri lui Dooley, care avea o pălărie sombrero ponosită, roasă, tuflită peste chica de păr negru, des şi încâlcit. Umerii îi erau laţi ca puntea unui şlep şi la mers i se legănau tot cam ca aceasta. Braţele îi ajungeau aproape până la genunchi, terminându-se în nişte mâini cu palme care atingeau treizeci şi cinci centimetri. Greutatea – cu aproximaţie doar – trebuie să fi ajuns la peste o sută optzeci de kilograme. Avea un pântec tare ca piatra, uriaş

şi pentru că nu găsise cingătoare pe măsură, Dooley îşi confecţionase singur un brâu dintr-o piele netăbăcită, care îi înfăşură mijlocul imens.

Când Calem intră în birou, Dooley Brion se întoarse agale, cu mişcări aproape greoaie; duşumeaua protestă gemând sub povara lui. Ridică încet mâinile, cu pumnii strânşi ca nişte bolovani, apoi le lăsă să-i cadă de o parte şi de alta.

Pumnii aceia monstruoşi – cum ar fi fost să se fi abătut ca nişte ciocane asupra unui om, zdrobindu-i carnea şi sfărâmându-i ciolanele sub greutatea lor? Ideea asta îi veni pe nepoftite lui Calem în minte, tulburându-l. Simţi pe buza de sus o picătură îngheţată de sudoare subţire, ivită nu din pricina umezelii din birou. În sufletul lui, Calem Ware era înfricoşat de uriaşul Dooley şi totuşi nevoia de a se afirma, care-i dădea ghes, nu-i îngăduia nici un răgaz. Trase cu dreapta haina la o parte ca să elibereze un pistol şi mâna-i rămase încleştată pe mâner.

— Dooley, n-am de gând să fac pe nebunul cu tine. Ai venit aici cumva să faci tărăboi ca şi Dingo?

Namila şovăi. Prezenţa rece a armei ucigătoare, atât de aproape, în mâna lui Calem, îl înfioră parcă, pentru că se cutremură. Calem citea spaimă în ochii lui, spaimă nu de el, ci de armele pe care le purta asupra sa. Lăsă anume mâna dreaptă să-i alunece în jos pe patul revolverului.

O clipă, ura birui frica din privirile lui Dooley Brion şi obrazul cu cicatricea se schimonosi; apoi, brusc, se dădu la o parte din ochii spălăciţi ai lui Calem.

— Nu! mormăi. Nu vreau nici un fel de tărăboi.

Doctorul Amos Wynn intrase pe uşa dinapoia lui Calem. Oftatul său de uşurare putu fi auzit.

— Dooley, cred că ştii ce s-a-ntâmplat. Poţi ridica trupul lui Dingo de la cabinetul meu. Şeriful are aici lucrurile lui.

Calem se duse la masa de lucru şi, lăsându-şi mâna în jos, pe lângă corp, haina îi acoperi iarăşi arma. Dintr-o despărţitură a pupitrului cu capac glisant, luă arma lui Dingo Brion aşezată în tocul ei, un inel făcut dintr-un cui de la o potcoavă de argint şi cele cinci monede de aur a câte

douăzeci de dolari. Erau atât de noi încât străluceau chiar şi în lumina difuză a biroului.

— Aici sunt lucrurile lui.

Calem aştepta.

Dooley se apropie de pupitru, duşumeaua trosnind sub greutatea lui. Se uită în jos, aproape prosteşte, la puţinele lucruri găsite asupra fratelui său. Apoi întinse mâna şi apucă arma din cingătoare. Calem îşi îndreptă mâna dreaptă la pistol, tremurând din tot trupul. Dooley însă nu se uita la el.

— Arme, rosti în şoaptă uriaşul, răguşit. Împuţitele astea de arme ucigătoare!

Mâinile i se mişcau spasmodic; se auzi un zăngănit metalic şi arma i se fărâmă în pumni. Aruncă bucăţile pe jos şi scuipă a lehamite. Se întoarse spre Calem, clătinându-se, nesigur.

— Opreşte-te, Dooley!

Glasul femeii sfredeli auzul uriaşului, destrămând furia oarbă de care era stăpânit. Rămase pironit locului, tremurând.

Abia atunci îşi dădu Calem seama de prezenţa văduvei. Nu era genul de femeie pe care un bărbat să o remarce imediat, nu atrăgea privirile nici măcar pentru o clipă. Era urâţică, avea un obraz ofilit, trecut, trupul istovit de muncă. Deşi gravidă, stătea cu fermitate, neclintită, înfruntându-l. În această femeie, Calem intui o energie demnă de admiraţie.

— Gata, Dooley, spuse cu un glas hotărât. Hai să-l luăm pe Dingo şi să plecăm odată de aici.

— Banii ăştia au fost ai lui Dingo, rosti Calem, molcom. I-am găsit la el. O să aveţi nevoie de ei.

Ochii femeii se îndreptară spre chipul lui Calem, stăruitori. Nişte ochi mari, încercănaţi de suferinţă, care vedeau mai mult decât ar fi trebuit.

— Poate că-ţi pare rău pentru mine, domnule Ware, spuse cu asprime, dar nu e cazul. Ştiam că Dingo nu era bun de nimic, niciodată n-a fost bun de ceva. Dar era tot ce aveam. Acum s-a dus, cred c-o să-mi fie mai bine fără el.

Nici Dingo şi nici eu nu suntem oameni pentru care să-i pară rău cuiva. Numai pentru dumneata, Calem Ware – pentru dumneata care l-ai omorât! Pentru dumneata ar trebui să aibă oamenii păreri de rău. Dingo barem e liniştit – dumneata niciodată n-ai să fii!

Trecu pe lângă el spre masa de lucru, apoi Dooley îi prinse, destul de delicat, mâna ridicată. Uriaşul o fulgeră cu nişte priviri ameninţătoare.

— Nu te-atinge de bani! strigă, plin de amărăciune. Ăştia-s bani spurcaţi – mânjiţi de sânge. Tu ştii că Dingo n-a câştigat în viaţa lui o sută de dolari.

Întinse mâna peste capul ei şi risipi monedele de aur pe jos. Zornăiră în cădere. Apoi Dooley şi văduva lui Dingo se îndreptară spre uşă, trecând pe lângă doctor şi pe lângă Calem. Femeia ieşi, dar Dooley mai zăbovi, fixându-l pe Calem cu ochii lui sticloşi, inexpresivi, de astă dată plini de ură.

— Şerifule, nu-ţi port pică. Dar îţi spun – ţin-te departe, de mine! Fereşte-te! Eu nu umblu cu arme – dar nu există armă pe lumea asta care să mă oprească să-l înşfac pe ăl pe care vreau să pun mâna. Aşa că fereşte-te!

Dooley ieşi pe uşă şi plecă. Puţin mai târziu, docarul trecu pe dinaintea uşii deschise.

— Îţi închipui cam cum ar fi! rosti gâfâind doctorul Wynn. Calem, după punerea asta la punct, simt nevoia să beau ceva. Tu ce zici?

Şeriful încuviinţă din cap, serios. Era preocupat, prin minte îi umblau tot soiul de gânduri nesăbuite. Se uită o clipă la cele cinci monezi de aur de pe jos, apoi se plecă şi le strânse. Cântăreau ceva în mână! Bani mânjiţi cu sânge. Îi vârî în buzunar.

— Am să-i trimit doamnei Brion, când Dooley n-o mai fi pe aici.

— Cu siguranţă că are nevoie de bani, dar nu fi nesăbuit, Calem. Dooley şi-a cam pierdut minţile; e ca un taur. Ca să-l faci să se mişte nu trebuie decât să-l întărâţi. Dar să te ferească Dumnezeu să-i ieşi în cale!

Calem însă nu-l asculta şi doctorul Wynn ridică din umerii

lui slăbănogi.

Fără vântul care bate de la răsărit, dinspre munţii albaştri, în Medicine Bend căldura ar fi de nesuportat. Soarele ardea pe cerul de cobalt din Colorado; doar câteva pâlcuri de nori se înşirau în zare, până hăt departe. Vântul răcorit de zăpadă de pe înălţimi potolea îmbietor zăpuşeala. De la colţul străzii Texas, puteai străbate cu privirea şesul preeriei până la siluetele înalte ale munţilor dinspre soare-apune. Şinele strălucitoare de la calea ferată se grăbeau spre răsărit, apoi se povârneau spre miazăzi, ocolind munţii mai departe de Medicine Bend. Dincolo de oraşul propriu-zis, se aflau ocolul de vite la sud şi glisierele de minereuri, la nord. Ca şi oraşul în sine, traficul pe şoseaua Idaho, un drum lung care străbătea localitatea de la un capăt la altul, era o adevărată babilonie pestriţă de negoţ cu produse metalurgice şi cu vite.

În Texas, după războiul civil, marea mişcare în domeniul producţiei animale a atras după sine şi alte îmbunătăţiri în afară de inaugurarea aşa-numitului Chrisholm Trail. Numărul oraşelor răsărite în Kansas, unde capetele de linii ferate în construcţie le legau între ele, s-a dublat câţiva ani mai târziu spre nord şi spre vest. Nu toţi. Locuitorii din Texas au aşteptat desţelenirea drumurilor spre Dodge, Topeka şi Abilene. După ce războiul s-a terminat, mulţi şi-au mânat cirezile în nord, către noi meleaguri. Un puhoi agitat de oameni şi de vite s-a îndreptat spre nord şi vest, în căutare de pământuri noi, unde să scape de vitregie şi ură, consecinţe ale războiului. Oameni ca Maxwell, care a făcut o nouă împărăţie animalieră în statul New Mexico. Oameni care s-au mutat pe marile pământuri nordice din Wyoming, Colorado, Montana şi Idaho.

Lupta dintre crescătorii de vite şi fermierii din sud a sporit prin vrăjmăşia acerbă dintre fermierii şi minerii din teritoriile nordice. Deocamdată nu se iviseră hărţuieli războinice. La drept vorbind, urgia se abătuse în Montana, în Virginia City şi Alder Gulch, unde, tâlhăriile lui Plummer vârâseră spaima morţii deopotrivă în rândurile crescătorilor de vite şi ale minerilor; dar scurta şi groaznica vâlvătaie a

faclei vigilenţei populare a pus capăt acelui conflict, înainte de a fi culminat într-o răzmeriţă, aşa cum bântuia acum prin Lincoln County, New Mexico. În cazul oraşelor din regiunile sălbatice însă, precum Medicine Bend, exista un teren comun de întâlnire şi răzbunările se mistuiau fără restricţii, cu excepţia anumitor legi în vigoare doar la frontieră.

Exista în Medicine Bend o influenţă liniştitoare şi anume faptul că se ştia că oraşul n-avea să se ruineze, ca Dodge City şi alte oraşe ridicate în regiuni sălbatice, din pricina înaintării lucrărilor feroviare. Liniile de cale ferată nu vor ajunge prea aproape de fermele din nord şi chiar liniile în proiect, care eventual ar lega terenurile miniere, ar trebui să facă la Medicine Bend transbordarea pe apă. Se auzea tot mai mult. Vorbindu-se despre construirea unei topitorii, deoarece minereul de cupru se dovedise a fi rentabil. Medicine Bend avea să prospere; aproape de pe acum depăşise stadiul de localitate rudimentară, devenind un oraş în adevăratul sens al cuvântului. În cei trei ani cât fusese şerif, Calem Ware îşi şi dăduse seama de anumit schimbări radicale. Pe măsură ce oamenii de afaceri începeau să înţeleagă permanenţa oraşului, se înălţau edificii tot mai masive. Se clădise o a doua biserică; calea ferată justifica fundaţia unei noi gări din cărămidă şi se vorbea despre pietruirea căii Idaho şi a străzii Texas.

Doctorul Wynn strâmbă din nas, mergând alături de Calem în drum spre barul lui Cody Clark „New Frontier”.

— Locul ăsta, naiba să-l ia, Calem, e un adevărat iad pentru bietul om care trăieşte aici. Cât e vara de lungă te coci de viu şi toată iarna îngheţi de zici ce-i asta. Mă asculţi, Calem?

Ware nu-l asculta. Se uita atent la femeia din faţa operei lui Dorry Dean. Avu o senzaţie de ireal, de şoc, care apoi se destrămă. Era o femeie înaltă, cu un păr blond-platinat, pe care trona o pălăriuţă absurd de mică. Îmbrăcămintea trăda un stil care abia peste cinci ani avea să fie la modă în Medicine Bend. Încetini pasul o clipă, apoi scutură din cap.

— Scuză-mă, doctore, la un moment dat mi s-a părut că

văd pe cineva cunoscut.

Ochii lui Wynn se holbară pe după ochelari; strânse buzele fluierând liniştit.

— Aş vrea s-o cunosc şi eu. Trebuie să fie noul punct de atracţie al lui Dorry Dean. Auzisem că a adus o vedetă pe cinste pentru reprezentaţiile de la teatrul lui. Să-mi aminteşti că diseară mă duc la operă.

— Bine! făgădui Calem.

Se îndreptară întins către femeie şi, o clipă, ochii ei căprui, ageri, lunecară pe chipul lui Calem şi zăboviră puţin. Ce asemănare… scutură din cap buimăcit. Nu se poate, era doar un joc al memoriei. Şi totuşi…

Femeia era frumoasă, o frumuseţe matură, mai coaptă decât părea la prima vedere şi faţa ei nu trăda pic de emoţie. Aceasta era impresia pe care i-o făcuse, dar senzaţia aceea stranie, copleşitoare, senzaţia de a fi pierdut ceva, îl stăpânea încă. Apoi femeia se răsuci pe călcâie, cu o nepăsare studiată şi se uită peste ei, în jos, de-a lungul străzii Texas plină de praf. Un camion încărcat cu marfă se strecură printre ei. Cei doi se îndepărtară. Când să intre pe uşile batante de la barul „New Frontier” Calem se uită înapoi, dar femeia plecase. Simţi o ciudată senzaţie de dezamăgire, care nu-i dădea pace.

Localul lui Cody Clark se întindea pe toată lungimea clădirii. Pereţii uriaşi, acoperiţi cu scene pastorale de un surprinzător bun gust, erau legaţi prin lambriuri de mahon sculptate. Barul avea mai bine de douăzeci de metri în lungime, peste tot numai oglinzi. — Acoperind interiorul împodobit. Candelabre de cristal atârnau din tavan şi, dincolo de bar, unde pardoseala se înclina către o scenă spaţioasă, se aflau mese aşezate pe covoare roşii. În dreapta, o scară spiralată ducea la sălile jocurilor de noroc, unde câte unul era în stare să se ia rău de tot la harţă cu partenerul de joc, ales de el. Dinapoia barului se aflau trei firide, la înălţime, unde în nopţile când se juca zdravăn, stăteau postaţi oameni înarmaţi cu pistoale. Alţi oameni de-ai casei dădeau târcoale prin mulţime şi în sălile de sus şi în cele de jos. Cody Clark nu tolera scandalurile. Singurul lucru

surprinzător era faptul că minerii şi fermierii îl tolerau pe Cody Clark. Dar aşa stăteau lucrurile; cât despre Calem, aceasta constituia încă un temei la credinţa lui că în regiunea de frontieră se petreceau schimbări, că spiritele se mai domoliseră.

Restaurantul nu era plin, dar la bar se făcuse îmbulzeală. Un bărbat aşezat la pian, mai jos de scenă, scotea un lanţ întreg de acompaniamente sonore, fără nici o melodie, dar cu un ritm accentuat. Doctorul Wynn îşi croia cu coatele drum spre bar, urmat la un pas de Calem. Înăuntru era răcoare, nişte evantaie plane, orizontale, vânturau aerul încoace şi încolo, acompaniate în chip ciudat de pianul care zdrăngănea de zor. Doi băieţandri negri manevrau evantaiele, constituind unul din numeroasele puncte de atracţie din localul „New Frontier".

— Să-ţi fie de cap, Calem, rosti doctorul Wynn şi ridică paharul.

— Ia stai puţin!

Calem dădu să se întoarcă brusc, apoi se stăpâni. Întoarse capul domol pentru a întâlni privirea greoaie a lui Cody Clark, care venea pe neobservate din spate.

— Să ştii că mă jigneşti, şerifule, dacă nu mă laşi să-ţi plătesc primul pahar. Eu ţi-am cerut asta cel dintâi.

— Aşa e Cody, zise Calem. Un whisky.

— Adu sticla mea, Joe, porunci Cody barmanului. Se apropie de Calem. Mâna lui era neclintită ca piatra când turnă lichidul chihlimbariu în cele două pahare.

— Am ţinut seamă de sugestia ta, Calem şi am făcut o chetă pentru înmormântarea lui Dingo Brion. Vrei să contribui?

Ware nici nu clipi. Se uita ţintă la Cody Clark. În cele din urmă, acesta îşi mută privirea.

— Sigur, rosti Calem.

Vârî mâna în buzunar, pipăi piesele de aur. Le scoase din buzunar şi mai puse una de la el pe deasupra.

Cody luă monezile de aur şi le împinse către barman.

— Pune-le lângă ceilalţi bani. Foarte frumos din partea ta, Calem. Ce curios lucru, cum se îmbunează inima omului

faţă de altul, odată ce l-a ucis, zău!

Calem se uită anume în altă parte.

— Ştiu eu, Cody? La fel aş fi făcut şi dacă era înmormântarea ta.

Proprietarul restaurantului păli. Ochii lui negri scânteiară, apoi râse.

— Cred, Calem. Şi eu, de asemenea. Împinse un pahar către şerif. Ce-ar fi să bem pentru vremea când ne-om întâlni cu Dingo în iad?

— Cum vrei, Cody. N-am nevoie de vreun motiv ca să beau.

— Nu? Eu da. Niciodată însă nu beau prea mult. Îmi rezerv paharul cel mare pentru o ocazie specială.

— Ca de exemplu înmormântarea mea, Cody?

— Asta ar fi una din ele, fireşte. Dar nu vreau să recunosc acest lucru faţă de tine.

Cody Clark ridică paharul.

— Atunci am să schimb puţin toastul, reluă Calem. Vocea lui se rostogolea monoton. Să bem pentru cei doisprezece pe care i-am ucis – şi pentru cel care-o să vină la rând.

Era un toast brutal şi ştia asta. Dar se potrivea cu imaginea pe care şi-o făcuse despre sine. Nu îngădui mâinii să-i tremure şi nici ochilor să se dezlipească de pe faţa lui Cody. Proprietarul se uita fix la el şi ochii lui păstrau un luciu straniu, jumătate ură, jumătate consternare. Dădu băutura pe gât dintr-o înghiţitură.

— Sticla-i a ta, Calem, spuse scurt. Se întoarse către barman. Joe, banii şerifului n-au ce căuta aici. Nu uita. Bărbatul dindărătul barului încuviinţă din cap. Clark şovăi, ţintindu-l pe Calem. Sunt uimit de tine, Ware. Am vrut să ştii acest lucru. Pe cei mai mulţi oameni sunt în stare să-i etichetez din ochi. Credeam că şi ţie ţi-am pus o etichetă. Tu acţionezi inuman şi aproape sunt încredinţat că nu eşti nimic altceva decât o maşină de ucis cu sânge rece. N-am de gând să te ofensez, dar ori eşti ce-am spus… ori dacă nu, eşti un laş care săvârşeşte cea mai mare farsă văzută vreodată pe meleagurile astea.

Calem sorbi băutura, apoi puse paharul pe tejghea.

— Cody, tu vorbeşti cam mult. Ţi-am mai spus asta o dată astăzi.

— Ei, da. Clark zâmbi. Tu ai pus un fel de capac peste oraşul nostru, Calem. L-ai ferecat bine şi-ţi închipui că astfel ai isprăvit cu el. Dar poate că nu ştii ce se întâmplă când pui capacul peste un vas care fierbe – atunci ori dă afară, ori sare-n aer. Tare-aş vrea să aflu ce-ai face într-un caz sau în altul.

Plecă şi doctorul Wynn se uită după el. Apoi se întoarse către Calem.

— Ce dracu' o mai fi şi cu ăsta?

— Habar n-am, recunoscu sincer Calem.

— Oricum ar fi, ştii că într-un fel are dreptate. Cineva l-a plătit pe Dingo pentru tentativa de a-ţi lua viaţa. Nu-i nimic de râs aici.

— Nici nu încerc să râd.

— Vorbesc serios, Calem. Gluma se îngroaşă al naibii. Prea a fost linişte în Medicine Bend luna care-a trecut. Nici nu-ţi vine să crezi că nişte blestemate coclauri de graniţă s-au schimbat într-o comunitate respectabilă. Aşa o fi, dar până la urmă tot sare-n aer. Asta spunea şi Cody şi ai face bine să te gândeşti la vorbele lui.

Înainte ca şeriful să fi apucat să dea un răspuns. Unul din băieţii negri veni la el. Faţa lui tăciunie era schimonosită de un rânjet cu subînţeles. Dinţii albi îi străluceau.

— Dom' şerif, am să vă spun ceva de la cineva.

Calem înclină capul. Abia putea auzi cuvintele şoptite de băiat.

— E o cucoană, dom'le, care vrea să vă vadă şi-i grăbită foc. Mi-a spus să vă spun, dom'le că v-aşteaptă în dosu' operei lu' dom' Dorry. Şi vă rog să vă duceţi fuga, dom'le.

Calem scoase o monedă de cincizeci de cenţi şi i-o înmână băiatului, care o încercă între dinţii lui albi, clipi din ochi bucuros şi se făcu nevăzut. Doctorul Wynn se uită după el şi Calem dădu din cap.

— Cineva vrea să mă vadă. Ne-ntâlnim mai târziu, doctore. Dat fiind că-i aşa galanton Cody cu băutura lui, ce-ar fi să iei sticla asta cu tine?

Părăsind localul, întârzie puţin pe trotuar. Părea că nimeni nu-l lua în seamă. Traversă drumul, trecu pe lângă operă. Simţea cum îi zvâcnesc tâmplele. Avea o stranie presimţire, amestecată cu teamă. Şi totuşi nu putea trece cu vederea posibilitatea de a fi tras într-o cursă. Strânse buzele, subţiindu-le.

Coti pe aleea din dreptul noii clădiri în cărămidă a teatrului şi porni de-a lungul ei. Pe o potecă îngustă şi dosnică se afla un morman de decoruri aruncate şi lăsate acolo claie peste grămadă, în voia sorţii. Umbra clădirii din preajmă transforma locul într-un cuib sumbru de năluci. Calem apucă arma cu dreapta, o ţinu la îndemână, sub haină.

Apoi dădu cu ochii de femeie, stând la oarecare depărtare de el. Era singură. Vârî arma în toc şi veni către ea. Se opri cam la cinci paşi, stăpânit de presimţirile care-l năpădeau. Era blonda cu păr platinat pe care o văzuse în faţa teatrului; acum nu mai avea nici o îndoială şi totuşi nu se putu apropia de ea.

Femeia făcu un pas spre dânsul, rămase locului, zâmbind. Surâsul era însă forţat şi în ochii ei se citea limpede suferinţa. Calem nu putea scoate o vorbă. Vinele gâtului îi zvâcneau ca nişte ciocane.

— Nu mă cunoşti, Calem? Şopti. Uită-te bine, sunt Taleen… *soţia ta!*

CAPITOLUL IV.
Din trecut.

Taleen Ware împlinea douăzeci şi doi de ani în ziua în care sosiseră la Apache Wells. Era în 1871 – un an bun. Din dimineaţa când, cu patru luni în urmă, îl luase în căsătorie pe Calem Ware, împotriva voinţei familiei şi a prietenilor, se petrecuseră multe schimbări şi la multe trebuise ea să renunţe. Furişă o privire piezişă către Calem, în colţul unde se afla, pe banca vagonului, uitându-se hăt înspre groaznicele întinderi de şes, peste care de zile întregi îi tot hurduca trenul. Chiar şi acum soţul acesta al ei era un străin şi totuşi, când stăteau de vorbă, i se părea că-l cunoscuse de când se ştia pe lume.

În clipa aceea, îl studia pe sub genele întunecate – liniile colţuroase şi aspre ale feţei lui, gura cu buze subţiri care părea atât de rece, atât de cumplit lipsită de pasiune – până când Calem îi zâmbi. Odată cu zâmbetul, ochii lui luară o altă expresie, albastrul lor spălăcit se adânci căpătând parcă culoare şi viaţă când se uită la ea. Râsul înflori şi pe buzele ei pline – înălţă capul blond spre el.

— Aş da un ban, Calem, să aflu ce gândeşti!

El se răsuci încet spre ea şi zimţi cu reticenţă. Clătină din cap.

— Ar merita mai mult decât atât. Mă gândeam la tine. Sobrietatea expresiei i se accentua. Mă întrebam dacă nu cumva am făcut o greşeală – una pe care să o regret – aducându-te aici. Acolo în Michigan era altfel… eram altfel. Ochii lui aveau o expresie molcomă, căutându-i chipul. Ştii foarte puţine lucruri, Taleen, despre bărbatul cu care te-ai măritat.

— Nu-mi pasă. Ştiu tot ce vreau să ştiu.

— Da? M-aş mira. Glasul lui avu o clipă o notă meditativă, apoi începu să râdă. De ajuns cu astea! Într-un ceas suntem

la Apache Wells. Rămânem acolo două săptămâni. E cale lungă până în Colorado şi o să ai nevoie de multe lucruri, în Colorado avea o crescătorie de vite, proprietatea lui şi totuşi stăruia, cu îndărătnicie, că regiunea n-o să cunoască în veci o mare dezvoltare pe tărâmul zootehniei. Ferma lui era doar un început; pentru că domeniile companiei engleze „Prairie Cattle” ajungeau la o întindere de peste 3500 mile pătrate şi 60.000 capete de vite, aşa încât năzuinţa lui Calem spre dezvoltare nu era poate zadarnică. Regiunea Colorado! Acest nume o făcu să se înfioare puţin. Averi importante erau pe cale să se făurească aici, afaceri cu vite mari şi oi, minerit; zeci de istorii despre regiunea Pike’s Peak, despre îmbogăţiri peste noapte, stârniseră zarvă în răsărit. Calem făcuse parte integrantă din această agitaţie şi se alesese cu ceva avere, sau cel puţin se descurcase binişor. Taleen îl întâlnise la Chicago, unde Calem venise să trateze cu o fabrică de conserve. Silueta lui înaltă, subţiratică, îi trezise interesul mai mult decât oricare alt bărbat întâlnit vreodată. Zilele întâlnirilor zburaseră ca fulgerul şi apoi a urmat-o la locuinţa ei din Michigan. Într-o lună s-au şi căsătorit şi acum urma marea aventură, întoarcerea pe pământul ales de el. Taleen clătină din cap, încet.

Calem o privea atent, cu nelinişte.

— Taleen, există ceva în legătură cu mine de care ar trebui să afli. O să-ţi ajungă la ureche tot felul de istorii, lucruri îngrozitoare, unele din ele foarte exagerate, altele destul de aproape de adevăr. Ştii că am ucis oameni…

Ştia. Dar parcă acum era altceva. Când fuseseră acasă, alături de-ai ei, poveştile astea i se păruseră care de care mai fascinante şi ea nu se sinchisise să le examineze spre a descoperi cât de mult adevăr ascundeau în miezul lor. Ştia că soţul ei era binecunoscut, aproape celebru; fusese ofiţer de poliţie şi în exerciţiul funcţiunii omorâse oameni. Pur şi simplu palavre fără nici un temei real. Dar acum, în zilele călătoriei lor căpătase o perspectivă nouă. Asprimea regiunii, a localnicilor şi mai cu seamă a oamenilor cu priviri sfredelitoare, care pe ea o făceau să se înfioare…

— Dar toate astea, dragă, s-au terminat, s-au dus, îi şopti ea. Acum eşti proprietarul unei crescătorii de vite. O să avem un cămin…

Îşi alcătuise în minte imaginea completă şi ademenitoare a acestui cămin şi el o încurajase. Dar simţise o reticenţă din ce în ce mai mare în sufletul lui. Îl sărută şi îşi dădu seama că asprimea îl părăseşte. Când Taleen se retrase, îi zâmbi din nou. Ca şi cum i-ar fi subminat marea fericire, simţea cum creşte în ea îndoiala, avea senzaţia groaznică de pierdere a ceva ce, poate nu avusese nicicând.

Era un simţământ care, mai apoi, spori în intensitate. În Calem se produsese o schimbare din ziua când pusese piciorul în Apache Wells. Înainte de a părăsi trenul, scosese din sacul de voiaj o pereche de revolvere lungi, grele şi le prinsese în catarame pe după mijloc. Şi în privinţa asta Calem se deosebea de alţi oameni pe care îi cunoştea; armele lui erau răsturnate, cu paturile în faţă şi pentru ea acest lucru avea un tâlc mai profund decât o simplă poză din partea lui. Văzu felul cum se uitau alţii la el, expresia lor circumspectă, felul cum coborau glasul în prezenţa lui, atenţia studiată faţă de ea şi nu o dată desluşise remarca de pistolar. Fericirea ei oarbă făcu loc unei stări de nelinişte, la început uşoară, apoi crescândă, până ce ajunse ca o povară grea, apăsătoare.

Prima noapte în Apache Wells a fost un coşmar pentru Taleen. Peste tot răsunau focuri de armă; hotelul se afla deasupra unei cârciumi şi auzea râsul răguşit al bărbaţilor, ţipetele obscene ale femeilor şi nelipsitul zuruit de pahare. Era înfricoşată şi totuşi, având braţele lui Calem în jurul ei, teama se mai potoli şi până la urmă scăpă de ea. În timpul zilei, oraşul parcă se cufunda într-un fel de somn letargic, de după beţie, dar odată cu venirea nopţii se trezea la viaţă. A doua noapte, un om beat bătu cu pumnul în uşa camerei lor şi insistă, cu toate că soţul ei se burzuluise, cerându-i, ursuz, să plece de acolo. Calem o lăsă singură un timp şi când se întoarse avea o vânătaie la mâna dreaptă, dar după aceea n-au mai fost tulburaţi.

Taleen încercase să înceapă cumpărarea lucrurilor pentru

noul ei cămin, pe care nici nu-l văzuse încă. Calem îl numea, făcând mare haz, „bârloaga”, cuvânt despre care mai târziu a aflat că amintea în primul rând, de ascunzişurile cu pereţi de pământ de prin munţi ale haiducilor. Tensiunea care creştea în sufletul ei, laolaltă cu dorul de căminul părintesc de care era departe.

Singura, pentru întâia oară, a dus la prima lor ceartă, scurtă şi violentă. În noaptea aceea Calem o lăsase singură în camera de hotel; plecase pentru un şir întreg de ceasuri de groază, în care orice detunătură de armă, orice zgomot puternic, o făceau să tresară. Când se întoarse, se vedea că băuse. Taleen a plâns tot restul nopţii – între ei ceva se rupsese.

Deoarece momentul plecării lor se apropia din ce în ce, pentru ea lucrurile începuseră să se limpezească, până în ziua în care Calem o anunţă că nu vor putea părăsi Apache Wells decât la primăvară, pentru că cei din banda lui Kiowa făceau iar ravagii şi voiajul în grupuri restrânse ar fi fost primejdios. Mai mult decât atât, banii se duseseră, cheltuiţi cu nemiluita pe cumpărături pentru noul lor cămin – gospodăria lor. Le mai rămăsese puţini bani pentru iarnă aşa încât Calem acceptă postul de şerif în Apache Wells. De un singur lucru se bucura ea – aveau să părăsească hotelul acela gălăgios ca să se mute în locuinţa primarului, un anume Livingston. Taleen se împotrivise puţin, până la urmă zâmbi din colţul buzelor.

— Îmi pare rău, Calem, şopti ea, nădăjduiam să nasc copilul nostru în propria noastră casă.

De două ori în timpul iernii aceleia reci, de bărăgan, auzise despre încăierări cu schimb de focuri, în care Calem omorâse oameni – dar toate acestea erau ceva îndepărtat, în afara vieţii lor. Nici nu îndrăznise să se gândească la aceste lucruri şi în puţinele ceasuri petrecute zilnic cu ea, Calem nu pomenea niciodată de munca lui, vorbea numai despre primăvară şi de mutarea lor în vest. Săptămânile se învolburau aidoma unui caleidoscop viu colorat, bântuite de vânturile aspre şi reci ale iernii. Niciodată, parcă, nu-i fusese cald de-a lungul acelei ierni groaznice.

Zăpada dispăruse de timpuriu, în noul an şi bucuria ei creştea. Se dezvoltase din pricina sarcinii şi copilul o oţelea. Calem era plin de tandreţe şi atent cu ea. Rareori ieşea pe străzile lugubrului oraş, răsărit din coclauri şi atunci numai la nevoie.

Pe la începutul lui aprilie, se dusese în oraş să facă ultimele cumpărături necesare pentru călătoria lor, care urma să aibă loc de îndată ce s-ar fi restabilit, după venirea copilului pe lume şi ar fi putut suporta drumul. Terminase târguielile la magazinul „Bon Ton” şi tocmai ieşea pe uşă când auzi primele împuşcături. Chiar în faţa ei, trei bărbaţi dădură buzna pe uşa turnantă a unei cârciumi. Purtau barbă, erau îmbrăcaţi grosolan şi cu arme în mână. Ea încremeni locului de spaimă şi când îl văzu pe Calem venind de pe trotuar ca să-i înfrunte, un ţipăt îi ieşi din gâtlej.

Era un alt Calem, vedea în el un străin îngrozitor. Haina îi era dată la o parte în dreptul pistoalelor. Avea un chip împietrit, ca o mască. Steaua de argint strălucea viu pe postavul vestei. Cei trei dădură cu ochii de el. I-a văzut cum s-au întors. Mâinile lui Calem au dat să apuce armele, cu o iuţeală ameţitoare - dar prea târziu. S-ar fi spus că glonţul care l-a lovit pe el o atinsese şi pe ea. Îi simţise efectul sfârtecător. Se văită – ochii i se închiseră. O sfâşiau dureri cumplite în vreme ce alerga pe stradă. Calem se ridică, zăcând pe o parte. Avea arma în mână. Trase; un bărbat se răsuci în aer, nebuneşte şi căzu jos în praf. La încă un foc de-al lui Calem, sângele ţâşni din faţa unui al doilea bărbat. Cel de-al treilea începu să tragă în Calem. Ea văzu stofa neagră a hainei lui sfâşiindu-se. Apoi arma lui Calem detună o ultimă dată şi al treilea om căzu încet pe spate, prăbuşindu-se la pământ cu un zgomot înfundat, perceptibil.

Taleen era chinuita de nişte dureri înspăimântătoare. Ajunse în stradă, dar nu putu merge mai departe. Căzu, totul din jurul ei topindu-se într-un frison dureros, care-o frigea ca jăraticul.

Pentru Taleen, luna următoare a fost o tortură pe care nu

va putea s-o uite niciodată. Nu mai ştia mare lucru despre Calem. Fusese trimis, la un spital din St. Louis şi se credea că are să moară. Apoi i se trimise vorbă că va trăi, dar ea nu mai dorea să-l vadă. Nu mai putea reveni nici la viaţa pe care o cunoscuse înainte de a-l fi întâlnit. Era de mult apusă, nu mai exista nici o cale de întoarcere într-acolo. Când se puse din nou pe picioare, îi scrise lui Calem o scrisoare, luându-şi rămas bun de la tot ce se lega de Casa Livingston. Din ziua aceea, tumultul uriaş al vestului o înghiţi de parcă nici n-ar fi fost vreodată.

Abia după încă o luna Calem Ware citise scrisoarea. Era scurtă:

„Calem,

Fiul nostru s-a născut mort. Ştiu că n-ai fost de vină tu şi totuşi, în sinea mea, altceva nu pot crede decât că tu l-ai ucis. Acum ştiu ceea ce înainte eram prea tânără, oarbă ca să fi ştiut – eşti un om cu pecete, un pistolar. Şi aşa va fi întotdeauna – violenţa şi ura sunt viaţa ta, o parte din ea mai importantă decât aş fi putut ajunge eu cândva. Pentru scurt timp am împărtăşit acelaşi vis cu tine, pentru care îţi sunt recunoscătoare. A fost însă un vis nesăbuit şi niciodată n-ar putea deveni aievea. Te rog, nu căuta să dai de mine. Nu mă întorc acasă şi nici nu te voi mai întâlni vreodată.

Adio,
Taleen”

CAPITOLUL V.
„Eu nu te-am uitat niciodată!”

Ochii căprui rămaseră pironiţi într-ai lui şi Calem socotea imposibil să se desprindă de ei.

— Taleen! exclamă, cu respiraţia întretăiată. Glasul îi răsuna ca un horcăit din gâtlej.

— Da, Calem, zâmbetul ei era silit. Clătină din cap, încet. Nu m-ai recunoscut. Dar, desigur, a trecut mult, mult timp.

— Taleen! repetă el. Apoi scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge tulburarea. Te-am căutat… Doamne, cât am umblat după tine!

— Ştiu.

Ea şovăi, urmărindu-l din priviri, ca şi cum încerca să-l mai accepte o dată, suprapunându-i amintirea celui pe care totdeauna îl purtase cu sine.

— Zece ani. Mult a mai trecut! Între timp m-am întors la Michigan de două ori; familia ta nu ştia nimic despre tine şi chiar dacă ar fi ştiut, tot nu mi-ar fi spus ceva. Te pierdusem.

— Da, Calem, rosti domol, mă pierduseşi.

Schimbarea din ea, liniile ciudate brăzdate pe chipul ei spuneau mult mai multe. După zece ani… Faţa lui se aspri uşor, îşi pierdu expresia.

De ce ai venit aici?

— Ca să te văd. Trebuia să te mai văd o dată, Calem. Auzisem despre tine. Chiar şi ziarele din vest îl ridicau în slăvi pe „aprigul şerif din Medicine Bend”. Glasul ei căpătă o nuanţă de amărăciune. Câţi oameni ai ucis, Calem? Ziarele socoteau vreo douăzeci şi mai bine… trebuie să mai fi fost şi alţii de care n-au pomenit.

— Asta ai venit să-mi spui?

Ea tăcu. Plecă ochii, închise pleoapele o clipă.

— Nu, Calem. Voiam să te înştiinţez asupra unui lucru. Voiam să te înştiinţez că, într-un fel, acum înţeleg totul. Înţeleg ce te hărţuia, mereu, mereu. Ştiu că oameni ca tine n-au niciodată linişte… atâta vreme cât un automat este tot atât de important ca şi haina pe care o îmbracă. Nu e vorba să te iert pentru ceea ce, s-a întâmplat între noi… mai mult, acum îmi dau seama că nu e nimic de iertat. Dacă ştiam înainte de a ne fi căsătorit…

— Ai ştiut. Ţi-am spus-o.

— Da, mi-ai spus. Dar nu pricepeam ce însemna pentru un om să trăiască prin arme. Acum am înţeles. Nu poţi şti ce a însemnat pentru mine să te văd alergând pe străzile din Apache Wells ca o ţintă vie în faţa oricărui beţiv răufăcător. Cu fiecare zi care trecea, mai făceam un pas către moarte. Mă îngrozeam de fiecare dată la venirea nopţii. Când am fost împreună, mă aşteptam zi de zi să te văd mort. Când lumea vorbea despre tine, îţi spunea „criminalul salvator”, afirmau că foloseşti insigna ca să-ţi ascunzi instinctele tale de ucigaş.

— Şi tu ai crezut asta?

— Ce altceva puteam eu crede? Ce să mai cred acum?

— Nu ştiu. Adevărul, poate.

— Care-i adevărul? Pentru ce lupţi tu, Calem? Nu te-ai schimbat şi n-ai să te schimbi niciodată. Dorry Dean mi-a povestit ce ţi-a spus văduva lui Dingo Brion… că-i părea rău de tine, nu de Dingo. Pricepi de ce-a spus asta? Fiindcă ai să continui să ucizi cât timp vei trăi… şi lumea pune rămăşag, în public, ca n-are să mai dureze mult.

— S-ar putea să aibă dreptate, zise, tărăgănat. Faţa-i era întunecată, ochii care vedeau dincolo de ea, aveau o lumină stranie, straniu de limpede! În orice caz, astăzi, femeile pot merge nestânjenite pe stradă, în oricare din oraşele regiunii; copiii lor se pot duce la şcoală fără a mai fi ţinta călăreţilor beţi. Bărbaţii îşi pot vedea de treabă, toţi cei de prin partea locului trăiesc în voie. O privi drept în ochi, reţinând-o. Ai văzut vreodată un oraş încălcat de

hoarda crescătorilor de turme? Ai idee ce s-a întâmplat în Dodge şi Hay City şi în alte oraşe cu crescători de vite, înainte ca un om al legii să fi pus piciorul în prag? Acum trei ani, Medicine Bend ajunsese la media, de cinci crime pe noapte, trei copii au murit pe stradă când conducătorii de cirezi beţi şi-au mânat vitele prin oraş, după chef. Dingo Brion a fost primul om, în trei săptămâni, care moare pe străzile oraşului Medicine Bend. Şi ştii de ce? Pentru că le-am băgat frica-n sân, iată de ce! I-am auzit şi eu vorbind… Doamne, de câte ori nu i-am auzit! Îmi spuneau „ucigaş turbat”… dar ţara s-a dat pe brazdă fiindcă, există oameni ca mine care se ocupă de asta.

Se uită la el, apoi clătină din cap, încet.

— Aş vrea să cred acest lucru, Calem. Aş vrea, din toată inima.

— N-am cum să-ţi aduc dovezi.

Se afla foarte aproape de el şi deodată se trase înapoi, de parcă n-ar fi avut încredere să stea atât de aproape.

— Eu… eu nu ştiu, rosti ea în şoaptă. Poate că de asta am şi venit aici. Eu… eu nu te-am uitat niciodată, n-am putut alunga din suflet tot ce-am simţit cândva unul pentru altul… Trebuia să ştiu, să fiu sigură. Eram încă soţ şi soţie, acum…

Stătea liniştită; el încuviinţă din cap, încet.

— A intervenit un alt bărbat.

— Da, Calem. Dorry Dean m-a cerut în căsătorie. De aceea am vrut să te văd, din nou, să-ţi spun. După ce te-am părăsit în Apache Wells, m-am descurcat cum am putut. Am cântat prin restaurante în Texas… în Amarillo m-a auzit cineva şi s-a prezentat. Era un agent teatral cu renume. De-atunci am fost într-una pe scenă. Mi-am luat alt nume. A mers bine… am cântat şi în Europa şi la New York. Aşa l-am întâlnit pe Dorry. Era la New York în căutare de talente pentru noua Operă din Medicine Bend, proprietatea lui. Mi-a plăcut de prima dată, poate am simţit pentru el mai mult decât o simplă simpatie. Acum o lună a revenit la New York să mă ceară în căsătorie. I-am spus că nu sunt sigură, că aveam nevoie de timp să iau o hotărâre.

— Ştie că eşti măritată cu mine?

— Nu, încă nu. Va trebui să-i spun. Ştie că am venit aici ca să… ca să iau o hotărâre. Ce s-a întâmplat astăzi… când te-am văzut…

El dădu din cap, încet.

— Acum ştii.

În glasul lui răsuna o amărăciune profundă.

Chipul ei îşi schimbă expresia, părea ciudat de tulburată.

— Nu. Când te-am văzut azi dimineaţă… după ce auzisem de ciocnirea cu Dingo Brion, eram sigură că totul se sfârşise.. Credeam că o să fie uşor, după toţi aceşti ani, să-ţi spun. Dar nu este. Am îndoieli şi ştiu că sunt false, fără o semnificaţie reală… dar nu le pot înlătura. Nici acum.

Ceva de care gândea că murise în el, prinsese acum viaţă. Faţa ei căpătase altă expresie, era mai matură, îşi luase o mască pentru a-şi ascunde adevăratele sentimente, dar masca dispăru într-o clipă şi ceea ce vedea acum înaintea lui făcea să-i zvâcnească sângele în vine.

Se îndreptă din şale, aproape ţeapăn.

— Eu nu sunt omul care să meargă la risc, Taleen. Niciodată nu mă lansez în joc până nu ştiu pe ce mă pot bizui. Ştii, cred că te mai iubesc încă. Totdeauna te-am iubit. Dacă asta înseamnă că te-am pierdut pe vecie… atunci, aşa e.

— Nu ştiu… ce simt pentru tine. Sunt rătăcită între sentiment şi realitate. Poate n-ar trebui să-ţi spun. Se opri, îi întâlni privirile fără o emoţie vădită. Va trebui să fie ca şi cum nu ne-am cunoscut niciodată. O să-ncerc să nu-mi amintesc trecutul, ci numai de prezent. Deocamdată, voi rămâne pur şi simplu Tally Dickenson, o cântăreaţă de la noua Operă a lui Dorry Dean.

El încuviinţă din cap, domol. Ochii lor exprimau ceea ce în cuvinte nu s-ar putea tălmăci. Apoi, deodată, o, trase spre el, o strânse în braţe, buzele căutându-se hămesite. Ea se retrase apoi.

— Deocamdată, adio Calem.

O urmări din ochi cum se depărta. Sângele îi mai zvâcnea încă în tâmple. „Taleen”, şopti. Era un vis şi totuşi îl

zguduise cum de puţine ori i s-a mai întâmplat. Pentru prima dată, de ani întregi, îşi îngăduia reînnoirea unei speranţe pe care refuzase să o exprime. Timpurile se schimbaseră, era mai linişte – fără nici o tăgadă. El mai avea încă proprietatea din Colorado; banii nu însemnau o problemă chiar aşa de mare, pentru că salariul lui de şerif la oraş fusese totdeauna bun şi cheltuise puţin. Cu Taleen alături de el, din nou…

Calem mai aşteptă un minut, două, până să plece din locul unde se afla, în spatele Operei. Apoi se îndreptă repede spre stradă. Era preocupat în sinea lui, mereu va fi preocupat, atâta vreme cât se putea bucura de speranţa, oricât de îndepărtată, că Taleen se va întoarce iarăşi la el. Trecu pe lângă bătrânul Hiram Hays fără să-l fi văzut, o porni pe strada Texas, în jos, aproape orbecăind. Voia să fie singur, să aibă timp să-şi adune gândurile, să înţeleagă ceea ce se întâmplase.

Coti pe alee. Soarele încă nu asfinţise şi aleea era cufundată în umbră. Mergea repede, apoi încetini pasul, ciuli urechile. Ceva se apropia de el. Era linişte, o linişte uşor ameninţătoare, care-l împresura. Se opri, îşi trecu mâna împingând haina îndărăt şi atinse patul revolverului.

O armă detună undeva în faţă. Calem continuă să meargă chiar şi când s-a tras. Pălăria îi zbură de pe cap şi o arsură, ca sărutul unui fier înroşit, îi trecu razant peste creştetul capului. Apoi se lăsă în genunchi şi pe mâini, cu arma pregătită. Ceva se mişcă la capătul aleii. Trase două focuri şi alergă înainte. Ieşi în lumina soarelui. Aleea era pustie. Un şir de uşi închise se aliniau de ambele părţi, în spatele clădirilor de lemn, scăldate în razele argintii ale soarelui. O uşă se deschise încet, şovăitor şi un om cu priviri rătăcite scoase capul afară.

— Ce naiba? întrebă, apoi dădu cu ochii de Calem. Aa, dumneata eşti, şerifule! Ce s-a-ntâmplat?

Calem clătină din cap. Îşi trecu degetele peste rana din creştet. Era uşoară, mai mult o arsură a pielii decât o tăietură. Îşi vârî domol arma în toc, încruntându-se.

— Nimic, răspunse laconic. Mi s-a părut c-am văzut un

coiot colo, la capătul aleii. Vezi-ţi de treabă.

Omul se retrase. Calem se uită din nou în sus şi-n jos, prin preajmă. Pentru a doua oară într-o singură zi se atentase la viaţa lui. Cum spusese Cody Clark? *„Poate nu ştii ce se întâmplă când pui capacul peste un vas care fierbe – atunci ori dă afară, ori sare-n aer”.*

Simţise de luni de zile că transformarea finală a oraşului Medicine Bend dintr-o localitate de frontieră într-o citadelă paşnică se apropia şi mai simţise că această transformare va fi marcată de cele mai mari tulburări din câte văzuse oraşul vreodată. Coclaurile mor greu şi un lucru era evident, anume că cineva – *cineva* – era hotărât să nu-l lase pe Calem Ware să-i supravieţuiască...

CAPITOLUL VI.
Boicotul.

Juan Tobrez era înspăimântat, atât de înspăimântat încât abia îşi mai trăgea răsuflarea printre dinţii lui cariaţi, gâfâind din greu. Ţinea dinţii încleştaţi, altfel i-ar fi clănţănit în cap ca nişte castaniete.

— *Por Dios!*[2] exclamă el cu un geamăt.

În noaptea aceea trebuia să aprindă două lumânări în faţa icoanei Sfintei Fecioare, pentru că abătuse solii de plumb ai morţii, care au şuierat atât de aproape de el. Unul îl atinsese în pelerină, sfârtecând în ea o gaură mare; celălalt cât pe ce să-l lovească în cap! Afurisitul de şerif era să-i ia viaţa! Mii de draci, de ce n-a nimerit în plin, el, Juan Tobrez? Fusese sigur că glonţul din arma lui avea să-l lovească pe Calem Ware chiar la numele tatălui – şi când colo, acesta avusese parcă presimţiri rele, se aplecase înainte şi cartuşul i-a smuls doar pălăria de pe cap. Şi focurile de răspuns ale şerifului au băgat spaima morţii în sufletul lui Juan.

Fusese treabă de câteva clipe să treacă prin prăvălia de textile din stângă aleii, dar nu era sigur că şeriful nu-l va urmări. Tiptil, se strecură iute, neobservat şi odată ajuns pe strada Texas, dădu buzna în prima cârciumă, ca să se ascundă. Acolo rămase doar un moment, ieşind apoi pe uşa din spate. Îşi croia acum drum pe aleile dosnice ale oraşului, pe furiş, cum numai un datornic vândut ca el se pricepea. Arma şi-o ascunsese sub haină şi se ruga lui Dumnezeu ca faţa lui speriată, lac de sudoare, să nu-l dea cumva de gol. Ajunse în dosul barului „New Frontier” şi răsuflarea şuierătoare i se mai domoli în gâtlej. Stătu locului, privi înapoi de câteva ori în şir, apoi, încredinţat că

[2] Pentru Dumnezeu, (sp.).

n-a fost urmărit sau văzut de cineva, se furişă înăuntru.

Cody Clark şedea la biroul spaţios, negru, când Juan Tobrez bătu uşor la uşă. Grămezi de monezi de argint şi aur se aflau stivuite pe masă; Cody se ridică precaut, ţinând în mână armă pe care o scoase din sertarul biroului. Se duse la uşă şi strigă tare:

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, *patron*, Juan!

— Juan! Ce dracu' vrei?

— *Senor*... e cât se poate de urgent!

Cody mormăi ceva, supărat, dar trase la o parte zăvoarele, două la număr; uşa era căptuşită cu plăci de metal, care ar fi oprit până şi un cartuş tras de-aproape cu o armă de calibrul 44. Se dădu îndărăt câţiva paşi, cu revolverul pregătit.

— Bine, atunci intră!

Uşa se deschise şi, repede, mexicanul se strecură pe o rână, închizând-o. Chipul îi era bântuit de spaimă.

— Ah, *senor, senor*! Gemu. N-am nimerit.

— N-ai nimerit ce? Cody trase la loc zăvoarele, apoi reveni la birou. Ţinea arma în mână, sprijinită pe capătul biroului. Despre ce vorbeşti?

— Şeriful!

— Ei? Calem Ware... ce vrei să spui?

Juan Tobrez îşi adună puterile, cu un efort. Dădu să rânjească mieros, dar nu izbuti şi făcu o grimasă.

— *Patron*... păi, v-am auzit cum îi spuneaţi lui Dingo, că cele cinci monezi de aur erau ale ăluia care ardea un glonte în tigva blestematului de *senor* Ware.

— Ce mai e şi asta? Cody împietri. Ai auzit tu aşa ceva?

— *Si, patron!* murmură mexicanul. Am auzit cu urechile mele. Eram aici, pe coridorul din faţa uşii dumneavoastră când a intrat Dingo. Am... am auzit ce se vorbea fără să vreau. L-am pizmuit pe Dingo, ce noroc pe capul lui, să risipiţi atâta bănet pe el. Şi când Dingo a dat greş... M-am gândit că-i mai bine totdeauna să baţi fieru' cât e cald... şerifu' şi-aşa nu s-aştepta aşa repede la încă o încercare pe pielea lui, *como no?*

Faţa cu trăsături întinse a lui Cody era spelbă.

— Bine, bine... şi ce s-a-ntâmplat?

— Patron... jur pe *mia madre* care era o sfântă, o ocazie mai bună nici că aş fi găsit! Don Calem parcă dormea mergând, avea ochii întunecaţi, gândurile îi zburaseră pe meleaguri unde nimeni nu le putea urmări. Numaidecât cum a păşit din umbră în plin soare, am aşteptat. L-am văzut şi mi-am sprijinit arma pe o ladă ca să fiu sigur că ochesc bine. Nu trebuie să dau greş! Nu trebuie! Numai la asta mă gândeam... Am apăsat pe trăgaci, încet...

— Zi mai departe, fi-ţi-ar ochii ai naibii! se răsti Cody. Ce s-a-ntâmplat?

Juan ridică din umeri, ţinând mâinile larg răşchirate.

— A fost mâna lui Dumnezeu la mijloc, *patron...* şerifu' s-a poticnit... împuşcătura mea i-a smuls doar pălăria de pe cap. Cu revolverul... *Dios!* Ce iuţeală avea în mâini!... cu revolverul a împroşcat moartea în mine, da' m-am dus ca umbra.

Cody răsuflă uşurat. O clipă, cu stângă, bătu darabana pe birou.

— Te-a văzut?... Te-a văzut cineva?

— Nu, *senor!* Jur! Mexicanul desluşi ameninţarea în ochii lui Cody Clark şi fruntea i se făcu iar lac de sudoare. Aş mai fi venit eu aici dacă mă vedea? Oare dragostea lui Juan Tobrez pentru *patron* nu e prea mare ca să-i fi pus cumva viaţa în primejdie, chiar şi pentru o clipă? Nu m-a văzut nimeni.

Clark şovăi, ridică arma în dreptul capului mexicanului, apoi, domol, lăsă revolverul în jos. Pe urmă, trase încet o înjurătură printre dinţi. Juan aştepta, cu ochii ţintă la stivele de monezi de aur şi argint. Cody îi surprinse privirea şi un zâmbet îi schimonosi buzele. Luă în dolar de argint şi i-l aruncă. Mâinile avide ale mexicanului îl scăpară din zbor şi banul căzu, cu un clinchet, pe duşumea. Se aplecă, îl culese de jos.

— Ascultă aici, Juan, zise Cody, răstit. Te bagi ca un tâmpit unde nu-ţi fierbe oala. Pentru ce-ai făcut nu păţeşti nimic... dar dacă sufli un cuvânt numai... îţi tai limba din

gură cu mâinile mele. Înţelegi? Şi dacă te-a văzut cineva, dacă ştie cineva ce-ai vrut să faci...îi dau voie să te spânzure şi eu îţi pun ştreangul de gât.

Mexicanul tremura, dârdâind într-una din cap.

— *Si patron!* se văită. Se dădu înapoi spre uşă.

— Şi, Juan... – ochii negri ai lui Cody Clark scânteiau umezi – arma de foc nu ţi-e prea la îndemână. Odată ce nu l-ai nimerit pe Calem Ware şi ai scăpat cu zile... eşti singurul om în viaţă care ar putea trăncăni. Nu uita şi dacă vrei să mai încerci... ia un jungher... apropie-te şi dă la sigur! Trebuie să fii al dracului de sigur!

Mexicanul holbă ochii şi buzele lui molatice se răsfrânseră într-un rânjet strâmb. Dădu zăvoarele la o parte, se retrase, închise uşa în urma lui. Cody trase zăvoarele la loc şi se rezemă de uşa căptuşită cu metal. Faţa-i era udă de sudoare. Mexican blestemat, tâmpitul dracului! Trebuia să-l fi ucis pe Juan numaidecât şi totuşi, cine ştie, poate cândva Juan are să fie necesar...

Lui Cody Clark îi tremurau mâinile când termină de stivuit monezile, apoi, nerăbdător, le răsturnă într-un săculeţ de pânză şi le puse iarăşi în casa de bani. Rămase o clipă îngândurat, apoi, cu un zâmbet încremenit pe buze, îşi luă pălăria şi părăsi localul..

În stradă, se opri sub porticul din fier forjat, examinându-i pe trecători. Nu-l văzu pe Calem Ware şi dădu mulţumit din cap. Traversă strada agale şi zăbovi ca să privească afişele pompoase din faţa Operei. Una din uşile de la vestibul era întredeschisa şi după ce se încredinţă, prudent, că nu-l vede nimeni, Cody păşi înăuntru. Îl întâmpină întunericul ciudat al unei săli de spectacole pustii, dar nu şovăi odată aflat în interiorul mohorât, ci îşi văzu de drum, trecând prin foaier spre scări, pe care le urcă apoi iute. La capătul coridorului superior dădu cu ochii de căldarea de lemn a unei femei care spăla pe jos cu un şomoiog – femeia însă nu se vedea. Bătu la o uşă pe care scria *Accesul publicului interzis*, apoi o deschise larg.

Dorry Dean şedea la un birou spaţios, dinaintea ferestrelor în formă de evantai, care dădeau în stradă şi

spre munţii albăstrii din zare. Faţa lui durdulie zâmbea, dar ochii galbeni-bruni, păreau a fi învăluiţi în fum. Cu mâna lui butucănoasă, înşfăcă un revolver Derringer cu două ţevi, îndreptându-l exact spre pântecul lui Cody.

— Tu eşti, Cody! Arma dispăru.

— Eu, în persoană! Închise uşa în urma lui şi se apropie rămânând în picioare dinaintea biroului. Ai auzit nişte împuşcături cu puţin în urmă? Trei focuri.

Dorry încuviinţă din cap.

— În Medicine Bend focul de armă, Cody, este încă ceva destul de obişnuit.

— Dar nu destul de obişnuit, de acum încolo ca să mă mulţumească şi pe mine… şi nu prea obişnuit când aceste focuri sunt trase în stimatul nostru şerif.

Dorry se dumiri. Scaunul se înclină cu zgomot pe picioarele din faţă, rămase o clipă în această poziţie, apoi încet reveni la loc.

— Din nou a eşuat, nu? Asta trebuie să fie, că altfel n-ai fi acum aici. Mâine vor fi îngropaţi în Medicine Bend doi oameni în loc de unul. Dingo are tovarăş.

— De astă dată, nu, îi taie vorba scurt, Cody. Tâmpitul ăla afurisit de Juan, el a fost… a tras în Calem cu gândul la bani şi nu l-a nimerit. Calem n-a fost nici el mai breaz. Nici măcar nu l-a văzut pe Juan.

Dorry strânse buzele, fluierând surd. Ochii i se cătrăniră.

— Nu prea-mi place să mă amestec în treburile altuia… dar ăsta a fost un joc al dracului de nesăbuit.

— Crezi că nu-mi dau seama? Zănaticul ăla m-a surprins vorbind cu Dingo… şi s-a gândit, de vreme ce Dingo a dat greş, că i-ar plăcea că câştige cu uşurinţă o sută de dolari. În două zile şi-ar fi băut şi minţile, dar merita…

— Nu şi în cazul nostru, Cody. Dean îşi bălăbănea greutatea enormă înainte şi înapoi. Ochii lui galbeni, posomorâţi se întoarseră îndărăt la fereastră, pe deasupra acoperişurilor, spre munţii din zare. N-aş fi crezut că ai să fii în halul ăsta de prost. Dacă ştiam aşa, nu m-aş fi asociat cu tine în treaba asta.

— Ce uşor e să vorbeşti! i-o reteză Cody. Nici măcar tu

nu i-ai fi putut veni de hac unuia ca Ware numai cu vorba. Ar fi trebuit să se tragă cu o armă care merge la sigur.

— Spuneai că Dingo merge la sigur.

— Aşa-i dacă e să se întâmple. Dar atât i-a fost. Data viitoare…

— Mai poate fi vorba de data viitoare? Cu Calem nu-i de glumit. Şi mai e şi periculos. Te ucide cât ai clipi dacă-şi dă seama că e-n primejdie. Ce şanse crezi că ar avea vreunul din noi în faţa pistoalelor lui Calem Ware, Smith & Wesson, calibrul patruzeci şi patru? Nici prin gând nu-mi trece, Cody, să-i slujesc drept ţintă. Scopul nostru era descotorosirea de Calem Ware.

— Oare ce ştie Ware? Bănuieşte probabil că cineva, i-a plătit lui Dingo o sută de dolari ca să-l ucidă. Asta-i tot şi nici măcar n-are certitudinea. Nu l-a văzut pe Juan. În privinţa asta nici o primejdie. Când ai de făcut un lucru, trebuie mai întâi să-ţi alegi unealta potrivită. Eu am avut ghinion în legătură cu unealta folosită, asta-i tot.

— Poate că da, poate că nu. Ei şi dacă Dingo nu murea pe loc… dacă Ware punea mâna pe zănaticul ăla de mexican? Cât timp îi trebuie până să vină la tine! Şi fără tine…

— Fără mine, tu eşti pierdut! îi întoarse vorba Clark, răstit. Să-ţi intre asta bine-n cap.

— Da, da, Cody! Pleoapele se lăsaseră peste ochii gălbui ai lui Dorry. Pentru că eşti aici, să-ţi arăt ceva. Trase un sertar de la birou şi luă o hârtie împăturită. Am primit-o de la cei din societatea „North American Smelter”. Acceptă propunerea noastră. Am încheiat ieri tranzacţia în legătură cu terenul. Am plătit opt dolari per pogon, pentru o mie de hectare, cu drept de folosinţă a căii ferate. Cei de la „North American” concesionează acest teren, destinat unei topitorii, pentru suma de douăzeci de mii dolari de îndată ce se ajunge la o învoială cu Asaph. El n-o să aibă nici un motiv să dea înapoi. Îl vor plăti deopotrivă şi pentru minereu şi nu vor mai trebui să trambaleze totul cu vaporul cale de şase sute de mile. La Medicine Bend dezvoltarea se va face simţită anul viitor, cam pe vremea asta. Minele vor

funcţiona din plin. Am căpătat opţiune asupra fiecărui acru de pământ care nu este proprietatea lui Asaph şi drepturi de exploatare asupra unora care-i aparţin. Şi el habar n-are. Ce rămâne, ia oraşul.

Dorry strânse, încet, un pumn gras.

— Crezi că Asaph o să ne dea de furcă?

— Când e vorba de fratele lui? Dorry se porni pe un râs teatral. O să-l înghită flăcările iadului, dar n-o să se apuce să facă nimic. E un om bogat şi asta o să-l îmbogăţească şi mai mult. Dar deocamdată cineva i-a venit de hac în propriul lui joc. Dorry clătină din cap. Tot ce rămâne este să se dea sfoară în ţară prin Medicine Bend. Când o să se ducă vestea despre asta n-o să se mai găsească nici un petic de pământ de vânzare, cinci mile de-a lungul căii ferate. Noi am cumpărat cât ne-a ţinut punga fără să fi fost daţi în vileag. Pe măsură ce „North American" îl câştigă pe Asaph, el are să miroasă că nu-i a bine şi atunci trece la acţiune. Noi va trebui să-l împiedicăm, să-i punem beţe-n roate până atunci.

— Cât timp avem în faţă? Ochii lui Cody se subţiaseră.

— Al naibii de puţin. Şi dacă te gândeşti bine ai să-ţi dai seama cât de mult ai riscat în atentatul ăsta tâmpit la viaţa lui Calem. Nu mai poţi risca deloc. Nici n-ai cum să-l alungi pe Calem. Am făcut eu sondaje în ce-l priveşte. Ştie exact până unde trebuie să meargă. El mizează pe faptul că are să supravieţuiască actelor de violenţă din acest oraş... şi după cum se vede are să câştige.

— Pe dracu'! mormăi Clark. A, nu, chiar de-o fi să-l ucid cu mâna mea.

Dorry ridică din umeri.

— Treaba ta. Eu am lansat afacerea pe piaţă. Noi am vârât până la ultimul dolar în chestia asta. Topitoria o să scoată banii înapoi cu vârf şi îndesat, dar nu-i de ajuns. Cei care stăpânesc Medicine Bend vor câştiga bani grei lună de lună. Oraşul însă va trebui să fie larg deschis. Vom avea procente la orice fleac. Epoca creşterii animalelor a venit şi s-a dus în Colorado. Vitele lui Asaph mor de foame, trebuie să-şi taie turmele. El se îmbogăţeşte de pe urma minelor,

dar transportul pe apă cale de şase sute de mile îi mănâncă cea mai mare parte din venit. Cu o topitorie aici – ne vom procura transportul minereului pe apă de la orice mină până la trei sute de mile de oraş. Şi nu e vorba de un oraş care să existe câţiva ani şi apoi să moară; minele sunt bogate şi vor dăinui. Pe meleagurile astea mineritul va fi totdeauna în floare – şi oraşul are să prospere. Averea însă nu se face totdeauna legal; de la fiecare bar, de la fiecare, blestemat de tripou şi cârciumă vom avea partea noastră. În doi ani vom fi oameni bogaţi, în zece vom fi stăpâni pe o treime, din bunurile regiunii. Astea, nu sunt presupuneri, ci fapte. Argint, aur şi mai cu seamă cupru. Vom stăpâni minele, oraşul, mijloacele de transport pe apă, topitoria. Nu se poate să dăm greş. Şi un singur om nu ne poate sta în cale.

Se opri ca să-şi tragă răsuflarea, gâfâind grotesc.

— Cody, gândeşte-te la asta! Ce sus o să ajungem! Atât de sus în cât unul ca Asaph Dean o să fie un nimic, îl cumpărăm şi-l vindem pe bani buni. Noi trebuie în orice caz să punem mâna pe oraş. Nu mă interesează cum o să facem – dar trebuie negreşit. În clipa de faţă, Medicine Bend se află în cumpănă: ori să se statornicească şi să înceapă treptat construirea, ori să se avânte spre a ajunge cel mai mare şi mai răsunător oraş de graniţă, cum n-a văzut America nicicând. Noi suntem pe cale să-i dăm un brânci în direcţia cea bună. Am lucrat destul pe sub mână; până ce Calem Ware moare sau o şterge de aici, trebuie s-o ducem aşa mai departe. Nimic nu l-ar reţine să ne ucidă pe amândoi, dacă află cumva că noi am pus la cale să-l omorâm. Avem însă prea multe motive să trăim, ca să ne riscăm beregata tocmai acum.

— Totdeauna există un anumit risc, Dorry, zise Cody, încet. Ascultă-mă ce-ţi spun, astăzi, în Medicine Bend şi pesemne în toată regiunea nu există nici un om care să-i poată ţine piept cu arma lui Ware.

Ochii mohorâţi ai lui Dean se limpeziră.

— Dar într-un alt stat, Cody?

Proprietarul tripoului ridică din umeri.

— Păi, în alte părţi există vreo zece oameni deopotrivă cu Ware în ale armelor. John Wesley Hardin din Texas, băiatul ăla Bonney din New Mexico, Wyatt Earp din Tombstone, Bat Masterson, Harley Baskam din San Antonio care-i probabil cel mai mare dintre toţi. Aş mai putea numi încă şase, să zicem, care să aibă sorţi de izbândă asupra lui Calem Ware.

— Nu-i nevoie, Cody. Dorry schiţă un zâmbet. Am trimis după Harley Baskam. Vine aici săptămâna asta. Este singurul în viaţă care l-a pus cândva pe Ware cu botul pe labe. Probabil singura creatură de care Ware se teme. Mi-a spus odată că a rămas în camera de hotel, în San Antonio, în noaptea următoare uciderii lui Ben Wryson, fiindcă ştia că Harley Baskam l-ar fi ucis dacă dădea cu ochii de el. Am cumpărat arma lui Baskam – preţul e însă de speriat. Va trebui să mai obţinem un rabat.

— Harley Baskam! Cody Clark pronunţă numele cu un soi de veneraţie amestecată cu teamă. Omul care manevrează arma cel mai iute din lume. Douăzeci şi şase de morţi la activul lui. Se încruntă. Nu ştiu, Dorry. S-ar putea să fie o greşeală că mai băgăm încă un om în afacerea asta. Dar merită, numai să-l înlăturăm din drum pe Calem.

Dorry Dean încuviinţă din cap.

— Un om ca Baskam e altceva decât Calem Ware. Poate nu-i aşa uşor să-l ucizi, dar să-i bagi frica-n sân e sigur mai lesne. Când o să-l doboare pe Ware, n-are să aibă nici o insignă pe piept. Ne putem sluji de un om ca el pentru a aduce oraşul pe brazdă. Asta trebuie făcut, cu o mână forte şi iute.

Cody îl întrerupse, faţa lui întunecată luminându-se.

— Am luat parte la jocuri, Dorry, când potul ajungea la cincizeci de mii dolari – dar afacerea asta le întrece pe toate.

Se întoarse, făcu vreo câţiva paşi spre uşă, apoi rămase locului.

— Şi în timp ce îl aşteptăm pe Baskam să apară, eu o să mai pregătesc ceva, ca să duc la bun sfârşit partea mea din târgul nostru. Acum am să încerc o altă pistă.

Dorry urmări din priviri cum uşa se închise în urma

proprietarului de tripou. Se întoarse cu scaun cu tot. Privea în stradă prin fereastra în formă de evantai, îl văzu pe Cody ieşind cu paşi iuţi, uitându-se în susul şi în josul străzii, apoi traversând-o fără să mai privească în urmă. Dorry ţinea în mână lui grasă pistolul Derringer; faţa-i era numai broboane de sudoare. Zâmbetul lui era o strâmbătură, fără nici o noimă, când ţinti partea cea mai lată din spatele lui Clark. Apoi încet, cu părere de rău aproape, lăsă jos arma.

— Şi când vine scadenţa, am să încerc şi eu o pistă Cody, şopti.

CAPITOLUL VII.
Complotul.

Era puţin după ora patru după amiază, când Calem s-a dus la birou. Deşi trecuse de prânz, nu-i era prea foame. Nodul greu, musculos, din stomac îi mai dădea crampe şi simţea un tremur uşor în picioare. În birou avea o sticlă cu whisky, dar nu se încumetă să tragă o duşcă. Încruntă sprâncenele şi faţa lui slabă căpătă o expresie aproape buimacă. Închise ochii şi ascultă; acelaşi zgomot îndepărtat, miorlăitul pierdut parcă în zarva oraşului.

Faţa i se făcu numai broboane de sudoare; scutură capul. Nu putea continua să se supună acestei veşnic prezente amăgiri. Nu era nici o fiară, ci pur şi simplu un oraş, un oraş de graniţă abia înfiripat, care avea prilejul fericit să ajungă ceva mai ca lumea. Prea îndelung trăise la un pas de moarte, prea ajunse să o cunoască bine – asta era nenorocirea. Tocmai simţul morţii îl făcea să-şi închipuie că aude vaierul acela de fiară înfometată... şi totuşi. Doamne, cât de limpede se auzea!

Se duse cu un pas nesigur la scară şi o urcă. Găsi uşa neîncuiată, dar cheile atârnau în locul lor obişnuit. Iar uitase chelnerul să încuie uşa – dar nu era nimic, în arest se afla numai Charley Drew şi el n-avea unde să plece. Calem intră în secţia celulelor, trase uşa după el şi o încuie, apoi puse cheile în cuiul de pe partea dinăuntru a uşii. Acolo, sus, era cald, însă ferestrele odată deschise, promiteau aer.

Charley Drew şedea pe pat, cu masa rudimentar construită dinaintea lui. Fila atent nişte cărţi şi se uită în sus, zâmbind, la Ware.

— Bună, şerifule, spuse. Îşi trecu degetele subţiratice prin părul tărcat cu alb. Era nebărbierit şi ochii îi ardeau ciudat. O paloare îi năpădise pielea arsă de soare. Deodată se porni pe o tuse cumplită. Spasmul a fost scurt, dar l-a lăsat gâfâind, cu răsuflarea întretăiată. Nu se lăsa copleşit

de boală. Râse. Am auzit spunându-se că ai avut de furcă azi dimineaţă. Niciodată nu l-am socotit pe Dingo un răufăcător. Dooley ar fi trebuit doborât.

— Îţi mulţumesc, Charley, dacă vrei cumva să mă pui în gardă, rosti Calem, plictisit. L-am şi văzut pe Dooley Brion. Venise pentru Dingo. N-o să fie tărăboi.

Charley mişca mâinile cu dexteritate. O carte de joc apăru ca din pământ. Era un as.

— Curioşi oameni şi cartoforii ăştia, spuse, dus pe gânduri. Îşi bat capul să înveţe toate pungăşiile la joc şi pe urmă niciodată nu le pun în practică. Nu există nătărăi mai mari ca cei ahtiaţi după jocul de cărţi. O dată am câştigat o sută de mii într-o croazieră pe Mississippi, în ‘68 şi apoi am pierdut toată blestemăţia asta dintr-un foc, la New Orleans.

— Norocul omului e capricios, Charley.

— Da, asta aşa-i.

Drew se uită fix în altă parte; Calem înţelese unde voia să bată. Simţi iar nodul din stomac strângându-i-se şi plecă mai departe.

Intră în ultimă celulă pe stânga. Îşi atârnă haina, se desfăcu la guler şi la cravată, descheie cataramele de la centiron şi-l puse în cuier. Apoi scoase cizmele şi îşi frecă picioarele în ciorapi unul de altul. Auzea foşnetul cărţilor de joc ale lui Charley Drew, în timp ce se lungea pe spate în patul tare. Închise ochii. Se zvârcoli neliniştit, apoi se aşeză în capul oaselor, scoase un trabuc din buzunarul cămăşii şi îl aprinse. Pufăi în tăcere câteva clipe.

Taleen se afla în Medicine Bend. Gândul ăsta se ivi brusc, forţat din ungherele ascunse ale minţii lui, unde îl îndepărtase. Nu cuteza să se gândească prea mult. Avea prea mare nevoie de ea. O mai iubea încă, niciodată nu contenise să o iubească. Încerca să se gândească anume la o altă femeie, să facă în aşa fel încât un alt chip să-i sălăşluiască limpede în minte. Pentru o clipă izbuti, gândindu-se la Cora Dean, cu ochii ei negri, tragici; apoi imaginea Corei se înceţoşa, schimbându-se în aceea a Taleenei. Era un chip binevoitor, cu nişte ochi ageri, semeţi şi o gură cărnoasă. Fata frumoasă de odinioară devenise o

femeie puternică, plină de încredere în sine. Dorry Dean era îndrăgostit de Taleen, voia să o ia în căsătorie. Colţurile gurii i se lăsară în jos; îşi îndreptă ochii spre armele din perete, apoi clătină capul. Nu era nicidecum o soluţie; mai rău, îl va costa şi ultima şansă pe care ar fi avut-o ca Taleen să se mai întoarcă…

Strivi trabucul pe duşumea aproape cu sălbăticie, apoi se lungi din nou. Închise ochii. La naiba cu Dorry Dean şi Dooley Brion, cu Cody Clark şi cu toţi ceilalţi. Mai cu seamă cu Medicine Bend şi cu fiara care se tânguia, caracterizând viaţa lui aici…

Se trezi lac de sudoare. Aripa arestului era cufundată în întuneric. Când se ridică, o pală de vânt răcoros îl izbi în faţă. Bezna învăluia oraşul şi încet, încet, zgomotele nopţii începură să se desluşească. Calem şedea pe marginea patului, cu gura parcă plină de vată; plămânii îl dureau, nodul apăsător strângându-i-se în pântece. Se ridică în picioare dinaintea ferestrei cu gratii şi inspiră adânc. Aerul era curat, mirosea a ploaie parcă. Dar n-o să plouă la noapte şi n-o să plouă săptămâni întregi. Norii aveau să se bulucească în înalturi, iar vântul se va abate către preeria îndepărtată şi, în cele din urmă, ca şi cum reprezentaţia de pe cer ar fi ajuns la un deznodământ, avea să se pornească ploaia. Când se pornea, ţinea zile în şir şi Texas Street devenea o mlaştină în toată legea.

Se auzi scăpărarea unui chibrit la celălalt capăt al coridorului şi lumina slabă, gălbinicioasă, aruncă umbre lungi peste tencuiala pereţilor. Îi veni un iz acru de fum de trabuc, Calem scutură din cap ca să-şi alunge rămăşiţele somnului; se aşeză în pat şi-şi încălţă din nou cizmele. Îşi prinse centironul cu armele, puse haina pe el, se încheie la guler şi îşi potrivi cravata. Apoi ieşi, mergând cu un pas sigur pe coridorul întunecat unde, la capăt, găsi lampa şi o aprinse. O clipă, flacăra pâlpâi fumegând, apoi începu să lumineze din plin. Calem îl văzu pe Charlie Drew rezemat de perete, în celulă, cu un trabuc între dinţii albi. Ochii lor se întâlniră o secundă, totuşi amândoi tăcură. Calem descuie uşa căptuşită cu o placă de fier şi ieşi afară, pe

scări. Trase uşa după el dar nu o încuie, prinse cheile în cui, apoi coborî încet treptele.

Cineva aprinsese lampa în birou, dar încăperea era goală. Când se îndreptă cu faţa spre pupitrul de lucru, uşa principală se deschise cu zgomot şi intră chelnerul mexican încovoiat din pricina tăvii împovărate. Rânji, aşeză ibricul cu cafea şi o ceaşcă pe pupitru.

— Molly a trimis-o, i se adresă chelnerul.

Aşteptă o clipă, dar Calem nu spuse nimic, aşa că porni pe scări în sus cu cina pentru Charley Drew.

Calem turnă cafeaua neagră în ceaşcă, trase un sertar, scoase o sticlă. Turnă alcool în cafea şi aşeză la loc sticla în pupitru. Ridică ceaşca şi mirosi lichidul aburind. Îl durea rău burta de foame. Sorbi încet cafeaua, apoi scurse ceaşca; o umplu din nou, dar nu mai adăugă whisky. Dădu pe gât cafeaua cu înghiţituri lacome – îi plăcea cum îl ardea pe beregată.

Oraşul se trezise la viaţă, când Calem ieşi din birou. Pe strada din faţa barului lui Cody Clark, „New Frontier”, patru butoaie cu smoală aruncau în sus flăcări şerpuitoare, iar un bărbat într-o uniformă roşie bătea de zor într-o tobă de alamă. O jumătate duzină de cai stăteau priponiţi, iar călăreţii umblau de colo-colo pe stradă. Peste drum, un grup gălăgios de mineri, uşor identificabili, intra într-o cârciumă. Un pian se auzea ca o zdrăngăneală nearmonioasă. Ferestrele de deasupra foaierului de la Operă erau luminate şi un om de culoare aprindea lămpile cu abajururi de aluminiu din dreptul celor trei ochiuri de geam.

Calem se opri să-şi aprindă o ţigară de foi. Trase fumul în plămâni, îl degajă uşor într-un firicel vaporos. Ochii i se îngustară. Pipăi cu mâinile armele din tocuri, le slăbi puţin, apoi porni să facă primul rond. Mergea încet, cu pas măsurat; niciodată nu trecea pe acelaşi drum seară de seară; prea ar fi fost la îndemână cuiva să se aşeze în aşteptarea lui. Dacă stătea locului înainte de a pătrunde în fundături sau pe alei întunecoase, popasul se făcea pe neobservate. Şi cu toate că apariţia lui era neprevăzută,

observa orice mişcare a fiecărui om de pe stradă.

Prin mijlocul Medicine Bendului trecea o linie invizibilă de demarcaţie, o linie despre care ştia oricine în oraş. Capătul nordic al oraşului aparţinea crescătorilor de vite; însoţitorii călări, conducătorii de cirezi, proprietarii de vite patronau cârciumile şi magazinele aflate la nord de Calea Idaho. La sud de strada principală care tăia oraşul, aveau prioritate minerii, în vecinătatea debuşeurilor navale pentru transportul minereului; aici, în partea de sud a oraşului, se iscau cel mai adesea scandaluri, pentru că posesorii de vite stăruiau în a patrona localurile minerilor. Unele din ele, ca de pildă „New Frontier” a lui Cody Clark, sau Opera lui Dorry Dean, erau deschise pentru ambele grupări – dar în general fiecare în parte îşi favoriza propria fracţiune din oraş.

Legal, funcţiunea de şerif era remunerată din impozite, dar în cazul lui Calem Ware, în urma propriilor lui insistenţe, s-a renunţat la acest sistem. A fost în avantajul lui Calem, pentru că de la arest nu scotea prea mulţi bani – onorariul lui rămânea acelaşi, indiferent de numărul arestărilor făcute. Atitudinea lui a influenţat poziţia oraşului faţă de el. Majoritatea şerifilor prea erau înclinaţi să se slujească de calitatea lor de a percepe impozite ca să stoarcă salarii enorme de pe spinarea cetăţenilor – iar resentimentele faţă de asemenea tactici duceau de obicei la vărsări de sânge.

Buclucul a început la capătul sudic al străzii Texas. Calem traversă strada, nedumerit de atâta monotonie; era după opt şi nu auzise nici un foc de armă, nu se amestecase în nici o încăierare. Prea era linişte. Se afla la a treia uşă lângă cârciuma „Gland Hand”, când deodată geamul din faţă se făcu ţăndări; nişte oameni vociferau şi dinăuntru se auzea venind un zgomot ca mugetul de taur. Fără a-şi întrerupe firul gândurilor, Calem alergă spre uşile batante, scoţând armele. Încăperea era plină de un fum să-l tai cu cuţitul, iar căldura atâtor trupuri aburise oglinda din dosul barului. Oamenii erau împinşi în lături de la mijlocul duşumelii şi, în spaţiul creat, doi mineri se tăbârceau într-o încăierare.

Erau de statură egală, amândoi cu început de chelie,

amândoi asudând de mama focului şi, cu toate că neîndemânatici, îşi cărau la pumni grei, forţându-se să se doboare unul pe celălalt. O clipă, Calem rămase locului. Nimeni nu băgase de seamă apariţia lui acolo, până şi barmanul se aplecase peste tejghea, atent să urmărească evoluţia celor doi luptători. Timp de două minute, poate, bătălia se desfăşura cam la egalitate; apoi, unul dintre ei trase o lovitură ca de măciucă, iar celălalt se prăvăli. Numaidecât învingătorul urlă triumfător şi sări înainte să-i mai ardă câteva celui căzut la pământ. Cizmele de miner, ţintuite cu piroane grele, l-ar fi vătămat rău de tot. Calem îşi dădu seama şi interveni imediat. Făcu vreo câţiva paşi, aruncând la o parte pe unul care-i stătea în cale şi îl lovi pe minerul cu pricina, cu patul armei. Spatele acestuia se curbă ca un arc, sub forţa loviturii şi căzu de parcă ar fi fost un sac. Celălalt se ridică în picioare, poticnindu-se cu ochii înceţoşaţi de băutură, aţintiţi bezmetic asupra adversarului.

— Ia-l sus! porunci Calem. Voi doi o s-aveţi timp să vă săturaţi de somn.

Minerul rânji, hăbăuc.

— Aa, al naibii, ne jucam şi noi, şerifule!

— O să continuaţi la răcoare. Hai, şterge-o!

Un moment, minerul pus pe harţă se zgâi, apoi dădu din umeri, se aplecă şi-l ridică în braţe pe vrăjmaşul doborât, proptindu-l cu o smucitură pe un umăr. Rânji la mulţimea de bărbaţi strânşi ciotcă.

— Halal, a fost o scărmăneală pe cinste!

Calem mergea în urma lor şi uşile se trântiră după el. Oamenii se prăpădeau de râs, bine dispuşi şi un pian mecanic, unul din primele din regiune, începuse să cânte, strident, o melodie populară de jale. Calem ajunsese cu prizonierii săi în mijlocul străzii, oamenii îi ocoleau ca să poată trece. Când se aflară în faţa Operei, se auzi o droşcă uruind lângă ei. Calem desluşi un bărbat şi o femeie, rezemaţi de spetează ca şi cum n-ar fi vrut să fie recunoscuţi. Era trăsura lui Dorry Dean; Calem recunoscu perechea de cai roibi. Dorry şi Taleen? Buzele i se lăsară în jos cu răutate şi minerul, uitându-se în urmă, mări iute

pasul.

Femeia îşi împinse umerii înapoi, pe scaunul acoperit cu un material din păr de cal şi îşi lăsă capul în jos, deşi avea un văl pe obraz. Butoaiele cu catran din faţa barului „New Frontier Saloon” luminau strada aproape ca ziua.

— Trebuie neapărat să treci pe strada Texas? întrebă ea iritată.

Bărbatul întoarse capul. Faţa-i era întunecată, ochii strălucitori. Zâmbi arătându-şi dinţii albi şi egali.

— Pentru ce ţi-e teamă, Cora? Calem n-are ochi de pisică, ştii foarte bine. Şi chiar dacă ar avea, vălul ăsta te ţine tăinuită.

— Nu sunt sigură, rosti femeia repede. Cody, asta-i nebunie curată. Mergi prea departe.

— Crezi? Jucătorul riscă întotdeauna.

— Dar, te rog, nu m-amesteca pe mine. Câteodată, Cody, am impresia că ţi-ai pierdut minţile.

— S-ar putea, Cora – cel puţin în ce te priveşte, întinse o mână şi o apucă pe a ei. O clipă se retrase, apoi rămase cu mâna într-a lui.

— Aş vrea să cred asta.

— Nu ţi-am dovedit-o?

— Cred că da… în felul tău.

Când droşca ajunse la capătul străzii luminate, iar oraşul rămăsese mult în urmă, ei îi veni inima la loc. Ridică vălul de pe chip şi se răsuci în scaun ca să-i vină în faţă.

— Nu putem s-o ducem aşa o veşnicie. Au şi început clevetelile.

— Pe care nimeni nu le crede.

— Dar pe care destul de curând oamenii se vor apuca să le creadă.

— Ştiu şi asta. Îţi închipui că nu mă trec năduşelile clipă de clipă, zilnic, la gândul ăsta?

Pe întuneric, chipul lui părea un oval nedesluşit.

— Prea te pricepi să le ticluieşti, Cody! Uneori mă întreb dacă ţii la mine cât negru sub unghie. Ce urmăreşti, Cody?

Îşi petrecu braţul în jurul ei, o trase spre el.

— Pe tine şi nimic mai mult!

— Ăsta nu-i un răspuns. Pe mine mă ai. Voi face tot ce-mi ceri. Dacă vrei să-l părăsesc pe Asaph, să fug… numai să-mi spui. Nu mă-ntreba nimic, Cody, tu spune-mi numai!

El se retrase brusc.

— Asta ar stârni un tărăboi nemaipomenit, nu crezi? Asaph Dean stăpâneşte jumătate din regiunea Colorado… este omul cel mai bogat din vest. Ce şanse am putea avea noi? Îţi închipui că ne-ar lăsa să plecăm? E un moşneag, Cora, cu douăzeci de ani mai în vârstă ca tine… tu eşti un bun al lui, la fel ca pământul, vitele, minele. S-a luptat ca un nebun să păstreze ce-i aparţine… niciodată n-o să te lase să pleci… deocamdată n-am avea cum să-i ţinem piept.

— Deocamdată? Aşa o să fie mereu!

— N-ai încredere în mine?

Ea se împietri.

— Cody, să nu mă-ntrebi niciodată asta. Eu sunt îndrăgostită de tine, dar nu-s idioată. N-am încredere în tine. Ştiu că eşti un mincinos şi un escroc, iar eu destul de vanitoasă ca să gândesc că aş fi o excepţie pentru tine. Dacă n-aş gândi astfel, aş mai fi eu aici, acum? Dacă Asaph ar afla vreodată…

— Ne-ar ucide pe amândoi. Nici o scăpare n-ar exista. Nu s-ar lăsa până nu ne-ar nimici. Cu arma n-aş putea ajunge la el. Are oamenii lui, oameni ca Ware… n-aş avea nici o şansă.

— Cred că nu.

— Trebuie să aşteptăm. Se opri. Nu prea mult. Îţi făgăduiesc acest lucru. Am pus ceva la cale…

— Tu, totdeauna pui câte ceva la cale, Cody… şi niciodată nu-ţi merge. Glasul ei era plin de amărăciune. Ce rost mai are, Cody? Viitorul nu ne pregăteşte nimic. Uneori, uneori…

El tăcu pentru moment, apoi îşi trecu din nou braţul în jurul ei.

— Tu ştii foarte bine.

— Dacă te-aş putea crede, Cody… oh, numai dacă te-aş putea crede!

Se aşternu liniştea între ei. Droşca uruia mai departe, copitele cailor răsunând desluşit. Răsări luna.

— Smocuri de nori iuţi se îngrămădeau dinainte-i, ca şi cum ar fi stat în calea înaintării astrului pe bolta cerească. Silueta uriaşă, neagră, a reşedinţei lui Asaph Dean se ivi în zare. Două ferestre, la jumătatea inferioară a imensei clădiri, erau luminate, restul se afla cufundat în beznă. Droşca făcu puţin zgomot când intră pe poarta trăsurilor, apucând-o pe alee spre casă.

— Asaph nu se întoarce de la Denver decât mâine, Cody, şopti ea. Aş putea să scap de cei doi mexicani…

— Acum cine riscă? întrebă el, aspru. Nu fi proastă, Cora. Ne-ntâlnim şi noi când om putea. La noapte… la noapte am altceva de făcut.

— Ceva în legătură cu… noi?

El şovăi o clipă.

— Da.

Trăpaşii se opriră brusc. Femeia lunecă de pe scaun în braţele lui. Rămaseră înlănţuiţi un moment, apoi el se desprinse.

— Să nu mă amăgeşti, Cody! rosti ea pe şoptite, cu o voce aspră, violentă. N-aş putea rezista, nu, după…

O sărută.

— Nu fi nebună. Te iubesc, Cora, pentru că eşti tare, pentru că ştii ce vrei şi te zbaţi să obţii ce ţi-ai pus în gând, cu orice preţ. Lucrurile vor merge bine. Îţi făgăduiesc.

Îl sărută încă o dată, pătimaş, apoi se strecură afară din trăsură. Auzea pasul ei uşor pe prundişul drumeagului – o uşă se deschise şi se închise, încet, îmboldi caii. În lumina de un galben spălăcit ce răzbea pe fereastra prin faţa căreia trecu, faţa lui avea o expresie lugubră, batjocoritoare. Duse mâna la gură, îşi frecă buzele, apoi se porni pe chicotit – lovi cu hăţurile ca să iuţească roibii, s-o ia la trap.

Jumătate de oră mai târziu, mâna caii pe un drum tivit de arbori, care ducea spre nord. La o casă se vedea lumină şi opri în curte. Clădirea era mică, gardul într-o stare jalnică, acoperişul într-o rână. Părea aplecat, o coamă în bătaia

vântului de munte, care sufla veşnic prin preajmă, în rafale. Cody Clark stătu liniştit un moment, până ce uşa se deschise şi silueta unei femei se profilă în lumina tremurândă a unei lămpi. Apoi coborî agale.

— Cine-i acolo? întrebă femeia, speriată.

— Cody Clark, doamnă Brion, răspunse. Am auzit că Dooley se află în oraş şi voiam să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Bănuiesc c-aşa o fi, spuse femeia. Dă-te jos şi poftim înăuntru.

Cody veni la uşă. Casa nu avea aproape nici un fel de dichis, dar era curată. În dosul cocioabei fusese înjghebat un fel de şopron cu o singură odaie şi o pătură murdară spânzura pe o frânghie, slujind drept perdea. În stânga, în prima încăpere, se aflau un bufet nevopsit şi o sobă neagră de tuci. Burlanul era crăpat şi un praf roşietic se adunase acolo unde ploaia se prelingea, prin spărturile din acoperiş. Scândurile duşumelei erau scâlciate şi printre găuri se vedea pământul răscolit. Două balansoare hodorogite se găseau în cealaltă parte a încăperii, iar un pat de proporţii uriaşe, înjghebat ca vai de lume, ocupa un perete întreg. Patul lui Dooley; femeia şi copiii dormeau în şopron.

Cody Clark intră în odaie, clipi în lumina lămpii care pâlpâia pe o masă de brad ponosită. Două covoare de Navajo mâncate de molii, o masă lucrată de mântuială şi o banchetă, completau mobila casei. Cody îşi drese glasul; scoase din haină un săculeţ de piele. Când îl puse pe masă se auzi un sunet metalic.

— Am făcut o colectă, doamnă Brion. Dooley e cam smintit uneori… dar mi-am închipuit că ai nevoie de bani. Nu trebuie să afle neapărat. Copiii…

Femeia avea obrajii scofâlciţi, iar ochii înfundaţi adânc în orbite. Îşi frecă mâinile cu nervozitate de capotul roz, care nu prea îi ascundea sarcina. Îşi linse buzele şi privi nervoasă spre uşă.

— Numai Dumnezeu ştie, orice sumă ar fi şi tot nu-mi ajunge, rosti în şoaptă. Copiii n-au niciodată ce-ncălţa…. Şi Dingo s-a dus… şi încă unu’ care-i pe drum… închise ochii şi

stropi mici de cristal se adunară sub pleoapele cafenii. Numai că Dooley n-are scaun la cap, dom’le. Te omoară dacă află.

— Dooley nu trebuie să afle, spuse Cody, repede. L-am auzit pe Dingo lăudându-se că te tragi dintr-o familie bună, din Minnesota… aici, în sacul ăsta sânt peste cinci sute de dolari. O grămadă de bani…

— Cinci-su-te-de-do-lari, silabisi încet cuvintele. Nici nu prea ştiu cât face, habar n-am, pentru mine-s doar nişte cuvinte. Da’ cu bani se cumpără lucruri… ghete pentru copii şi poate o rochie pentru mine… Strânse buzele şi întinse mâinile, încet. Apoi, iute, înşfăcă săculeţul de piele şi-i vârî în sân. Am să-l iau dom’le! Nu-mi pasă dacă Dooley mă ucide, tot am să-l iau!

Un zâmbet straniu îi schimonosi faţa lui Cody.

Se dădu înapoi spre uşă, dar se opri brusc, la auzul unui zgomot de cizme grele, care venea din cerdac. Uşa se deschise înăuntru, cu o smucitură şi Dooley Brion ocupă tot pragul. Umerii lui povârniţi atingeau amândouă laturile pervazului şi stătea cu capul plecat înainte ca să nu se lovească de pragul de sus. Faţa lui, toată numai cicatrice, era neagră de mânie şi ochii îi urcau de colo-colo.

— A cui e trăsura aia de-afară? întrebă.

Apoi îl văzu pe Cody. Proprietarul de tripou îşi strecură mâna în haină şi dădu repede să plece.

Uriaşul rămase locului, clipind în lumină. Se uita de la Cody la femeie. O clipă, chipul lui se schimonosi de uimire, apoi miji ochii.

— I-ai adus banii, rosti. Pe Dumnezeul meu, i-ai adus banii!

Înaintă şi Cody scoase din haină mâna înarmată. Faţa îi era numai broboane de năduşeală.

— Stai locului, dracu’ să te ia! Te ucid, Dooley, dacă încerci să pui mâna pe mine!

Uriaşul se clătină, şovăind. Femeia stătea foarte calmă, faţa ei chinuită se îmbujora.

— Dă-i banii înapoi, strigă Dooley. Dă-i banii ăia spurcaţi înapoi.

Femeia se îndreptă din şale. Chipul ei veştejit luă aspectul unei pietre de gresie. Închise ochii.

— Ba n-am să-i dau, Dooley! Îi păstrez. Am căpătat bani; bani pentru copii… şi bani pentru mine. Nu poţi să-i mai iei de la mine. Te omor înainte!

Dooley se holbă la ea, ca şi cum atunci o vedea pentru prima oară. Clipi din ochi. Apoi îşi bălăbăni trupul prin casă. Porni spre Cody şi numaidecât acesta scoase arma.

— Bagă-ţi minţile-n cap, Dooley! răcni el. Nu vreau să te ucid… şi tu nu vrei să mă ucizi pe mine. N-a fost ideea mea… ştii foarte bine. Mi s-a spus să aduc banii aici. Mi s-a spus să vin cu ei când n-ai să fii aici. Făceam întocmai ceea ce mi s-a spus să fac.

Namila se opri locului, făcând feţe-feţe.

— Cine ţi-a spus? Cine ţi-a spus?

Cody nu răspunse. Femeia îl fixa speriată. Apoi Dooley se dădu câţiva paşi înapoi, de parcă ar fi fost lovit direct în obraz.

— Ştiu. Ştiu, pe Dumnezeul meu! Ware… Calem Ware. N-a fost de ajuns că l-a ucis pe Dingo… nimic nu-i de ajuns pentru o viperă de ucigaş ca Ware… totdeauna cu arma-n mână, totdeauna o face pe grozavu' şi omoară oamenii care-i ies în cale. I-am spus să mă lase-n pace. I-am spus! Se bălăbăni într-o parte şi deodată trase un pumn în perete. Şandramaua se zgâlţâi de forţa teribilă a loviturii şi Dooley se uită la pumnul strâns, unde o scrijelitură începea să se umple de sânge, ce i se prelingea încet pe mână. Se răsuci pe călcâie, aproape pe uşă şi dus a fost.

Cody se uită fix la femeie. Aceasta se ghemui lângă perete, plângând în hohote. Ţinea ochii închişi. Clark ieşi afară. Se urcă în droşcă, trase cu putere de hăţuri; caii se smuciră la fugă, apoi îşi potriviră pasul. Drumul numai hârtoape făcea droşca să se hurduce. Cody luă biciul şi îl folosi ca să-şi mâne roibii mai repede. Dar oricât de iute ar fi alergat caii, nu putea lăsa în urmă demonul pe care-l văzuse în noaptea asta, pentru că sălăşluia în adâncurile sufletului său.

CAPITOLUL VIII.
La Operă.

Doctorul Amos Wynn îşi întoarse gâtul scofâlcit, într-un fel care-l făcea să semene mai mult ca de obicei cu o pasăre. Mâinile lui subţiratice, vânoase, se mişcau dibace, prinzând bandajul lung pe după capul omului sleit de puteri. Al doilea miner stătea pe celălalt pat, cu capul în mâini, răsuflând anevoie.

— Are cap tare, pare-mi-se, mormăi doctorul Wynn, uitându-se în sus spre Calem Ware, prin ochelarii cu lentile groase. Mă-ndoiesc până şi c-o să-l doară capul mai mult ca de obicei, când s-o trezi. Trebuie să umbli uşor, Calem… ultimul om pe care l-ai luat în coarne s-a ales cu tigva spartă.

Calem încuviinţă din cap, fără să fi luat în seamă observaţia doctorului Wynn. Încă se mai gândea la droşca lui Dorry Dean şi la bărbatul şi femeia pe care-i zărise înăuntru. Mânia mai stăruia în sufletul lui, nu putea să şi-o domolească. Doctorul Wynn oftă, îşi terminase treaba, înfăşură un bandaj, pe care îl îndesă la loc, în valijoara lui neagră.

— Gata şerifule. Habar n-o să aibă ce l-a lovit când şi-o veni în fire. Are să apuce vremea să-şi mintă strănepoţii cum că a ripostat zdravăn într-o încăierare cu şeriful din Medicine Bend, pe vremea când era tânăr.

Au ieşit şi Calem încuie uşa celulei. În aripa arestului existau opt celule şi în nopţile de sâmbătă, în mod normal, toate erau ticsite de beţivi şi scandalagii. Noaptea aceea era însă joi, aşa încât cei doi o porniseră cam de timpuriu. Charley Drew stătea întins pe patul său din prima celulă şi când trecură prin dreptul lui îşi flutură amical mâna spre ei. Citea de zor un roman poliţist de Ned Buntline[3].

---

[3] Pseudonimul lui *Edward Zone Coroll Judson* (1827-1886) scriitor american.

Când, după ce coborâră scara, ajunseră în birou doctorul Wynn tuşi şi se uită la Calem, miop cum era.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, Calem. Zău, nu ştiu cum să-ncep.

Şeriful se aşeză pe scaunul dinaintea pupitrului şi făcu semn doctorului către un altul.

— Bei un păhărel, doctore? Scoase sticla de whisky şi două pahare de apă. Le umplu pe jumătate.

Doctorul Wynn dădu pe gât whiskyul dintr-o înghiţitură şi se strâmbă.

— Ptii! Mulţumesc, Calem. Se uită pieziş, mijind ochii. Cred că n-are rost să umblu pe ocolite. O să-ţi spun direct… Ce naiba se-ntâmplă în Medicine Bend, tu ştii, Calem? Afurisit să fiu dacă eu unu-mi dau seama, dar încep să vin de acasă.

— Cum adică, doctore?

— Uite-aşa cum spun! Pe Dumnezeul meu, începusem să cred că oraşul ăsta are să supravieţuiască nenorocirilor care se abat mereu asupra lui, că are să ajungă ceva în rând cu lumea. Puneam toate astea pe seama banilor, că ce-a fost greu a trecut. Acum nu-s aşa desigur. Mă gândeam la Dingo Brion… proprietarul barului de la „Mountain Queen” zicea că a ştiut că cineva avea să tragă un foc de armă în tine. Nu ştiu, sigur, dar corespunde cu alte lucruri care mi-au ajuns la urechi. Se opri, îşi muşcă buza de jos, săltă capul într-o parte. Ăsta nu-i primul oraş văzut de mine din cele care se ridică vertiginos, Calem. Am văzut o mulţime, pe cele mai multe dintre ele, Dodge, Hays, Abilene şi, mai de curând, Central City. Dar Medicine Bend niciodată n-a dus-o aşa rău ca ele şi n-are să se-mpotmolească, desigur, ca majoritatea lor. Calea ferată n-o să ajungă prea aproape de negustorii care transportă vitele pe apă, aşa că stocurile strânse prin părţile astea vor fi îmbarcate de aici. Ştiu, tu totdeauna ai susţinut că asta nu-i o regiune de crescătorii şi, pare-mi-se, se adevereşte ce-ai spus. Dar totdeauna prin partea locului are să fie cât de cât o industrie animalieră, iar minele încă n-au început să joace un rol. Aur niciodată nu prea a fost pe aici şi argintul e pe

ducă. Însă cuprul… ai auzit zvonurile. Săptămâna trecută am dat peste un voiajor comercial din Philadelphia şi omul ăsta susţinea că toată lumea ştie despre înfiinţarea de către Societatea „North American” a unei topitorii aici, în Medicine Bend. Ştii ce-nseamnă asta, Calem? Medicine Bend e pe cale să cunoască un nou avânt… şi cineva o să vrea să-i ia caimacul!

Calem se încruntă.

— Am auzit vorbindu-se despre asta. Dar mai sunt şi alte zvonuri?

— Fir-ar să fie, da! Dar astea nu-s nici jumătate din câte se aud. Se joacă o carte mare, cu Asaph Dean la mijloc strâns rău cu uşa. E pe cale să fie lăsat pe dinafară, ca să i se taie apa de la moară. Omul ăsta care ar trebui să fie stăpân peste tot în Medicine Bend, calea ferată, topitoria şi portul, este pur şi simplu trimis la plimbare, într-un fel sau altul. Eşti atent?

Calem încuviinţă din cap.

— Dar există o anumită ordine, doctore. Nu înseamnă neapărat sfârşitul pământului, faptul că vine o perioadă de avânt.

— Poate că nu… dar ia priveşte lucrurile dintr-un alt unghi. Ia presupune – fă doar o presupunere – că ar exista în Medicine Bend un cap de om influent, plin de idei. Ştie despre asaltul cuprului, cunoaşte toate rapoartele în legătură cu puritatea metalelor şi este angrenat în toate afacerile din domeniul mineralelor, cu privilegii pe care ar putea pune mâna. Va exista o asociaţie care se va ocupa de exploatarea minelor dacă Asaph Dean se duce de râpă – şi cine va conduce această asociaţie? Cel care controlează transportul naval şi topitoria! Ei şi dacă acel cap influent are să fie deştept, va cumpăra orice loc viran din oraş; va pune mâna pe orice petic de pământ necesar topitoriei. Societatea „North American”, i se va adresa lui, desigur şi el s-ar ţine la înălţime. Mare lucru, Calem şi o să ţină mult. Nu e ca exploatarea aurului unde terenurile secătuiesc. Munţii ăştia-s plini de cupru, au destul minereu de argint şi aur risipit ca să facă din ei raiul pe pământ. Aşa că, primul

lucru e să se dea peste cap să pună mâna pe oraş… o să taie şi-o să spânzure – îţi dai seama? Orice local public, orice casă de moravuri uşoare, orice tripou afurisit din oraş îi va plăti câte ceva. Dar oraşul trebuie să se dezvolte fără îngrădirile legii – şi să rămână astfel. Şi odată ce pune laba pe tot, mai departe şobolanului o să-i fie lesne să scape de omul legii.

Era clar. Totul era atât de clar încât Calem simţi că-l ustură ţeasta. Focul tras asupra lui, încercarea nesăbuită a lui Dingo de a-l ucide…

Doctorul Wynn scoase din nou un mormăit şi făcu aceeaşi mişcare din capul ca de pasăre.

— Ei, să presupunem că a făcut totul, a pus laba pe pământ, a căpătat dreptul de exploatare – următorul pas va fi oraşul. Dar Medicine Bend nu-i o treabă prea uşoară. Asaph Dean a lăsat oraşul în plata Domnului; pentru el era o nimica toată şi l-a lăsat de capul lui. Mai întâi s-a ales Consiliul, a fost numit primarul şi şeriful – înaintea ta, Calem. Apoi oraşul a fost încorporat în stat, s-au făcut alegeri. Asta a fost primul pas pentru a-i pune cu botul pe labe pe rebeli. Când ai apărut în oraş, numele tău s-a pus la vot şi ai fost ales în chip legal şi oficial. Lucrul nu se mai poate schimba; nu poţi fi dat afară şi nici n-ai putea fi alungat, asta-i sigur – cum te văd şi cum mă vezi. E greu să-ţi calce în picioare faima – îi piere omului piuitul numai când te vede trecând pe stradă. Aşa că trebuie să fii înlăturat; altă cale nu există. N-ai să fii primul şerif din Medicine Bend care o să ajungă în cimitir. Ce urmează e lesne de înţeles. Are să fie dandanaua dracului – cei care n-or să vândă terenurile o să fie băgaţi în sperieţi sau ucişi. Până să se urnească din loc Asaph Dean va fi prea târziu. O să se vadă cu tolba goală şi cu altcineva care să pună în aplicare legea. E simplu ca bună ziua.

Doctorul Wynn tăcu şi se uită la Calem. Şeriful rămase o clipă fără să spună nimic.

— La cine te referi, doctore?

— Fir-ar afurisit să fie! Chiar de-aş şti, nu-s sigur că-ţi pot spune. Se ridică în picioare, scuturând din cap. Voiam doar

să te fac să ştii cum văd eu lucrurile. Poate că-i de prisos, poate nu. Tu ai găsit o cale de a lua în piept viaţa cu greutăţile şi surprizele ei. Aşa se întâmplă totdeauna cu oameni ca tine, Calem – atâta vreme cât eşti în stare să manevrezi un trăgaci, norocul e de partea ta. Oricât de bine ar fi măsluite cărţile împotriva ta, nu interesează. Dar nimic nu poate birui un pistol bine mânuit în spatele căruia se ascunde o intenţie criminală. Se îndreptă spre uşă. Apropo, Dorry a angajat o cântăreaţă nouă. Curios lucru, fata m-a întrebat despre tine… cum arăţi, cine eşti, chestii de-astea. Nu-i nici un secret, cred, că Dorry se ţine de capul ei. Îi trage serios clopotele, vrea să o ia de nevastă. Credeam că te interesează s-o vezi jucând… este din toate punctele de vedere cel mai bun lucru de când există Medicine Bend.

— Pune-mă şi pe mine la socoteală, doctore. Ce-ai zice să mergem diseară?

— S-a făcut. Şi, Calem… chipul lui Wynn se schimonosi. Se zvoneşte că Cody Clark pune la bătaie bani grei pentru terenuri lăsate în paragină.

Trânti în urma lui uşa cu ramă de metal şi Calem rămase singur.

Cody Clark. Se gândi la chipul întunecat al proprietarului de tripou. Nutrea, în sinea lui, ură faţă de Cody; o ură oarbă, instinctivă, de neînduplecat. Şi, destul de ciudat, era sigur că şi Cody simţea acelaşi lucru în ce-l privea. Dacă n-ar fi respectat atât de temeinic legea, de mult l-ar fi provocat pe Cody la luptă – dar crima, chiar şi cea legală, era incompatibilă cu principiile lui. Era cât se poate de lesne să lunece prea departe, făcând abuz de armă. Dacă lăsa frâu liber unui asemenea impuls, jocul lugubru în care se angrenase ar fi dat greş. El putea supravieţui mentalităţii în care se născuse, dar aceasta doar dacă lua în piept orice situaţie şi preîntâmpina totul cum se cuvine. Dar, strâns cu uşa, ştia că armele şi-ar fi spus cuvântul în locul lui, repede şi mortal – şi de atitudinea asta extremă trebuia să se ferească.

Deveni conştient de scârţâitul protestatar al scaunului său cu pivot şi, mai cu seamă, de un alt sunet, îi era

familiar şi se potrivea cu ideea, plină de temei, expusă de doctorul Wynn atât de fără înconjur. Fiara din Medicine Bend era reală şi vie, aşteptând nerăbdătoare să dezlănţuie un adevărat iad care să-l înghită pe Calem Ware dintr-o dată. Încruntă din sprâncene şi duse mâna spre sticla cu whisky, apoi se opri. Sticla – era chihlimbar învăluit în fum, lampa din birou făcând-o să piară închisă la culoare, înnorată de forme bizare, întemniţate înăuntru. O clipă se uită la ea, luptând cu pofta care-i dădea ghes. Era o luptă pe care înainte o câştiga şi o câştigă şi acum. Luă sticla şi o puse la loc în sertarul biroului.

Când Calem reveni pe strada Texas, oraşul era în plină forfotă. Un grup de bărbaţi călări se opri în faţa unei cârciumi, îşi legară caii şi se duseră înăuntru tropăind. Muzica se revărsa strident, nearmonios; un ţipăt sălbatic, de răzvrătire, străbătu hărmălaia tumultuoasă şi o clipă, totul se potoli. Apoi răsunară alte ţipete sălbatice şi râsete grosolane. Râsetele erau o bună dovadă a spiritului care domnea atunci în oraş. Calem dădu din cap, porni în jos pe strada Texas. Mergea încet, fără să şovăie şi picioarele lui lungi muşcau din distanţă, lăsând-o parcă în urmă, pas cu pas. Zăbovea dinaintea fiecărei cârciumi, fiecărui tripou, ca să asculte atent, înainte de a pleca mai departe. Îşi făcu rondurile de la un capăt la altul şi se întoarse. În bucătăria hotelului, Molly O’Brien plecase pentru noaptea aceea; o fată mexicană îi servi cina. Mâncă puţin, ascultând, cu urechile ciulite. Termină masa aprinse un trabuc şi se ridică. Simţea o ciudată împotrivire de a se întoarce în stradă. Nu ştia să definească această stare, dar simţea nevoia să evite… ceva. Un zâmbet trist îi flutură pe buze. Taleen era cea care avea această influenţă asupra lui; gândul de a o revedea îl făcea aproape să se înfioare. Nevoia lui de ea nu contenise niciodată şi faptul de a o vedea iarăşi, de a-şi da seama că e lângă el, îl tulbura şi mai mult. De ce nu putea ea oare să înţeleagă, să-l accepte aşa cum e şi să-şi petreacă împreună timpul fericit care va veni? Oftă şi clătină din cap.

O zi sau două înainte fusese atât de sigur, atât de

încredinţat că perioada de frontieră depăşise punctul culminant, că momentele cele mai grele trecuseră. Acum nu mai era atât de sigur. Avea el dreptul să-i ceară să împartă cu el ceea ce putea fi o viaţă foarte scurtă? Ameninţările erau evidente, chiar dacă sursa lor nu. Era o problemă la care nu fusese în stare să răspundă în urmă cu zece ani şi desigur că nu putea găsi nici acum un răspuns.

Iar Dorry Dean – curios cum omul acesta pe care l-a socotit prieten a trebuit să se interpună între el şi femeia iubită. Dorry Dean – ce puţin ştia, într-adevăr, despre grăsanul cu ochi reci. Dorry îi păruse întotdeauna detaşat, nu o parte din sălbăticia oraşului Medicine Bend ci, la drept vorbind, un simbol a ceea ce localitatea avea să devină. Poate clădind noua Operă, Dorry se situase, pe sine în acel viitor nou şi mai bun, pe care Calem îl intuia pentru oraş. De mult îşi făgăduise că actuala funcţie de om al legii în Medicine Bend va fi şi ultima; că va trăi sau muri odată cu oraşul. Şi, până în această dimineaţă, perspectivele fuseseră bune. Până în această dimineaţă… Ca şi cum ceva care totdeauna ar fi fost prezent în oraş, atingea acum un punct culminant. Calem oftă din nou şi părăsi hotelul.

Toboşarul înveşmântat în roşu, din faţa barului „New Frontier Saloon” ţinut de Cody Clark, bătea darabana cu aceeaşi energie, iar poloboacele cu catran îşi înălţau sus limbile de foc. Râsul năvălea pe stradă, ca să se izbească, în valuri de sunete intermitente, de puhoaiele sonore din alte localuri. Peste drum, Opera era luminată şi îl văzu pe Dorry Dean urmărindu-l din priviri, cu un zâmbet abia mijit pe chipul lui rotund. Flutură o mână greoi. Calem îi răspunse la salut. Un bărbat venind călare, sări din şa. Legă dârlogii calului de bara pentru priponit şi trecu aplecându-se pe sub ea. Era Cody Clark şi zâmbetul lui sumbru îi fulgeră pe faţă.

— Bună, Calem.

— Salut, Cody. Ai fost călare?

— După cum vezi. Clark şovăi, apoi începu să râdă. Un râs forţat. Am dus banii pe care i-am strâns pentru doamna Brion. I-a primit.

— Bine.

— Nu prea sunt sigur de asta. Cody părea profund jignit, îl preocupa ceva. Dooley a fost de faţă.

Asta veni ca un trăsnet pentru Calem. De fapt se şi aşteptase şi totuşi îl luă pe nepregătite. Se sili să dea din cap într-o doară.

— Dar banii i-a păstrat?

— Da. Dooley începuse să facă scandal, dar când femeia s-a răţoit la el, a şters-o cu coada-ntre picioare. E nebun, de legat, Calem. Ştii că are ce are cu tine. Zice că de la tine a pornit ideea.

— Are dreptate, aşa şi este, rosti Calem, scurt. Acum am să beau un pahar.

Cody îl conduse înăuntru. Barul „New Frontier” era luminat puternic. Părea ticsit, dar oamenii, o sumedenie, stăteau liniştiţi, nu prea zgomotoşi. Un continuu dute-vino pe scări, spre tripou.

Doctorul Amos Wynn se afla la bar şi îi văzu, venind. Ridică mâna în semn de salut şi Calem se apropie de el.

Doctorul Wynn închise un ochi, încetişor.

— E aici tânărul Gregg Dean – beat criţă, Calem şi-i pus pe harţă.

Cody Clark strâmbă din nas.

— Băieţandrul ăsta, beat… are să facă mare tărăboi mâine, poimâine.

Înainte ca barmanul să fi venit la ei, se auzi un răcnet puternic; oamenii se retraseră repede în lături. Calem făcut un ocol, dădu cu mâna la o parte haina din dreptul pistoalelor, un gest mecanic, extrem de iute. Îl văzu pe Gregg Dean, la capătul barului, aţinându-i calea, iar între el şi Calem se afla un văcar bondoc, scurt în picioare. Părul roşcat i se resfira din pălăria cu gardini largi, răsucite în sus şi înjura în gura mare. Faţa lui Gregg era roşie, ochii tulburi de băutură.

— Nu mai beau cu nici un păduchios de cioban din Texas! răcni Gregg.

— Păi, tu eşti un filfizon netrebnic…

Pumnul lui Gregg zbură cu răutate şi se opri în falca

omuleţului, care căzu la pământ. Numaidecât Gregg vârî mâna în haină, după armă.

— *Stai aşa*, Gregg! strigă Calem.

Se apropie cu paşi mari. Văcarul zăcea leşinat. Unul din prietenii lui se afla lângă el.

— Ce dracu se petrece în târgu' ăsta prăpădit? întrebă texanul. Maimuţoiu' ăsta zărghit are să ucidă pe cineva.

Gregg se uita atent la Calem. Mâna îi rămăsese înăuntrul hainei. Chipul îi era încordat. Îşi plimbă ochii la mâna dreaptă a lui Calem, care se mişca uşor, lateral. Faţa lui avea o paloare cadaverică; îşi umezi buzele.

— Nu încerca să tragi, Gregg, îl preveni domol Calem. Dacă o faci, te ucid.

Scena se prelungi o bună bucată de vreme; lumina puternică marca fiecare figură, fiecare spirală şerpuitoare de fum profilată pe tavanul împodobit în stil rococo. Tânărul Dean era încordat, se lăsă puţin pe spate; dar Calem părea destins, la largul său.

Faţa lui Gregg avu apoi un tremur. Ochii i se înceţoşaseră. Părea să şovăie. Lăsă mâna jos de pe armă.

— Dacă aşa vrei, fie! se dezvinovăţi el. Dar să ştii că n-am să-ţi fac jocul… ucigaş blestemat!

Calem nu-l luă în seamă. Văcarul se ridicase de jos, privind în jur buimac. Tovarăşul său îl sprijinea pe după umăr, ajutându-l să se ţină pe picioare.

— Ţi-e mai bine, băiete?

— Uf! Aa, fir-ar să fie, sigur, m-a prăpădit vita asta cornută…

— Ţine-ţi gura, Curly, i-o reteză tovarăşul lui. Vorbeşti cu Calem Ware. Făcu semn către şerif. O să plecăm în linişte, şerifule.

Calem clătină din cap.

— Nu-i nevoie, fiule, rosti cu blândeţe. Tânărul Dean are să plece.

— Aşa să crezi tu!

Gregg Dean, cu chipul puhav de băutură, era pus pe harţă.

Vocea lui Calem păstră un ton domol, dar avea ceva

deosebit de aspru.

— Am tolerat, Gregg, mai mult decât s-ar fi cuvenit. Data viitoare când mai faci scandal n-ai să stai numai o noapte la răcoare. Ai s-o ştergi din oraş… şi-o să rămâi până te trezeşti. Prima cârciumă care-ţi mai vinde de băut, o închid.

Cody Clark interveni.

— L-ai auzit Gregg. Nu vreau să am balamuc. Du-te acasă.

Gregg se uită în jur prin încăpere. Oamenii se fereau să-i întâlnească privirile. Un rânjet batjocoritor îi încreţi buzele când se întoarse, clătinându-se, spre Calem.

— Eşti… eşti un ucigaş afurisit! Ai pus tot oraşul ăsta cu botul pe labe, dar nu şi pe mine! Vedea-te-aş mort!

— Ai putea să-ţi încerci norocul, Gregg, spuse Calem, liniştit. Chiar acum ţi l-ai putea încerca.

Aşadar, o provocare deschisă. Lucru incorect; fusese luat în zeflemea de un om care nu era egalul lui în mânuirea armei. Altminteri, Calem n-ar fi putut să-i pună pe ceilalţi pe fugă şi astfel să trăiască mai departe sub masca aprigă aleasă de el.

Chipul lui Dean se împietri, roşeaţa îi dispăru din obraji, lăsându-i albi ca varul. Îşi frecă buzele, trecând cu privirile de la unul la altul. Mâinile îi tremurau. Apoi izbucni:

— Nu! zbieră şi vocea lui era piţigăiată, trădând frica.

Făcu stânga-mprejur, o zbughi printre beţivi şi dus a fost.

— Aşa mai zic şi eu. Doctorul Wynn strâmbă din nas. Pe lângă celelalte metehne, tânărul Gregg mai e şi laş. L-ai luat tare, Calem.

Şeriful dădu din cap.

— Dar nu l-aş fi ucis, doctore, spuse. Şi e un lucru pe care nu l-aş afirma în legătură cu mulţi oameni. Tovarăşul lui Curly e acolo… sigur că l-ar fi doborât pe Gregg. Ai văzut cum mânuieşte arma?

Cei doi texani se întoarseră la bar, văcarul scund frecându-se la falcă. Celălalt era înalt, zvelt şi unica lui armă, cu şase cartuşe, o avea prinsă la şold, cu tocul scurt şi înnegrit din pricina întrebuinţării. Se vedea cât de colo că era un ţintaş bun. Doctorul Wynn mormăi ceva şi se

întoarse la bar.

— Cred că ai fost ca de obicei drept, Calem… dar nimic pe lume n-ar putea să-l facă şi pe Gregg să vadă lucrurile astfel.

Cody Clark veni la el.

— Ţii cu tot dinadinsul să nu-i mai vând alcool lui Gregg de acum încolo?

— Da, cu tot dinadinsul, Cody. Am să închid primul local în care-l prind bând. Şi închis rămâne.

— Voiam numai să fiu sigur. Hai să bem ceva.

Băură în tăcere.

— Îţi încerci norocul, doctore, în noaptea asta?

Doctorul Wynn se încruntă.

— Astă-seară nu, Cody. Era cât pe-aci să uit. Scoase ceasul, de mărimea unui nap, din buzunarul vestei înflorate. E trecut de nouă şi voiam s-o mai prind pe cântăreaţa aia venită de curând la Operă. Vii, Calem?

Calem puse paharul pe tejgheaua barului.

— Ţi-am spus că merg.

Părăsind localul „New Frontier”, traversară strada. Dorry Dean stătea pe noul trotuar de ciment din faţa clădirii de cărămidă roşie, cu privirile aţintite asupra localului. Dădu din cap în semn de salut când ajunseră acolo.

— Am auzit de tărăboi. Mă întrebam dacă tu l-ai făcut, Calem. Rânji. Du-te înainte, doctore. Am ceva personal să vorbesc cu Calem, un minut, aici.

Doctorul Wynn se uită şi la unul şi la altul, apoi intră; Dorry se îndreptă spre capătul clădirii.

— Pe aici, Calem. Te ţin numai un minut. Calem îl urmă.

Ochii gălbinicioşi ai lui Dorry păreau şi mai tulburi ca de obicei, complet inexpresivi.

— Mi-a spus Taleen, începu el, simplu. Voiam să fiu sigur că înţelegi că n-am ştiut, n-am bănuit nimic până nu mi-a spus ea.

— E-n ordine, Dorry, rosti Calem. De ce oare nu-l putea urî pe omul ăsta dinaintea lui? Nu simţea nimic, nici un resentiment, nimic. Totul s-a sfârşit între noi de acum zece ani.

— Eşti sigur de asta, Calem?

Nu era sigur. Minţea. Nu putea spune. Dorry n-avea nici o vină. N-a fost vina nimănui, doar a lui, poate.

Dorry îi luă tăcerea drept un răspuns.

— Mă bucur, Calem, adăugă, repede. Nu ştiam cum ai să te simţi…

Nervozitatea pusese stăpânire pe Dorry. Grăsanul se temea de el. Calem îşi dădu seama de asta şi un râs convulsiv îi gâlgâi în gât. I se părea absurd că singurul om care stătea între Calem Ware şi fiinţa cea mai dorită de el din lume, n-avea de ce să se teamă din pricina lui. Câtuşi de puţin.

— Ea… ar dori să te vadă după spectacol, Calem, continuă Dorry. Ştii cum se ajunge în culise. Vrea să te vadă singur. După… după aceea, dacă vrei să vorbeşti cu mine, voi fi în birou.

Calem dădu din cap, dar nu-i răspunse. Nu se încumeta să scoată un cuvânt.

Intrară în teatru. O sală plină până la refuz. Femei şi copii, fără beţivi gălăgioşi. Era o dovadă a veleităţilor celor din Medicine Bend. O orchestră de patru persoane tocmai atunci termina o melodie drăguţă. Dorry îl conduse într-o lojă din dreapta sălii. Doctorul Wynn se şi afla acolo; bătea entuziasmat din palme la sfârşitul numărului.

— Astă seară suntem cineva, Calem. Asta-i loja lui Dorry.

Grăsanul rânji.

— Distraţi-vă. Eu mai am nişte treburi. Poate ne vedem mai târziu, Calem. Se uită în ochii şerifului, apoi îi lăsă singuri.

Scena era puternic luminată de nişte lămpi aşezate de-a lungul podiumului. Cortina roşie, grea, cădea în falduri graţioase. Un soi de aşteptare mută se aşternu în public de îndată ce ultimele aplauze se stinseră. Prima parte a reprezentaţiei cu *„Ella, nostima blondă”* se terminase, urmau primele trei numere de varietăţi muzicale. Venea un număr după care publicul se dădea în vânt; o binecunoscută cântăreaţă, îndeajuns de atrăgătoare şi, pe deasupra, cine nu ştia că Dorry Dean, fratele lui Asaph, era

mort după ea? – asta făcea din apariţia Taleenei un eveniment mult aşteptat. Calem simţi cum i se accelerează pulsul. Ciudat, niciodată n-o mai auzise cântând. De câte lucruri, de cât de multe lucruri n-a avut el habar în legătură cu Taleen. Dar acum era prea târziu. Nu se mai îndoia de motivul pentru care voia să-l vadă, în seara aceea, după spectacol. Ea luase o hotărâre, iar Calem ştia răspunsul cu înspăimântătoare certitudine.

Cortina roşie, luminată, se dădu la o parte şi orchestra atacă o melodie obsedantă. Calem o recunoscu a fi una din piesele lui Stephen Foster, compozitor apreciat în acea regiune de graniţă. Decorul fundalului era dintr-un material alb, lucios, pe care se proiecta lemnul negru al unui pian lung; dinaintea acestuia sta un bărbat în haine negre, cu mâinile pregătite pe claviatură. Făcu un semn din cap spre orchestră şi muzica deveni mai amplă. De deasupra balconului, o dâră albă de lumină se răsfrângea în jos, prinsă de o sumedenie de reflectoare scânteietoare care o intensificau – în acest fascicol de lumină păşea Taleen. Calem simţi că i se taie respiraţia. Nu o mai văzuse niciodată astfel, suplă, ca trecută prin inel, vibrantă stăpână pe sine, păşind plină de graţie pe scenă, aplecându-se delicat în faţa tumultului răsunător de aplauze. Calem aplauda la fel de tare ca şi ceilalţi. Întâlni privirea mirată a doctorului Wynn.

— Ce naiba, Calem, protestă doctorul, nici măcar n-ai auzit-o cântând!

— Nu e nevoie să o aud cântând, îi întoarse vorba Calem; era palid la faţă, ochii aproape complet lipsiţi de culoare.

Doctorul Wynn se uită fix la el apoi clătină capul dintr-o parte într-alta.

Nu era o voce mare şi totuşi ţinea încordat acel public neexperimentat, îl ţinea încordat şi-l vrăjea. Glasul ei acoperea întreaga sală şi lua frumos notele de sus. Gâtul subţire, splendid, era ca o coloană imaculată; cânta de parcă fiecare cuvânt ar fi avut o anume semnificaţie pentru ea. Mai întâi un cântec de leagăn gingaş, apoi se auzi corul emoţionant în *Oh, Susanna* iar publicul se alătură şi el.

Pianul se curmă în tăcere apoi începu din nou, încetişor:

O văd în vis pe Jeannie, cu părul blond al ei…

Pentru Calem melodia era fermecătoare, plină de un tâlc nou. Cântăreaţa termină. Mulţimea se înfierbântase, tropăind din picioare când căzu cortina roşie, bătând din palme, fără să mai ţină seama de demnitatea proaspăt câştigată, până ce cortina se dădu din nou la o parte şi Taleen veni la rampă, cu rochia-i albă fluturând liberă ca o flacără jucăuşă.

Calem se ridică în picioare. Îi era ciudat de rece. Doctorul Wynn se uită la el, atent. Părea pe jumătate orb, poticnindu-se când ieşi din lojă. Trebuia să se ducă la ea, s-o vadă – şi totuşi ar fi preferat să dea ochi cu o duzină de bărbaţi înarmaţi, pentru că această întrevedere însemna tot aşa de sigur sfârşitul vieţii lui, ba cu mult mai groaznic încă. Iubirea care nu-l părăsise niciodată, acaparase din el mai mult decât şi-ar fi închipuit. Era o parte din pulsul care-i bătea cu putere, o parte din fiecare răsuflare, din aerul pe care-l trăgea în plămâni.

La piciorul scării dădu să intre în culise, dar se opri locului. Un bărbat alerga spre el, prin foaierul acoperit de covoare. Din sală se auzeau stingându-se şi ultimele aplauze. Luminile rampei se micşorau anume pentru scena finală. Dorry Dean veni spre el, răsuflând din greu, faţa lui durdulie numai pete de roşeaţă.

— Calem ar fi bine să te duci într-un suflet la „New Frontier”! strigă. Dooley Brion a înnebunit de-a binelea. Am auzit că l-ar fi omorât pe Cody Clark şi că face prăpăd prin localul acela afurisit!

Calem împietrise parcă. Fusese stăpânit de un straniu sentiment de frică şi acum, încet ceva de care se temuse îl îmboldea. Frică. Frica de uriaşul Dooley şi de înspăimântătoarele lui mâini ucigaşe. O clipă rămase în cumpănă, apoi înjură şi părăsi teatrul, alergând.

CAPITOLUL IX.
La un pas de moarte.

Lumea se strânse pe străzile oraşului de parcă s-ar fi dat alarmă, iar zgomotul înăbuşit al vocilor îi răsunau lui Calem în cap ca nişte lovituri întreite de baros. Se uitau la el, ochii lor scăpărând la lumina limbilor de foc de la poloboacele cu smoală. Toboşarul şedea pe scările barului „New Frontier”, cu uniforma lui bătătoare la ochi numai zdrenţe, cu toba sfârtecată, mânjit tot cu sânge pe faţă şi pe mâinile cu care şi-o acoperea. Tocmai când Calem veni trecând strada în goană, uşile batante, masive, cu două canaturi, se smuciră din ţâţâni, iar trupul unui om fu pur şi simplu catapultat afară. O clipă omul rămase nemişcat pe locul unde căzuse, apoi se ridică pe picioare şi o rupse la fugă prin mijlocul străzii.

Se auzi zgomot de geamuri sparte; un bărbat zbură pe uşă, cu faţa albă, ochii rostogolindu-i-se în cap. Îl izbi pe Calem într-o parte, făcându-l să-şi piardă echilibrul, apoi dus a fost. Calem îşi recăpăta echilibrul şi se apropie cu arma în mâna dreaptă. Înaintă câţiva paşi, trânti uşa în lături cu o lovitură de cizmă şi intră.

În localul „New Frontier” era un adevărat măcel. Namila descreierată luptase, nu glumă. Oamenii stăteau strânşi la perete, de-a lungul scării. Oglinda uriaşă dinapoia barului era spartă în mai multe locuri, iar cioburile rămase aruncau fâşii de lumină. Totul învăluit în jur. Pe scara mică de la capătul salonului, câţiva actori, cu chipuri de strigoi din pricina fardului exagerat, se holbau în jos la reprezentaţia şi mai mare, care se dădea la picioarele lor.

Trei bărbaţi zăceau pe duşumea; doi dintre ei, gemeau şi se zvârcoleau. Cel de-al treilea zăcea foarte liniştit şi Calem a fost foarte mirat recunoscând faţa bătucită a lui Cody Clark. Într-adevăr, Dooley Brion îl lăsase lat. Faţa era o masă de carne sângerândă, dar trăia, deoarece Calem

desluşi mişcarea în sus şi în jos a vestei înflorate în culori vesele.

Dooley Brion stătea dinaintea barului, învârtind un scaun greu deasupra capului, gata să-l azvârle într-un ochi nespart de oglindă din spatele barului. Se răsuci încet pe călcâie când veni Calem. La lumina puternică a lămpilor, chipul lui brăzdat de cicatrice avea ceva diabolic. Zgârieturile groaznice pricinuite de ghearele pumei îl transformaseră aparent într-un monstru – dar în aceeaşi măsură îi deviaseră şi mintea. În căutătura hăbăucă a ochilor, în freamătul spasmodic al buzelor spumegânde de sânge, se citea demenţa. Îl văzu pe Calem desluşit şi un urlet îi năvăli din piept. Scaunul îi zbură din mână la întâmplare şi el lăsă capul în jos.

— Opreşte-te, Dooley! porunci Calem.

— Încearcă şi mă opreşte cu mâna ta, otreapă afurisită de ucigaş!

Dooley stătea acolo bălăbănindu-se pe picioare. Îşi vărsase bezmetic prima furie şi acum era stăpânit de un acces şi mai groaznic. Pântecul lui mare se curbă, umerii îi săltau în sus şi în jos. Strângea şi desfăcea încet mâinile. N-avea armă la el, cămaşa-i era pe jumătate smulsă de pe corp şi se vedea limpede că lupta nu-i secătuise puterile. Rănile lui nu însemnau nimic pe lângă prăpădul pe care-l făcuse. O tăietură mică îi apărea pe pieptul păros şi încheieturile degetelor de la amândouă mâinile îi sângerau.

— Toate astea-s din cauza ta, Calem Ware! rosti cuvintele răspicat, denaturate întrucâtva, dar în orice caz nu nedesluşite. Te-am făcut atent să mă ocoleşti… acum ai să plăteşti oalele sparte! făcu un pas înainte.

— Te-ntreci cu gluma, Dooley!

Arma lui Calem ţintea pieptul uriaş.

— Ţi-am mai spus, Calem Ware, nu mă dobori tu până nu pun eu mâna pe tine. Acu să te ţii!

Lăsă capul în jos, picioarele i se încovoiară, mânându-l înainte. Calem înlătură cu degetul cel mare piedica trăgaciului, dar nu trase. Pentru prima oară în viaţă, instinctul de a ucide îl părăsi. Nu avea timp să chibzuiască

de ce – ştia însă că nu putea ucide omul ăsta, aşa cum ucisese pe atâţia alţii. Înjură, se feri în lături ca să evite atacul şi trase, ţintind chica de păr negru des, cârlionţat. Simţi şocul în braţ, sus, văzu cum se face o cărare în păr şi sângele ţâşnind din scalpul sfârtecat. Dooley îndoi genunchii, dând să cadă – apoi se năpusti cu o iuţeală cumplită.

N-a mai fost timp pentru al doilea foc de armă; pumnul lui Dooley răbufni în obrazul lui Calem, care, din pricina şocului, cu toate că se apărase de izbitură, fu proiectat de-a-ndărătelea, abia mai putând să se ţină pe picioare. Arma îi căzu din mână. Simţi un nor de întunecime năvălind în încăpere şi duse mâna după a doua armă, dar Dooley a fost mai iute. Calem se pomeni cu o cizma în burtă, care îl azvârli cam în centrul salonului. Arma zbură cât colo – apoi Calem căzu şi auzi tropăitul ucigaş al cizmelor cu ţinte de fier ale lui Dooley Brion venind în goană după el. Se rostogoli cu disperare, evită lovitura mortală, care i-ar fi împrăştiat creierii pe pereţii barului „New Frontier”. Lovitura dementă a lui Dooley îl făcu să se izbească de perete; se ridică pe picioare, clătinându-se şi căzu într-un genunchi. Ţinea capul plecat şi sângele i se prelingea pe faţa care era într-un hal fără de hal.

Calem se ridică din nou în picioare. Armele erau pierdute; nu mai avea timp să le caute. Dooley venea spre el, cu mâinile desfăcute în lături, cu pumnii strânşi, tari cu piatra.

— Ei, acu!... gâfâi Dooley. Acu o să ne batem cum vreau eu, spurcatule! fără arme, fără junghere, doar cu pumnii ăştia lăsaţi de la Dumnezeu! Arată şi tu că eşti bărbat, Calem Ware – vino la mine!

În cazul lui Dooley Brion ar fi fost zadarnică încercarea de a i se vorbi cu noimă, iar încercarea de a stăvili atacul odată dezlănţuit de el, s-ar fi dovedit la fel de fără rost. Ştiind aceasta, Calem acţionă primul, apropiindu-se, intrând cu pumnii în poziţia de apărare stângace a celuilalt. Era ca şi cum ar fi cărat la pumni în trunchiul solid al unui stejar. Vremelnic, opri înaintarea lui Dooley; capul i se zgâlţâia de şocul năprasnic al izbiturilor, ochii lui tiviţi cu roşu rămaseră

netulburaţi şi un zâmbet îi schimonosi buzele. Calem căută să se dea înapoi, să pareze loviturile care se abăteau asupra lui; antebraţul îi zvâcnea de amorţeală şi Dooley îi căra la pumni, cu toată apărarea lui, zdrobindu-i coastele. Cândva, în copilărie, Calem se trezise în calea unui armăsar în goană mare şi lovit fiind cu plină forţă de crupa masivă, a fost azvârlit în lături. Aşa şi acum. Prima lovitură a lui Dooley îi opri înaintarea, tăindu-i respiraţia; a doua l-a făcut să se învârtească, a treia l-a dat înapoi. Pierzându-şi echilibrul, căzu în faţă; picioarele îl lăsară şi rumeguşul murdar care acoperea duşumeaua i se frecă de obraz. Un val de întuneric nedefinit, străpuns de fulgerări roşii, îl învălui. O clipă rămase. Acolo întins, abia trăgându-şi răsuflarea.

Fiara, urletul ei apăsător atât de aproape de el... se rostogoli cu toată deznădejdea omului în faţa unei morţi sigure. Ridică braţele şi apucă cizma cu ţinte, repezind-o în sus. Dooley, în avântul său, întâmpinat de gestul de apărare a lui Calem, se smuci pe picioare şi căzu pe spate. Mai întâi se lovi cu capul de duşumeaua care săltă sub izbitura puternică. Câteva clipe bune, cei doi bărbaţi zăcură pe jos la un cot distanţă unul de celălalt. Calem, răsuflând din greu, Dooley cu ochii daţi peste cap, gura căscată, limba atârnându-i afară.

Calem îşi restabili respiraţia şi acest lucru îi limpezi capul. Gâfâind, se ridică anevoie de jos; văzu cum Dooley se scoală şi el în capul oaselor. Faţa uriaşului îşi pierduse roşeaţa, ochii i se apropiaseră, stinşi. Un râs pripit izbucni din pieptul lui stâncos.

— Zău!... gâfâi. Zău, c-a meritat să vin aici!

Calem înaintă un pas când Dooley dădu să se târâie de-a buşilea, în mâini şi în genunchi. Îşi împinse brutal genunchiul înainte, în obrazul plin de cicatrice. Capul lui Dooley se smuci pe spate. Îi ţâşnea sângele din nasul zdrelit, dar întinse braţele lungi şi îl trânti iarăşi pe Calem la pământ. O clipă, braţele lui Dooley îl încinseră strâns după mijloc – ca o menghine – încleştându-l. Apoi îşi repezi cu putere coatele îndărăt, lovind în mutra bătucită a namilei şi

scăpă din strânsoare.

Acum Dooley venea precaut spre el, fluturând braţele în lături.

Calem Ware ştia să se lupte, ca profesionist. În funcţia de şerif la frontieră avusese de-a face cu cele mai diferite oraşe din vest. Îşi petrecuse ani de zile printre pieile roşii şi cunoştea toate tertipurile scârboase, murdare, de prin regiunea de graniţă. Se încăierase mai mult decât s-ar fi cuvenit în bătăi dezorganizate. Nu merge totdeauna să pui cu botul pe labe un om. Luptase în viaţa lui cu jungherul şi cu pumnii. Totdeauna împotriva unui adversar mai slab decât el. Împresurarea braţelor lui Dooley de scurtă durată, ca o chingă, îl făcu să-şi dea seama că nu avea şanse de izbândă. Nici un truc, nici o combinaţie de trucuri nu putea răzbi superioritatea lui Dooley Brion în proporţii şi putere. Dăduse peste cap o sală întreagă de oameni; doborâse prin forţa pumnilor săi cinci bărbaţi, primise o ripostă brutală din partea lui Calem Ware şi totuşi ochii lui mai erau limpezi, răsuflarea adâncă şi regulată. Pe chip i se citea triumful care-i era predestinat.

Calem scutură din cap şi făcu un pas îndărăt. Exista o şansă, una slabă, de a-i veni de hac uriaşului – dacă izbutea să nu-i încapă în mâini. Dar Dooley şi-ar fi dat seama de asta şi l-ar fi ţinut tot timpul în şah, până ce puterea celui mai slab avea să secătuiască; rezultatul – Calem ştia prea bine, va fi moartea, în forma ei cea mai groaznică, cea mai brutală. Pentru că Dooley Brion nu s-ar fi oprit până nu-l vedea cu orice preţ mort pe Calem Ware.

Deodată Dooley lovi cu picioarele în duşumea şi tăbărî asupra lui Calem ca un taur în arenă. Şeriful sări înapoi, simţi marginea tare a tejghelei de la bar în spinare şi se strecură în lungul ei. Dooley venea spre el cu mâinile în vânt. Calem se feri de unele lovituri, pe altele le pară şi de două ori ripostă solid, izbindu-l pe Dooley drept în faţă. Loviturile erau date cu putere, cu toată tăria umerilor şi greutatea trupului, dar parcă nici nu-l atingeau. Calem lăsă capul în jos, se curbă, sări când încoace, când încolo şi se îndepărtă. Dooley nu mai rânjea. În gura plină de sânge se

vedea locul gol unde odată fusese un dinte.

— Vino-ncoace la mine, lua-te-ar dracu! îl blestemă.

— Hai să dai ochi cu mine! zbieră Calem la rându-i.

Provocarea îl îmboldi pe uriaş înainte, într-un fel care părea a fi o fandare. Îl lovi cu umărul pe Calem în piept şi sări înapoi, gata-gata să cadă. Dooley veni din nou spre el, Calem se aplecă, năpustindu-se cu pumnii în pântecul curbat al acestuia. Parcă dădea într-un zid de cărămidă uscată la soare. Simţi şocul în partea superioară a braţului. Burta lui imensă era străbătută de straturi de muşchi compacţi, zgrunţuroşi, puţin elastici. Din nou Calem se încovoie sub loviturile de pumn ale lui Dooley, răspunzând şi el cu braţele; şocul era mai mic şi de astă dată Dooley începu să mormăie, cu trupul curbat de forţa izbiturilor. De îndată, Calem îl pocni în faţă cu amândoi pumnii.

Erau loviturile cele mai puternice pe care le dăduse şi, în toiul luptei, Calem simţi dureri în braţ, venind de la pumnul mâinii drepte. Îşi fracturase un os şi senzaţia frecării acestuia îl orbea aproape de durere, când ripostele lui Dooley îl împinseră înapoi. Reuşi să scape, dar mâna dreaptă îi devenise inutilă. Deodată, mersul înainte, clătinat, al lui Dooley îl surprinse în dezechilibru şi pumnii masivi îl loviră în cap. Calem era în mişcare când s-a abătut asupra lui, dar forţa loviturilor făcu să-i răsune capul şi să vadă stele verzi. Partea dreaptă a obrazului îi era lovită, numai vânătăi, dar izbuti totuşi, oarecum, să se lase în jos şi, cu mâna stângă, sănătoasă, începu să-i care din nou cu putere pumni sub centură. Atacul n-a fost tot atât de aprig ca acelea de mai înainte, dar ceva cedase – îşi simţi pumnul lunecând pe muşchii şi grăsimea care cedau. Pe chipul desfigurat al lui Dooley se citea agonia; deodată ochii lui căpătară o pojghiţă putregăioasă parcă. Numaidecât Calem lovi din nou, folosind pumnul drept, deşi îl durea la atingere. Dooley se curbă şi mai mult. Căzu în mâini şi genunchi.

Calem se apropie, potrivi genunchiul şi-l proiectă în obrazul lui Dooley, dar mâinile, ca un îmblăci, ale acestuia, prinseră piciorul lui Calem şi împreună se prăvăliră pe

duşumea. În aceeaşi clipă, Dooley se rostogoli, mâinile ajungându-i pe trupul lui Calem, cu o strânsoare de neîndurat. Calem simţi că-i trosneşte o coastă şi plămânii fură cât pe ce să-i plesnească – apoi picioarele încălţate în cizme se smuciră înapoi, nimerind ţurloaiele lui Dooley; uriaşul îi dădu drumul, cu un ţipăt ascuţit de durere şi mânie. Calem se zbătu sălbatic – se ridicase de jos.

Dooley Brion era aproape tot aşa de iute. Plămânii lui trăgeau aerul cu mişcări convulsive, iar burta îi tremura, săltând în sus şi-n jos, înăuntru şi în afară. Dar picioarele lui înspăimântătoare îl mânau înainte. Îl lovi cu umerii pe şerif; cei doi bărbaţi se prăvăliră, din nou la pământ, lovind cu pumnii în neştire. Izbiră în peretele de lângă fereastra din faţă – Calem sări într-o parte şi Dooley, ca un taur, îl prinse şi zburară amândoi pe fereastră, într-un zuruit de geamuri sparte. Când se lovi de trotuar, bucăţile ascuţite îl zgâriară; pe Calem în spate, dar se rostogoli pe o parte, Dooley prăvălindu-se lângă el. Calem se ridică cel dintâi, dându-i înainte fără să mai aştepte ca uriaşul să-şi revină barem puţin. Pumnul cel sănătos se cufundă în pântecul care tremura – un ţipăt ca din gură de şarpe izbucni de pe buzele lui Dooley. Apoi, cu braţul lui ca un îmblăci, îl izbi pe Calem şi-l azvârli cât colo, în colbul străzii murdare.

Oamenii le făceau loc. Se produsese învălmăşeală mare şi se formă un cerc de privitori aliniaţi pe amândouă laturile străzii. Calem se ridică în picioare înainte ca Dooley să fi putut pune mâna pe el. Braţul drept îl durea de moarte, dar putea să-l mai mişte şi, văzând mişcările chinuite ale lui Dooley, căpătă putere.

— Ai vrut să te lupţi, dracu-să-te-ia, Dooley! zbieră. Acum vino şi luptă!

Răspunsul lui Dooley a fost o nedesluşită sudalmă. Dar se opinti înainte ca vai de lume, în pas iute. Ochii îi ieşeau din orbite de furie, forţa îl părăsea şi nu mai putea să respire. Burta părea strivită de şira spinării şi şuvoaie înflăcărate de mânie se rostogoleau pe faţa lui bătucită. Încerca să se apere de mâna stângă cumplită, care se cufundă până la încheietură în stomacul făcut harcea

parcea, dar nu izbuti. Răsufla în cascade, iar Calem lovea mereu, mereu.

Orbeşte, poticnindu-se, Dooley strânse braţul şi mai mult şi strânsoarea lui era plină de triumful de care deodată deveni conştient. Tăbârcindu-şi picioarele în murdăria împrăştiată peste tot pe stradă, apucă trupul lui Calem Ware, punând întreaga lui energie într-un ultim efort zdrobitor. Spatele ţeapăn al lui Calem cedă, se curbă sub această groaznică presiune, faţa i se înnegri de sângele congestionat.

Pentru Calem, acest ultim moment îngrozitor părea că nu se mai termină. Puterea i se irosea atât de repede încât simţea că picioarele îl lasă. Îşi propti mâinile în pieptul lui Dooley, smucindu-se îndărăt, chinuindu-se să scape de strânsoarea uriaşului. Rămase înţepenit încă o clipă, apoi cu fiecare picătură de energie pe care şi-o mai putea aduna, îşi făcu vânt cu braţele încrucişate şi pocni cu fruntea în obrazul lui Dooley, lovindu-l cumplit. Dinţii lui Dooley îi zdreliră fruntea – lovitura a fost teribilă şi Dooley zbură pe spate, braţele i se răşchirară, se clătină înapoi, poticnindu-se bezmetic. Îndată, Calem se luă după el, înfundându-i pumnul stâng în muşchii moleşiţi ai pântecului. Ochii lui Dooley se înceţoşau, dar el tot mai căuta să se lupte; apoi, încet, se aplecă înainte, prăvălindu-se în praf, plin de murdărie pe faţă.

Recurgând la ultima rezervă de energie, Calem se năpusti, împleticindu-se, asupra lui. Slăbiciunea lui Dooley ar fi trecut – dintr-o clipă într-alta putea să se ridice şi, cu braţele acelea groaznice, zdrobitoare să-l fi încleştat pe Calem şi astfel lupta să fi luat sfârşit. Calem simţi cum strada îi joacă de-a valma înaintea ochilor; văzu muşchii de la umerii lui Dooley încordându-se, braţele aruncându-i-se în sus, picioarele smucindu-i-se sub el.

Calem Ware făcu un pas exact între picioarele lui Dooley; lăsă braţele în jos şi i le apucă, răsucindu-i-le. Învăţase acest şiretlic de la indieni. Nu mai putea fi vorba de o ripostă. Însemna ori să se dea bătut – ori moartea. Simţi eşafodajul de muşchi şi oase strângându-se în jurul

piciorului său – se azvârli înainte, cu trupul ca o pârghie vie. Dooley se încovoie pe spate, formând bara pârghiei.

Rămase locului, folosind ultimul strop de energie ca să se ţină drept – dacă ar fi căzut înainte, Dooley murea numaidecât, frângându-şi spinarea. Văzu cum braţele uriaşului cedează şi cum se rostogoleşte pe faţa plină de vânătăi. Un ţipăt izbucni din pieptul său, un urlet înfiorător, de agonie, furibund. Trupul lui monstruos se îndoi, curbându-se pe spate sub presiunea crescândă a forţei împovărătoare a lui Calem Ware.

Calem se ţinea drept, aplecându-se, folosind piciorul liber drept pârghie. Dar nu merse prea departe – nu voia să ucidă un om pe care nu-l putea urî şi pe Dooley Brion nu l-ar fi putut urî. Presiunea sporea din ce în ce; încordarea fiind mai mare decât era în stare să suporte spinarea unui om – dar Dooley, rezista, încă mai rezista. Apoi un fior îl trecu prin corpul tremurând ca varga, grumazul arcuit se aplecă şi capul îi căzu inert în praful plin de sânge. Corpul i se moleşise, cu muşchii vlăguiţi. Calem se smuci numaidecât îndărăt, tocmai la timp. Şira spinării lui Dooley era curbată, adânc, ca şi cum spatele masiv i-ar fi fost despicat în două, dintr-o lovitură de cuţit.

Calem avu nevoie aproape de mai multă forţă decât mai putea adună ca să se desprindă, să se pună în mişcare. Dar nu izbutea să-şi tragă piciorul stâng, pentru că îi era împiedicat de picioarele încrucişate ale lui Dooley şi când se lăsă cu toată puterea în el, piciorul i se îndoi şi căzu. Oamenii din jur se uitau uimiţi la el şi la Dooley Brion, de parcă nu puteau da crezare celor ce vedeau cu proprii lor ochi.

Înaintea lui Calem, vălătuci de nori negri străbătuţi de trăsnete roşii, tălăzuiau dinspre capătul străzii. Se căzni să se ridice, apoi, încet, se prăbuşi în murdărie. Mai auzi doar vocea ascuţită şi iute a doctorului Wynn, poruncind oamenilor să-l ridice de jos. Apoi nimic altceva decât o beznă haotică.

CAPITOLUL X.
Inelul.

Taleen părăsi scena aproape pe orbecăite, simţind nevoia să se sprijine cu o mână ca să-şi păstreze echilibrul. O încerca o emoţie mai puternică şi mai ascuţită decât îşi închipuia că ar fi fost capabilă să simtă. Rana iniţială pricinuită de faptul că-l părăsise pe Calem, în urmă cu zece ani, fusese o lovitură de care nu se vindecase. Din când în când, o năpădiseră remuşcări şi dorinţe deşarte, dar o dată cu trecerea anilor şi cu ascensiunea în cariera ei i s-a părut mai lesne să uite şi să-şi amintească numai de lucrurile plăcute împărtăşite laolaltă – până în ziua când l-a întâlnit din nou în Medicine Bend.

Clătină din cap. Ce se petrecea cu ea? Nu mai era o şcolăriţă, ci o femeie matură, o femeie care văzuse multe în viaţă, multe după placul inimii ei. Remuşcări deşarte şi năzuinţe, toate acestea erau foarte bine venite şi poate necesare pentru felul de a fi al oricărei femei – dar n-ar fi trebuit s-o chinuie în halul ăsta. Îşi îndreptă umerii şi porni cu pas hotărât prin harababura din culise, spre cabina ei. Închise uşa şi se cufundă, obosită în şezlongul de satin alb. Cabina ei era împodobită la fel de plăcut ca oricare dintre cele văzute până atunci, chiar şi în cele mai mari teatre din estul îndepărtat. Mobila frumoasă, tapetele scumpe din hârtie – îndărătul tuturor acestora se simţea noutatea frustă de la graniţă, cu un plus de grandoare, de rafinament. Într-un fel, oglindea impresiile ei despre Dorry Dean; i se părea că vede dincolo de înfăţişarea lui respingătoare. Era bine crescut, vorbea cu familiaritate de meleaguri îndepărtate, dar cel mai acasă era aici, în Medicine Bend. Într-un fel, oraşul i se potrivea, iar Taleen intuia sub aparenţa nobleţei, primitivismul unui om trăit la graniţă. De aceea nu putea decât să-l stimeze şi mai mult. Clătină iarăşi din cap. Nu Dorry o tulbura, nu, ci Calem –

omul pentru care îşi irosise o treime din viaţă, încercând să-l uite. Chipul lui din seara asta – atât de măcinat, de obosit, cu nişte ochi hăituiţi care dădeau impresia că cerşesc înţelegere. Până atunci nu observase niciodată acest lucru…

Oare îl cunoştea, într-adevăr? începea să se îndoiască. Dar omuleţul acela absurd de la hotel, doctorul Amos Wynn! Cum îl numise pe Calem? Un rău necesar, astfel se exprimase.

— Coniţă, cred că n-ai mai văzut niciodată un oraş de frontieră populat de oameni fără pic de bun simţ sau de decenţă.

Ea. Se gândea la Apache Wells, cu zece ani în urmă şi îşi ascunse un fior. Calem, pe stradă, trăgând cu arma în stânga şi-n dreapta, apoi prăvălindu-se în faţă, rănit îngrozitor…

— Nu-i o privelişte cu îngeraşi, coniţă, continuase doctorul Wynn, plin de sobrietate. Oameni ca şeriful Ware au băgat în sperieţi un oraş sălbatic… şi n-are să mai fie sălbatic de acum încolo, ci un loc în rând cu lumea, unde să se poată vieţui. Femei ca dumneata n-ar fi în siguranţă aici dacă n-ar exista oameni ca şeriful. Sigur, oamenii ăştia şi-au aprins paie-n cap… şi trebuie să facă pe dracu-n patru – pardon de expresie – să-i ţină în frâu pe zurbagii şi pe ticăloşi. Tot timpul numai cu arma-n mână – şi până la urmă nici unul nu moare de moarte bună! Nu, nu! Dar când ticăloşii se poartă de parcă n-ar fi nişte fiinţe umane, când ripostează până ce cad cu nasu-n pământ… şi pun mâna-n foc că toţi au la activul lor multe vieţi. Şi atunci, se înţelege de la sine, răufăcătorul trebuie strâns cu uşa. Cel puţin aşa simte el.

Iar Calem îi spuse azi dimineaţă – *„… Femeile pot merge nestânjenite pe stradă, în oricare din oraşele regiunii, copiii lor se pot duce la şcoală fără a mai fi ţinta călăreţilor beţi…”*

Oare să fi greşit ea? Să fi greşit oare de la început?

Era palidă la faţă; îşi apăsă amândouă mâinile pe tâmple. Chipul lui Calem, atât de uscat, de aspru… de deznădăjduit.

Ca un om care nu mai aşteaptă nimic de la viaţă… Cele citite în ziarele din răsărit!. Cronici în care era ridicat în slăvi marele „şerif luptător” din Medicine Bend. Se ştia că ultimul roman poliţist al lui Ned Buntline se baza pe viaţa şi isprăvile lui Calem Ware. Omul veşnic cu arma-n mână, omul pentru care a ucide era o îndeletnicire cotidiană. Asta era tot ce-i fusese dat să vadă şi şocul, teroarea, chinul din ziua aceea groaznică de la Apache Wells… Dar chiar dacă ea greşea şi faptele lui Calem ar fi fost justificate, mai putea oare să se întoarcă la el, ştiind ce suferinţă presupunea acest pas? Grija că într-o bună zi o să-l vadă zăcând mort pe străzile cine ştie cărui oraş de graniţă… Şi ce dacă făcuse totul pentru ca alţii să trăiască în siguranţă pe meleagurile astea… dar ea, drepturile ei asupra lui şi asupra vieţii lui?

Duse mâna la gât, la lănţişorul de argint pe care-l purta şi îl desfăcu. Un inel micuţ de aur se balansa în centrul lui. Se uită cu atenţie, apoi îl strânse în palmă Pentru ea nu mai putea exista un viitor alături de Calem. Ştia acest lucru şi atunci de ce să se mai împotrivească luptând? Cu Dorry ar fi fost la adăpost! Viitorul alături de el era asigurat; nu era el omul care să rămână în vest. Existau pe lume lucruri mai mari şi mai bune – ar fi putut să-l ajute. În mintea ei, o hotărâre se contura încet dar sigur. Dar mai întâi trebuia să-i spună lui Calem…

Cineva ciocăni uşor în uşa cabinei şi ea încremeni. Sângele îi zvâcnea în vinele gâtului, cu putere. *Calem! Calem! Te mai iubesc încă!* Era un fel de a se trăda pe sine. Apoi se prinse de marginea şezlongului şi o strânse cu toată puterea. Când se duse la uşă, era aparent calmă, cu chipul destins, fără emoţii. Dar nu era Calem, ci un băieţandru slab ca un ogar, care rânjea la ea.

— Fir-ar să fie, doamnă, pierdeţi o luptă mare de tot! Calem Ware s-a încăierat cu Dooley Brion, care-a făcut harcea-parcea afurisita aia de bombă „New Frontier”… Luptă corp la corp cu mâna goală. De când lumea şi pământul luptă ca asta nu s-a pomenit!

Taleen simţi că-i tremură genunchii şi se agăţă de uşă ca

să nu cadă. Iarăşi în luptă, poate că e rănit…

Băiatul plecase şi echipa de tehnicieni de culise şi actori, iuţeau pasul pe alee, grăbiţi să ajungă în stradă. Deodată, porni şi ea în goană – nu se mai putea opri. Se afla printre ceilalţi, luată pe sus; inima îi bătea nebuneşte.

— Oh, Calem, Calem! rosti în şoaptă.

De la fereastra de sus a birourilor, Dorry Dean avea o privelişte bună asupra străzii Texas şi asupra ultimei etape a luptei dintre Ware şi Dooley. Îngenunche la fereastra în evantai, ferindu-şi faţa; ţinea în mâinile lui, cu degetul mare butucănos, un revolver cu ţeava scurtă. De două ori îl ridicase, ţintind spinarea lată a lui Calem Ware, dar lăsă arma în jos. N-ar fi făcut bine dacă-l ucidea – prea mulţi ţineau la Calem Ware şi răzbunarea lor ar fi fost rapidă şi sigură. O funie nouă de cânepă şi o bârnă potrivită – acest tablou îl făcu pe Dorry să se înfioare şi, în cele din urmă îşi vârî revolverul la loc în buzunarul vestei, ca nu cumva ispita să fie prea mare.

Urmări din priviri lupta şi din când în când îşi lingea buzele; nu se vedea nici pic de emoţie pe obrazul lui dolofan, dar stropi de sudoare rece i se prelingeau pe nesimţite pe faţă. Numai când Calem a fost la un pas de moarte, cu trupul încordat, prăvălit înainte, un mormăit îi scăpă din beregată şi îşi încleştă mâinile una într-alta. Deodată sări în picioare, strecurându-şi mâna în buzunar după armă. Dar în clipa aceea o femeie se avântă din mulţimea de pe stradă, lângă şerif. Era Taleen, care săruta faţa însângerată, numai răni, a lui Calem…

O clipă, pe Dorry Dean îl mistui o furie cum niciodată nu mai cunoscuse; în momentul acela l-ar fi ucis pe Calem Ware cu sânge rece, naiba s-o ia de spânzurătoare! Dar femeia, stătea între el şi cel căzut. Şi la fel de iute cum apăruse, furia i se risipi. Se îndepărtă de la fereastră, cu paşi mari, iuţi, străbătu biroul şi coborî grăbit scara. Îşi croi drum cu coatele prin mulţime până veni lângă ea şi o apucă de braţ.

— Totul e în ordine, Taleen… Calem a învins; are să se

pună pe picioare.

Femeia se uită ţintă la el, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji. N-o mai văzuse până atunci plângând şi asta îl şoca. Avusese impresia că e o fire rece, ceea ce-l bucurase, considerând-o o contrapondere faţă de inima lui aspră. Acum, această iluzie se destrămă; Taleen era plină de feminitate şi din pricina asta o dorea şi mai mult, nebuneşte.

— Oh, Dorry, Dorry, e rănit!

— Prostii… nimic altceva decât un cartuş între ochi nu i-ar putea veni de hac lui Calem Ware. Mai bine haide să mergem de aici. O să mă ocup eu să capete toată îngrijirea. Iată-l şi pe doctorul Wynn.

Taleen se aplecă, atinse cu buzele ochii lui Calem, îl mângâie încetişor cu mâna pe faţă. Apoi încuviinţă din cap şi se ridică. Dorry se uită după ea când porni, apoi se aplecă şi-l aşeză pe Calem în capul oaselor. Doctorul Wynn dădu buzna, îngenunche lângă el.

— Măi, omule măi! Ai mai văzut vreodată asemenea scărmăneală, Dorry? Pe tine te întreb, omule, ai mai văzut vreodată asemenea hal de scărmăneală? Niciodată namila de Dooley n-are să mai fie acelaşi ca înainte. Ah, Calem băiete! Gata, băiete… încet!

Calem deschise ochii. Pupilele i se limpeziră aproape numaidecât. Se uită în jur, îl văzu pe Dooley Brion zăcând la pământ şi deodată zâmbi.

— Nu… nu mi-am putut închipui că o s-o pot scoate la capăt! spuse în şoaptă, răguşit.

Un bărbat ieşea din local aducând armele lui Calem. I le înmână, grijuliu.

— Frumoasă treabă, şerifule!

— Mulţumesc!

Calem se tăbârci nesigur pe picioare.

— Mai bine vezi ce-i cu Dooley, doctore… Trebuie să-l iau pe sus. Crezi că poate fi urnit din loc?

Doctorul Wynn încruntă din sprâncene când îngenunche lângă Dooley, căzut în nesimţire. O clipă, Calem privi în juru-i şi Dorry băgă de seamă acest lucru. Şeriful căuta

ceva – sau pe cineva.

— Ciudat lucru, Dorry, spuse. Am crezut, o clipă, că Taleen a fost aici…

— Nu! minţi Dorry, fără să mai stea pe gânduri. Sper din toată inima, Calem, că n-a văzut nimic… spre binele tău. Ştii cum se simte când e vorba de luptele tale…

Dooley Brion se ridică de jos, scuturând capul. Faţa îi era o mască de praf şi sânge. Calem se apropie.

— Vedeţi dacă poate merge… ia să vină doi oameni să-l ducă pe Dooley.

Îl purtară aproape pe sus până la închisoare, doctorul Wynn agitându-se tot drumul pe lângă ei, iar Calem Ware mergând ţeapăn, cu paşi mari, în urmă. Dorry îl privi cum pleacă, apoi se întoarse la Operă. Şopti câteva cuvinte directorului de scenă şi reprezentaţia se repetă, iar spectatorii se întoarseră în sală, unul după altul. Dorry intră în culise. Bătu la uşa unei cabine şi Taleen deschise repede.

— Calem..?

— E bine. L-a cam zgâlţâit puţin, dar n-are nici o fractură, poate una sau două coaste. Parcă şi-a scrântit mâna dreaptă. I s-a umflat repede.. În două-trei zile are să se simtă bine, ca un nou născut.

— Mulţumesc, Dorry. N-ar mai fi trebuit să însemne ceva pentru mine… după toţi anii aceia… dar.

— Înţeleg.

Se apropie şi-l sărută delicat.

— Cred, Dorry. Ăsta-i unul din motivele pentru care simt ceea ce simt pentru tine. Eşti un om înţelegător, pe care te poţi bizui…

Dorry deveni rigid, pălind la faţă. Nu mai zâmbea şi ceva din răceala lui lăuntrică i se reflecta în priviri. O prinse cu amândouă mâinile, aproape prea tare.

— Asta-i tot ce simţi pentru mine, Taleen?

Privirile li se întâlniră o clipă, apoi ea lăsă ochii în jos.

— Eu… eu, nu sunt sigură, Dorry. Simt mai mult decât atât pentru tine, dar…

— Dar nu iubire, nu-i aşa?

— Îmi… îmi pare rău, Dorry, dar nu ştiu.

O eliberă din strânsoare.

— Încă mai există pentru tine Calem Ware? După toţi anii ăştia? Ciudat lucru, ani de zile am fost unicul prieten al lui Calem, fără să ştiu, fără să-mi dau seama că aş putea să-l urăsc cum n-am urât pe nimeni altul vreodată.

— Cred că nu vorbeşti, serios, Dorry…

Deodată, lui Dorry îi reveni zâmbetul pe buze şi clătină din cap.

— Dacă stau să mă gândesc bine, Taleen, nu. Doar ştii ce simt eu pentru tine. Faptul că şeriful a apărut din nou în viaţa ta nu schimbă nimic.

Când dădu să plece ca s-o lase să se îmbrace pentru a doua apariţie, o făcu să râdă de o glumă a lui, iar râsul cu care-i răspunse el era aproape jovial. Nu mai avea nimic din răceala şi asprimea de care fusese stăpânit. Dar odată singur, în biroul lui, lăsă să-i cadă masca şi faţa i se schimonosi. Începu să izbească cu pumnul în birou; iar şi iar, cu putere, lovituri crâncene.

Se uită în stradă, pe fereastra sub formă de evantai şi-l văzu pe Cody Clark care tocmai ieşea de la „New Frontier”. Proprietarul de tripou avea un bandaj în jurul capului şi pasul nu-i era prea sigur. Se opri o clipa şi Dorry îi văzu ochii negri cătând în sus, spre ferestrele Operei. Atunci Cody traversă strada şi câteva minute mai târziu se auziră bătăi în uşă.

— Intră, strigă Dorry.

Cody intră, închise uşa în urma lui. Era plin de vânătăi pe faţă şi pielea lui întunecată părea pământie în lumina lămpii. Se trânti pe un scaun din faţa biroului uriaş şi întinse picioarele. Era posomorât.

— Dă-i drumul, hai spune, la naiba!

— Am să-ţi spun, Cody, am să-ţi spun! exclamă Dorry, cu asprime. Eşti un zănatic al dracului de tâmpit… gata să dai ortul popii de atâta mardeală. Ce-aş mai putea să-ţi spun… dacă aş fi ştiut de jocul trăsnit pe care aveai de gând să-l faci.

— N-ai fi mişcat nici măcar un deget! îl întrerupse Cody. Mi-e lehamite, Dorry, de toate parascoveniile tale. Vorbe şi

iar vorbe… o dată nu te-am văzut şi eu să pui la cale ceva ca lumea. Credeam că Dooley o să facă altceva decât să umble cu nişte trucuri idioate de zevzec… E de mirare că şeriful nu i-a ars un glonte, la repezeală.

— Nu cumva ai crezut, Cody, că Dooley avea să-şi pună pielea-n joc pentru tine? Asta a fost cea mai mare greşeală a ta. Dar nu iremediabilă.

Cody Clark se ridică de jos.

— Naiba ştie ce vrei să spui. Ai măcar vreo idee mai de Doamne-ajută?

— Ţi-am spus azi dimineaţă. Tocmai am primit vestea, Harley Baskam se află în oraş. A venit cu cursa de patru patruzeci de la Kaycee. Am trimis după el. Are să fie aici în câteva minute. Vreau să fii şi tu de faţă.

Un zâmbet încreţi buzele numai vânătăi ale lui Cody.

— N-aş pierde ocazia!

— Harley Baskam, repeta Dorry, dus pe gânduri. Răsuci scaunul ca să se uite încă o dată pe stradă. Ţi-a fost vreodată teamă, Cody? Teamă de ceea ce eşti pe cale să faci? Ochii lui căprui se întunecară parcă. Ceasul răfuielilor a sosit, Cody… pentru Medicine Bend, pentru tine şi pentru mine, ultima răfuială cu Calem Ware. Mă întreb dacă îşi dă seama, dacă îşi dă seama că şi-a trăit traiul?

Între ei se aşternu tăcerea; clipele treceau. Clark făcu semn spre stradă.

— Uite-l pe Calem… colo, din nou, pe stradă.

Silueta înaltă, zveltă, a şerifului, se mişca, rigid, pe stradă, peste drum de ei. Faţada luminată a localului, butoaiele cu smoala în flăcări, făceau strada aproape la fel de luminoasă ca ziua. Calem mergea cu paşi mari, făcându-şi rondul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Oamenii îi răspundeau la salut şi se dădeau la o parte ca să se uite la el când trecea.

— O legendă vie, Cody, spuse Dorry încet. Poate oare cineva ucide într-adevăr o legendă?

— Ducă-se dracului toată povestea asta… un glonte-n cap l-ar doborî ca pe oricare alt om… iar Harley Baskam a pus la pământ oameni mai ceva decât Calem Ware.

— Mă întreb, rosti Dorry, încet.

Calem ajunse chiar în dreptul lor. Un bărbat ieşi de la „New Frontier”. Mic de stat, subţire la trup, purtând un costum închis la culoare şi o pălărie de fetru neagră, cu calotă rotundă. Dar partea superioară a pieptului era curios de umflată şi lumea bănuia că purta o pereche de revolvere, atârnând de umeri. O bărbuţă deasă, blondă, îi acoperea gura şi bărbia. Dinţii îi luciră într-un zâmbet când îl văzu pe Calem Ware şi intră în vorbă. Nu puteau auzi ce spun, dar văzură reacţia lui Calem.

— *Ia uită-te!* exclamă Cody, aproape şuierând; spatele lui Calem devenise ţeapăn, iar mersul şovăitor, poticnit. Apoi bărbosul, cu pălăria lui de fetru elegantă, trecu pe dinainte-i zâmbind aproape dispreţuitor. Traversă strada spre Operă.

— Asta-i Harley Baskam, spuse Dorry încet, dar Cody Clark nu asculta.

Se cocoţase pe marginea scaunului, cu faţa-i schimonosită de ură. Privea silueta înaltă a şerifului când îşi reluă mersul hotărât în josul străzii.

— Dorry! spuse Cody Clark în şoaptă. Ai văzut faţa lui Calem… i-ai văzut faţa? Avea o notă de mare bucurie în glas şi râse cu asprime. Se duce legenda… praful se alege de „şeriful luptător” al tău… şi e speriat… aşa de speriat că-i tremură picioarele! Se întâlneşte cu un om pe stradă şi-i e frică de el… s-a zis cu ăsta… nici nu mi-am închipuit c-am să văd aşa ceva! Merită să faci orice, Dorry… orice!

Se auziră paşi afară, în dreptul uşii; cineva bătu uşurel în lambriul de lemn.

— Intră! strigă Dorry.

Uşa se deschise. Un bărbat păşi în încăpere. Era Harley Baskam din San Antonio. Râdea încetişor, parcă de o glumă pe care numai el o înţelegea.

CAPITOLUL XI.
Adio, Calem.

Ţipătul fiarei se auzea tot mai aproape de Calem Ware, în valuri de pseudosunete obsedante. Era un zbieret care te îmbăloşa, flămând, gros, venind din pământ, dinspre clădirile îngrămădite pe strada Texas, de la oamenii care mergeau pe lângă el. Şi mai cu seamă era concentrat în preajma figurii subţiratice şi taciturne a lui Harley Baskam, pe când străbătea străzile spre Operă.

Simpla bravadă l-a mânat pe Calem să bată străzile, în ciuda chelfănelii primite din mâinile lui Dooley Brion. Bravadă necesară însă, la urma urmelor. Dacă ceda acum, chiar pentru o clipă, era un semn de slăbiciune şi nu se mai putea arăta în faţa nimănui de teamă să nu tabere pe el ca nişte lupi hămesiţi. Îşi simţea picioarele sfârşite, îi era greu să se mişte şi iar îl cuprinse ameţeala; dar se forţă să se urnească din loc, fără a mai privi înapoi..

Harley Baskam… San Antonio, 1868. Primii paşi spre progres, cât de cât, după stagnarea din pricina războiului; politicienii aventurieri, agenţii comerciali yankei şi crescătorii de vite săraci din Texas, luptând pentru posibilitatea de a-şi vinde prisosul turmelor.

Focuri de armă în noapte; bande sălbatice, care se plimbau pe străzi ca şi cum ar fi fost proprietatea lor, cu Ben Wryson în frunte şi Harley Baskam alături. Calem îşi amintea faţa cătrănită a lui Wryson când a căzut în praful amestecat cu sânge de pe strada Comerţului, răpus de cele trei gloanţe trase în burtă de către Calem Ware.

„Blestematule, m-ai ucis!” exclamase în clipa când îşi dăduse sufletul. Apoi holbase ochii sticloşi. „Fereşte-te de… Fereşte-te de Harley, Ware… Ia seama la Harley Baskam… o să te ucidă la sigur…”

Numai un neghiob ar tăgădui teama; teama de locuri cufundate în beznă, de anumiţi oameni, de unele animale.

Senzaţia de teamă era puternică în cazul lui Calem, tot aşa de puternică precum e la orice om. Dar se stăpânea impunându-şi o voinţă de fier. Avea o teamă animalică faţă de Dooley Brion, o teamă cerebrală de fiara imaginară din Medicine Bend, avidă de viaţa lui – şi mai exista o foarte reală teamă de răzbunarea lui Harley Baskam, de care n-a uitat niciodată. Se temea de acest om şi totuşi simţea o ciudată certitudine că frica lui o împărtăşea şi Harley Baskam. Texanul nu-l uitase, l-ar fi recunoscut oricât după ochii albaştri deschis. Iar cum faima lui Calem crescuse uluitor în ultimii ani, Harley Baskam ar fi putut da de el, dacă acea ură veche dintre ei n-ar fi fost dublată de teamă. Dar Harley Baskam îl ocolise, aşa cum şi el îl ocolise pe Baskam în noaptea aceea la San Antonio, cu treisprezece ani în urmă.

Existau două cauze evidente care justificau prezenţa lui Baskam în Medicine Bend.

Mai întâi, pur şi simplu întâmplarea; dacă ar fi fost aşa, atunci Calem era sigur că Baskam va pleca a doua zi dimineaţă. Un singur lucru ar fi putut să-l silească pe Harley Baskam să-şi trădeze intenţiile: banii, dar o sumă mare. Calem simţi că-l trec fiori reci prin şira spinării. Mai întâi bruta de Dingo Brion; apoi împuşcăturile de pe alee şi, cel mai recent, atentatul nesăbuit al lui Dooley Brion la viaţa sa…

Calem ajunse la colţ şi se opri. Amorţeala din corp era dureroasă, mâna dreaptă i se umfla – un deget dacă mişca îl treceau toate năduşelile. Durerea din coaste nu putea proveni doar de la nişte simple vânătăi; după toate probabilităţile fusese serios betegit. Dar cu timpul avea să se tămăduiască, numai de i-ar fi dat să aibă timp. Întâmplările se ţineau lanţ, ca o forţă ce sporea încetul cu încetul, îndreptată numai spre el, tinzând să-l zvârle în uitare, încercuindu-l.

Scutură sălbatic din cap. Încă nu fusese răpus. Putea merge, deşi cu preţul chinului şi al efortului, iar mâna stângă îi era la fel de sigură şi iute ca şi dreapta. Pentru asta îşi irosise destui ani de grea practică, de năduşeli.

Străbătea agale străzile. Oraşul era liniştit. Nici urmă de Harley Baskam. Trecuse de zece şi nu mai avea de făcut în noaptea aceea decât un singur rond. Sufla un vânt rece; folosi mâna sănătoasă ca să se înfăşoare mai bine în haină. Îi vâjâia capul şi simţea nevoia să bea ceva. Îşi înăbuşi această dorinţă şi îşi văzu de drum.

Oraşul îşi închidea porţile pentru noapte când Calem făcu ultimul rond şi porni pe strada Texas. Prăvăliile aveau obloanele trase şi mai toate cârciumile erau de pe acum închise. La Operă se stinseseră luminile, doar la ferestrele în formă de evantai, de deasupra foaierului, se mai vedea un licăr. Desluşea parcă umbre de oameni în mişcare, dar nu putea fi sigur. Localul lui Cody Clark, „New Frontier”, era închis; poloboacele cu smoala sfârâiau gata-gata să se stingă, iar ferestrele din faţă, cu geamuri sparte, aveau obloanele trase. Un bărbat, care închidea pe dinăuntru uşa de la intrare, făcu semn cu mâna, prin geam, spre Calem. Câţiva oameni călări treceau pe stradă; un camion greu hurui prin preajmă, îndreptându-se spre bariera oraşului, în drum spre minele îndepărtate. Cizmele lui Calem bocăneau pe trotuarul de scânduri şi amuţiră când trecură peste o porţiune numai gunoaie şi lut, apoi din nou răsunară înfundat în locul unde începea iar trotuarul.

Ajunse în dreptul tribunalului cu uşile duble închise, dădu colţul şi se uită la placa luminată de un lampion, *Biroul şerifului*. Făcu o grimasă şi deschise uşa. Doctorul Amos Wynn se aşezase la pupitrul său, moţăind, cu capul lui ca de pasăre. Când Calem intră, tresări, îndreptându-se din şale. Pe un scaun de lângă perete, cu speteaza înaltă, şedea o femeie, Calem îngheţă. Era doamna Brion; faţa ei chinuită păstra urmele plânsului, ochii tiviţi cu roşu erau aţintiţi asupra lui.

Doctorul Wynn sări în picioare.

— Bună, Calem. Mi-am zis să te mai văd o dată până te duci acasă. Doamna Brion aşteaptă şi dânsa.

Femeia se ridică nesigură în picioare. Se vedea că era pe cale să nască. Corpul ei avea un aspect grotesc, umflat peste măsură.

— Întâi Dingo… acum Dooley, spuse încet.

Văzu că faţa lui Calem se împietreşte şi clătină din cap.

— Nu-ţi port gând rău, domnule şerif, Ai făcut ce trebuia să faci. Dingo nu era bun de nimic, nici pentru el, nici pentru nimeni. Da, Dooley nu-i om rău, zău, nu-i rău, nici zgârie-brânză. Doar că-i aşa de mare, de-aia n-a fost luat niciodată drept o fiinţă omenească şi nu se pricepe la oameni. Oamenii totdeauna s-au purtat urât cu el şi altceva nu ştie decât să lovească îndărăt. Da-i bun… Dumnezeu ştie cât e de bun.

Îl iubea pe uriaşul ăsta primejdios. Gândul acesta avu efectul unui şoc asupra lui Calem. Îi venea greu să considere astfel de oameni drept fiinţe umane, ca toate celelalte, la fel de vii şi de reale precum el însuşi. Şi totuşi ei nu erau doar nişte nume, nişte umbre pe fundalul vieţii. Aveau o existenţă reală ca şi a lui – dar mult mai tragică. Să fie căsătorită cu un netrebnic, cu un criminal ca Dingo şi tot timpul să iubească namila aceea cu minte de copil… Calem clătină din cap, încet.

— Eu cred că-l urăşti pe Dooley, dom’le Ware. Da’ nu te condamn când văd ce-a vrut să-ţi facă. Ăsta-i un miracol că pân-la urmă nu te-a ucis. Nimeni până acu’ nici n-a-ncercat barem să-i ţină piept… mărimea lui, puterea lui făcea să le-ngheţe sufletu-n ei de frică… şi-atunci au început să-l întărâte, să facă haz pe seama lui şi el ştia asta da’ n-avea încotro. Femeia se opri. Îl privea în ochi. Azi dimineaţă ziceam că nu de Dingo mi pare rău… ci de ’mneata. Da’ nici nu credeam ce spuneam. M-am gândit la toate astea şi mi se pare că văd ceva ce foarte mulţi niciodată nu văd. Adicătelea, nu-i vorba de persoana ‘mneatale şi de ce faci, e vorba de ce însemni ‘mneata. Totu’ nu-i să ucizi sau să fii ucis, ci să faci pe alţi oameni să scape… de unii de teapa lu’ Dingo. Respira anevoie. Am înţeles toate astea când am aflat de încăierare. Nu l-ai omorât pe Dooley când s-a luat de ’mneata şi numai Dumnezeu ştie c-ai fi putut s-o faci şi nimeni nu ţi-ar fi luat-o-n nume de rău. Asta mă-ndeamnă că sper c-ai să faci ceva şi mai mult… şi mai greu. Vocea ei deveni şoptită, joasă. Ai putea să-l ţii pe Dooley; de o parte

vreme-ndelungată, dom'le Ware, pentru ce-a încercat să-ţi facă. Şi cred că ălora la care le-a pus mâna-n păr o să le placă grozav. Da poate că-ţi dai seama ce-ar fi pentru Dooley dacă rămâne închis mai multă vreme, ce-o să se aleagă de el. Dooley a mâncat o papară zdravănă şi asta s-a-ntâmplat pentru prima oară. N-ai tras în el ca-ntr-un câine turbat; l-ai înfruntat ca pe orice alt om şi Dooley ştie asta. Are să-njure de mama focului, are să spumege de mânie, da' niciodată n-a să mai sară la 'mneata… pot să jur. Şi doar un cuvânt de la 'mneata i-ar putea reţine pe alţii ca să-l mai împingă la rele. Asta-i ce vreau să-ţi cer, să te rog cu lacrimi în ochi.

Femeia se lăsă încet, căznindu-se, în genunchi. Calem se apropie şi o ajută să se ridice.....

— Nu trebuie să faci una ca asta în faţa mea, rosti, molcom.

Calem respira anevoie, conştient că doctorul Wynn îl privea atent. Se întoarse încetişor şi urcă scările. Descuie uşa şi pătrunse în arest. Charley Drew stătea la uşa celulei, cu ochii lui negri, luminoşi. Dădu din cap dar nu spuse nimic. Calem trecu mai departe. Se opri, într-o atitudine rigidă, dinaintea celulei lui Dooley. Uriaşul zăcea tolănit pe pat, cu picioarele atârnându-i peste margine, mai jos de glezne. Ţinea ochii deschişi, pironiţi în tavan.

— Scoală, Dooley, rosti Calem.

Namila îşi roti ochii în jur. Faţa lui numai cicatrice era întunecată, plină de tăieturi şi vânătăi. Un ochi îl avea pe jumătate închis. Se ridică în capul oaselor, dar gemu din pricina efortului. Duse mâna la spate, apăsându-se, dar se puse pe picioare. Aştepta.

— Ţi-ai făcut pofta, Dooley… acum poţi pleca acasă.

Calem descuie uşa celulei. O dădu în lături şi Dooley ieşi. Îi trecuse furia, înlocuită de posomoreală. O clipă se uită în jos la Calem, de la înălţimea lui grozavă, apoi se întoarse şi porni pe coridor fără să vorbească.

— *Dooley!* vocea lui Calem îl opri brusc locului; se răsuci pe călcâie, stânjenit.

Calem veni spre el, cu un pas domol şi Dooley se dădu

înapoi. În ochii lui trecu o umbră de frică. Fusese bătut şi, la fel ca un câine ciomăgit, îi era teamă de omul care-l bătuse.

— Aş vrea să ştii, Dooley, de ce te las să pleci. Glasul lui Calem se auzea ca nişte lovituri de ciocan.

— Ei bine, pentru că văduva lui Dingo se află jos, în aşteptarea ta. Din partea mea, puteai să putrezeşti în puşcărie pentru tot restul vieţii tale mârşave. Dar din pricina ei, de hatârul ei, îţi dau drumul. A căzut în genunchi ca să se roage pentru tine, Dooley. Auzi? A căzut în genunchi la picioarele mele. S-ar cuveni să fii mândru de asta, Dooley… fiindcă te iubeşte. Da, pe tine, Dooley Brion! A căutat să te apere, întâi de Dingo, acum de mine… şi tu ce i-ai dat în schimb? Nici cât negru sub unghie!

Matahala stătea, zgâindu-se la el; încet-încet roşeaţa dispăru de pe obrajii lui hidos stigmatizaţi.

— E speriată, Dooley, reluă Calem, necruţător. A rămas singură singurică şi are nevoie de sprijinul unui bărbat… al unui bărbat puternic, Dooley. Şi, suflet blestemat, tu ai să fii bărbatul acela! Ascultă bine ce-ţi spun, căci, Dooley, dacă vreodată, greşeşti faţă de ea, vin eu după tine. Şi n-am să trag cu pumnii, ci cu arma. Coborî mâna stângă şi cât ai clipi revolverul greu, Smith & Wesson se îndreptă asupra lui. Dooley scoase un zbieret şi o luă la sănătoasa. O clipă mai târziu cobora bocănind pe scări.

Calem vârî arma din nou în toc. Charley Drew îl urmărea din priviri, fără să zâmbească.

— Are să priceapă felul ăsta de a i se vorbi, spuse el simplu; şi Calem simţea că avea oarecum dreptate.

Când coborî în birou, nu mai era acolo decât doctorul Wynn. Auzi zgomotul înfundat, de copite, huruitul roţilor docarului. Trebuie să fi fost cel al lui Dooley şi al văduvei Brion, întorcându-se la biata cocioabă şi la cine ştie ce viitor îi mai aştepta. Calem închise o clipă ochii: depăna în sinea lui o rugă fierbinte: *Doamne fă-le şi lor, parte de ceea ce n-au avut niciodată până acum.*

— Perfect, Calem, spuse doctorul Wynn, trezindu-l la realitate. Dă jos de pe tine boarfele alea. Ia să vedem ce ţi-a făcut gorila asta afurisită.

Vineri dimineaţă când Calem se trezi, tot corpul îl durea mai mult ca oricând. Închise câteva clipe ochii şi se întinse precaut, ca să-şi mai dezmorţească mădularele. Aţipi puţin, apoi un gând îl făcu să se ridice în capul oaselor în pat, gemând tare din pricina durerilor din mâna dreaptă. Se umflase dublu faţă de proporţia ei normală. Doctorul Wynn era sigur că nu putea fi vorba de o fractură, dar asta nu însemna că n-o să dureze săptămâni până să poată folosi iarăşi mâna ca de obicei. Scutură din cap, aruncă pledurile cât colo cu mâna stângă şi-şi balansă picioarele lungi peste marginea patului.

În timp ce se ştergea cu prosopul, după ce-şi cufundase capul în apă rece, dădu cu ochii de un bilet, împăturit, pe masa de toaletă. Se încruntă şi mai mult. Era de la Taleen – voia să-l vadă în dimineaţa asta şi-i sugera să facă împreună o plimbare afară din oraş, cu trăsura. Simţea nevoia, dorinţa puternică, de a o vedea, la care se adăuga şi împotrivirea ivită din pricină că ştia ce avea să-i spună. Clătină capul, se privi în oglinda de la toaletă. Părul părea mai albit, ochii mai înfundaţi în orbite, lucind aproape de palizi ce erau. Petele galben-cafenii de pe faţă constituiau o dovadă a tăriei pumnilor lui Dooley şi când îşi scoase cămaşa de noapte, alte pete urâte, vinete-negre, apărură la coaste şi pe pântece. Dar pe măsură ce se îmbrăca, durerea din trup începu să-l mai lase.

Îşi puse centironul cu arme; tresărind sub apăsarea acestuia peste mijlocul numai vânătăi. Apoi, voit şi cu o iuţeală din ce în ce mai mare, îşi exersă stânga în manevrarea armelor. Lucră alternativ cu amândouă pistoalele, încercându-le din orice poziţie în care putea să-şi răsucească trupul. Când se opri, fruntea-i era numai broboane de sudoare, dar se simţea mai sprinten, mai uşor decât în ultimele trei zile. Se spălă, îşi rase barba cu anume grijă. Când în sfârşit îşi puse haina pe el, se cercetă în oglindă – nu-şi putea stăpâni un uşor tremur în picioare. Se ducea să-o vadă pe Taleen, el singur cu ea! De câte ori visase la clipa asta anume şi acum…

Se sili să-şi alunge gândurile. Coborî scările repede. Molly O'Brien îl întâmpină cu nişte ochi blânzi, plini de compasiune.

— Bună, Molly!

Se aşeză. Femeia îi turnă cafea în ceaşcă, rămânând de o parte. Sticla de coniac era la îndemână. Se încruntă văzând-o, apoi scutură din cap şi sorbi din cafea. Termină în grabă şi părăsi hotelul.

Zece minute mai târziu, conducea o droşcă uşoară – luată cu chirie de la grajd – pe strada Texas, în jos. Mergea încet, atent la oamenii care se uitau la el. O văzu pe Taleen stând în faţa hotelului. Privea în susul străzii, spre dânsul şi-i zâmbi când trase de hăţuri să oprească. Sări jos. Nu scoaseră nici o vorbă când o ajută să se urce în droşcă, apoi sări şi el înăuntru, îndemnă caii să gonească afară din oraş; liniştea care domnea între ei dură câteva minute. Porniră spre vest. Trecură de nişte camioane încărcate cu marfă, de care grele cu minereu, hodorogind, cu câte doi şi trei trăpaşi, caii trăgând anevoie, aplecaţi înainte, din pricina greutăţii mari a poverii. În gara de încărcare şi descărcare a mărfii, la o milă depărtare de oraş, un marfar fluiera şi pufăitul ritmat al locomotivei ajungea desluşit până la ei.

La prima geană de pini care tiveau drumul, coti, făcând caii să urce panta lină a unui dâmb. Pe vârful colinei îi struni din hăţuri, aveau la picioare cea mai mare parte a văii, întinzându-se la răsărit, către marile şesuri. Dincolo de care, munţii zbucneau spre înălţimi ameţitoare, vineţii pe cerul de cobalt.

O bună bucată de vreme, Taleen rămase cu privirile pironite în zare, apoi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, Calem, că a trebuit să se termine astfel, spuse ea. De fapt însă, totul s-a terminat cu zece ani în urmă, nu-i aşa?

— S-ar putea. Pentru tine.

— Pentru mine.

Se uită la el. Chipul ei era palid, ochii căprui, aproape bruni, întunecaţi. Acum băgă de seamă, pentru întâia oară

că părul ei de un blond platinat avea, ici-colo, fire de argint. Îi şedea bine şi se potrivea cu împlinire obrazului ei oval.

— La drept vorbind, zise el, nu m-aş fi aşteptat să te mai găsesc vreodată, aşa că acum n-are să fie prea dureros. Omul îşi face uneori visuri, chiar dacă ştie că niciodată nu vor deveni aievea. Tu ai fost întotdeauna o parte din visurile mele, Taleen… şi vei fi întotdeauna.

— Mai există şi alte femei, Calem.

— În cazul meu, nu!

— Cred că nu vorbeşti serios, nu poţi vorbi serios. Există femei care te-ar putea înţelege şi accepta, aşa cum eşti. Eu n-am izbutit să fac acest lucru cu zece ani în urmă – şi nu izbutesc nici acum. De fiecare dată când porneai pe stradă cu insigna de argint la vestă, simţeam că mor puţin câte puţin. Te lăsam să pleci dimineaţă de dimineaţă fără a fi fost cândva sigură, nici măcar o singură dată, că am să te mai revăd în viaţă. Asta a ucis ceva în mine. N-aş mai putea rezista. Te-am văzut aseară bătându-te pe stradă… ţi-am văzut chipul plin de sânge, lovit. Ridică mâinile, într-un gest abia schiţat, ca şi cum ar fi vrut să-i atingă vânătăile de pe faţă, apoi şi le lăsă din nou în poală.

— *Ai fost acolo?* Calem se încruntă deodată. Mi s-a părut că erai aproape, ţinându-mă… dar când am reuşit să mă ridic, plecaseşi…

Ea clătină din cap, cu mâinile încleştate pe genunchi.

— Calem, tu nu poţi înţelege cum s-a petrecut. Am citit despre tine, despre lucrurile grozave pe care le-ai făcut… răsfoiam toate ziarele, mă aşteptam să aflu despre moartea ta, că ai fost împuşcat…

— Nu! Vocea lui se înăsprise. Taleen, lucrurile se schimbă. Nu-ţi dai seama? Va fi altfel…

— Poate, Calem, dar prea târziu pentru noi.

Nu se mai uita la el, ci spre contururile abrupte, de forme cubice, ale oraşului. Şuieratul strident al trenului de marfă, pornind, se auzea limpede.

— Dar n-ar fi corect, nici din partea ta şi nici dintr-a mea, s-o ducem aşa mai departe. Duse mâna la gât şi desprinse ceva de-acolo. Întinse apoi mâna spre el. Calem văzu

verigheta subţire, de aur şi se înfioră.

— Atunci, ai luat o hotărâre?

— Da, Calem, am luat o hotărâre. Mă întorc la Chicago. Divorţez acolo, în linişte. Am vrut să te întâlnesc astăzi… să-ţi spun, adio, Calem!

El luă inelul fără să se uite şi-l vârî în buzunar.

— Trebuia să mă aştept la asta. Şi cu Dorry cum rămâne?

— Încă nu ştiu, Calem. Nu sunt sigură. Dacă mă mărit cu Dorry ar însemna să trăiesc aici, aproape de tine… n-aş putea să nu te văd, să nu aud despre tine…

Calem trase puternic aer în piept şi ridică hăţurile. Deşi ştia ce avea să-i spună Taleen, totuşi a fost ca o lovitură, un sfârşit a ceva ce niciodată nu-i aparţinuse cu adevărat.

Drumul de întoarcere a decurs în aceeaşi tăcere care se aşternuse când au ieşit din oraş. Opri la hotel, coborî.

O clipă, în timp ce o, ajuta, ţinând-o de braţ, să se dea jos din trăsură, ea se află alături de el; îi simţi mireasma subtilă a parfumului, care avea să-l chinuie. Apoi ea se întoarse, încet. Zâmbi şi-i întinse mâna.

— Adio, Calem, şopti.

El îşi luă pălăria de pe cap şi o urmări din priviri, până intra în hotel. Apoi se urcă din nou în droşcă şi mână în susul străzii. Lăsă trăsura la grajd. Se simţea rău. I se părea că nu mai vede. Porni în pas iute, nerăbdător, ca să fie singur, să închidă ochii, să lupte împotriva sentimentului de solitudine şi de pierdere de care era năpădit. Merse de-a lungul străzii Texas, coti orbecăind pe aleea care dădea în spatele primăriei şi al biroului său.

N-a observat când Juan Tobrez s-a furişat în urma lui, ivindu-se dintr-un prag umbrit. În mână îi licărea oţelul dezgustător al unui pumnal.

CAPITOLUL XII.
Harley Baskam intră în acţiune.

Cody Clark era un om cu oarecare sensibilitate şi foarte puţin sperios, totuşi o comunicare din partea lui Asaph Dean îl făcea întrucâtva să se frământe. Ţinea biletul în mână; îl mototoli încet, întunecându-se la faţă. Nu găsi nici o aluzie la intenţiile lui Dean, ci un mesaj cât se poate de lapidar: *Vreau să te văd*. Cody azvârli biletul pe masa lui de lucru şi se ridica în picioare.

Pe el îl tulbura ideea că o femeie de categoria Corei Dean se cam întrecea cu gluma. Dacă îi vorbise cumva lui Asaph despre legătura dintre ei, acest lucru l-ar fi compromis total; Cody se întunecă şi mai mult. Vârî mâna înăuntrul hainei croite pe corp; simţi duritatea rece a revolverului micuţ pe care totdeauna îl purta la el. Apoi zâmbi. Văduva lui Asaph Dean ar fi valorat milioane – iată un gând demn de a fi luat în seamă. Dădu din cap solemn şi se îndreptă spre uşă.

Era prea devreme ca să deschidă localul „New Frontier"; servitorii curăţau duşumeaua cu şomoioagele, presărând în jurul barului rumeguş galben proaspăt. Un geamgiu potrivea noua fereastră de la faţadă; în curând avea să apară şi o firmă aurită. Cody împinse uşile batante şi ieşi pe trotuar. Calul lui era legat de bara pentru pripon; îl încălecă uşor. Nu se grăbea, aşa încât lăsă calul la pas, pe strada Texas. De îndată ce ieşi din oraş, dădu pinteni calului şi porni mai iute.

Reşedinţa lui Asaph Dean era aşezată pe o colină, cale de vreo trei mile în partea de apus a oraşului – un amestec ciudat de arhitectură înzorzonată şi de stil simplu. Oglindea oarecum primitivismul lui Asaph Dean, un parvenit care făcuse din nimic avere mare. Alesese ce era mai de valoare începând cu domurile de un rococo strident şi ornamentele în formă de ciucuri de la streaşină şi sfârşind cu piatra

greoaie de Colorado, cenuşie, a clădirii principale. Cărămidă roşie şi piatră cenuşie; lui Cody îi plăcu efectul. Struni calul şi îşi aprinse un trabuc. Continuă drumul în pas domol.

Pe peronul spaţios din faţa casei, un bărbat de culoare îi luă calul şi Cody urcă repede scările. Uşa se deschise înainte de a fi ciocănit şi Asaph Dean se încruntă.

— Bună Cody, mormăi, văd că ai venit devreme.

Asaph Dean avea un chip pătrat, în timp ce Dorry Dean unul rotund; pielea aspră dădea trăsăturilor lui şterse un ciudat aspect de granit. Încruntarea lui era ceva permanent, iar ochii de un cenuşiu închis, păreau la fel de enigmatici ca şi cei gălbui ai fratelui său. Cody se simţi tulburat de aceeaşi emoţie ciudată ca şi mai înainte. Nu era o teamă fizică; desigur, nu se temea de acest om, ca persoană. Era poate forţa covârşitoare a lui Asaph Dean care îl făcu deodată să se simtă mic, de parcă Asaph ar fi fost în stare să-l strivească dintr-o lovitură. Zâmbetul sumbru al lui Cody îi miji pe buze; îşi trecu nervos mâna peste linia subţire a, mustaţei.

Omul masiv îl conduse, pe un culoar întunecat, până intrară pe nişte uşi lustruite, într-un birou. Pe pereţi erau rânduite cărţi; cotoarele legate în piele, cu litere aurite se înşirau mândre. Cody ştia, bineînţeles, că nici una dintre ele nu fusese citită de personajul din faţa lui. Dean îi făcu semn cu mâna către un scaun şi trase pentru sine un al doilea.

— Despre două lucruri vreau să-ţi vorbesc, Cody, rosti el. Scoase o ţigară de foi din vestă, rupse capătul cu dinţii şi o aprinse. Pufăia vârtos, uitându-se pieziş la Cody, ţintuindu-l din ochi. Am auzit, ieri, din gura celor de la „North American” că au de gând să vina la Medicine Bend. Au închiriat terenuri pentru o topitorie şi construcţia porneşte în toamna asta, la început. Tu eşti omul de la care au căpătat terenul.

Cody clipi, apoi încuviinţă din cap.

— Exact şi n-am intenţia să fac un secret din asta.

— Hm! Bine, n-are a face. Dar eu voiam topitoria aici… în condiţii preconizate de mine. Tu mi-ai luat-o însă înainte. Eu nu iau niciodată omului în nume de rău aşa ceva. Treaba

ta… numai că n-o să fie aşa de lesne după cum poate ţi-ai închipuit. N-o să rămân cu buzele umflate. Am să ripostez. Te aşteptai la asta… eşti pregătit, fără îndoială. Voiam doar să ştii.

Cody zâmbi şi se ridică în picioare. Fusese mai simplu decât ar fi crezut; se simţea uşurat.

— Fiecare le ştie pe ale lui.

— Stai jos, Cody. N-am terminat încă. Chipul lui Asaph Dean se înăspri când acesta se aplecă înainte în scaun. Clark, eu nu umblu cu cioara vopsită. Am luptat din greu pentru tot ce-mi aparţine… şi ştiu să mă apăr împotriva unor oameni ca tine. Astă noapte Gregg s-a întors beat acasă; nu-i a bine cu băiatul ăsta, e un descreierat! A spus ceva despre tine şi… Cora.

Cuvintele au venit pe neaşteptate, ca un trăsnet. Lui Clark i se tăiară picioarele şi căzu înapoi, în scaun. Se sili să râdă, dar îi păru rău când auzi cât de dogit sună. Faţa-i era lac de sudoare.

— I-o aiureală, Dean!

— Asta a fost şi prima mea reacţie, Cody. Dar o cunosc şi pe Cora. Poate că-i adevărat, poate că nu. Nu mă priveşte ce se petrece între voi doi. Dar mă simt obligat să te previn… Dean se opri, dădu fumul afară într-un nor gros. Cody, sunt prea bătrân ca să provoc pe cineva la duel, dar aş face-o. Dacă mă sileşti să procedez astfel, îmi voi lua anumite măsuri de precauţie, în primul rând, dacă m-ai ucide, Cora nu va primi nici o leţcaie din banii mei; al doilea, înainte de a părăsi casa asta, dau sfoară în ţară că plătesc zece mii de dolari, fără alte întrebări, celui care te va omorî, fie că sunt în viaţă ori pe lumea cealaltă. Înţelegi ce vreau să spun, Cody? Cred că da. Există destui care ţi-ar tăia beregata şi pentru a suta parte din suma asta. Dean se sculă în picioare. E tot ce-am avut să-ţi spun. Ieşi afară!

Cody îşi luă tălpăşiţa. Era alb ca varul la faţă, fără pic de sânge în vine, parcă. Apoi, treptat, îl cuprinse mânia. Încălecă din nou pe cal, lovind bezmetic din pinteni. La naiba cu toate femeile! Trebuia să se aştepte la aşa ceva şi partea afurisită era că Asaph nu glumea. Dacă ajunsese să-l

provoace în halul ăsta… Cody se simţea încolţit. Un lucru era sigur – Dean trebuie să moară şi încă al dracului de repede!

Doctorul Wynn era îngrijorat; îl aşteptase pe Calem Ware în biroul lui mai bine de o oră, dar şeriful nu se arătase. Doctorul părăsi biroul, rămase un moment afară, privind în stânga şi-n dreapta; se neliniştise. Îl văzu pe Calem dând colţul pe alee – văzu şi umbra întunecată care se furişă dinapoia lui.

— *Atenţie, Calem!*

Instinctiv, muşchii lui Calem reacţionară chiar înainte de a-i fi ajuns la urechi cuvintele tunătoare ale acestuia. Sări într-o parte; prinse o înjurătură rostită printre dinţi în spaniolă; apoi un braţ de bărbat se smuci lângă el şi o lamă de oţel zgârie cărămida roşie din zidul primăriei. Scântei micuţe săreau în umbră. Braţul stâng, nevătămat, al lui Calem se repezi în jos şi revolverul Smith & Wesson îl atinse pe agresor în mână. Cuţitul căzu pe pământ, mexicanul scoase un ţipăt, apoi sări înainte şi o zbughi spre intrarea în alee. Calem ridică arma, dar până să tragă el, fugarul dădu colţul aleii către strada Texas.

Doctorul Wynn se uita atent la el. Calem se răsuci pe călcâie, picioarele sale lungi îl duceau în goană spre strada din faţă, scăldată în soare… veni la timp ca să-l vadă pe mexican, cam la o sută de paşi depărtare, luând-o la fugă spre localul „New Frontier”. Calem înălţă arma, ochi spatele acestuia, apoi clătină din cap: Coborî ţeava pistolului spre picioarele fugarului. Trebuia să pună mâna pe acest om viu, să-l facă să vorbească! Negreşit. Ochi cu băgare de seamă…

În clipa aceea Cody Clark intră în scenă. Îl văzuse pe Calem… văzuse silueta lui Juan Tobrez fugind… trase o înjurătură şi scoase un revolver micuţ. Trei pocnituri, cu un ecou scurt, precipitat şi slab. Mersul lui Juan Tobrez se întrerupse brusc – căzu prăvălindu-se greoi în praful străzii. Cody se apropie zâmbind.

— Ăsta ţi-a scăpat, Calem? spuse repede Cody. Te-a tăiat

împuţitul ăla de mexican? Am văzut toată povestea.

Calem scutură din cap. Doctorul Wynn ieşi din alee, clipind şi tamponându-şi faţa cu batista. Şeriful trecu pe lângă Cody şi se duse lângă mexicanul care zăcea la pământ.. Pe sub el, sângele se prelingea în praf. Calem îi pipăi pulsul slab, la beregată. Doctorul Wynn se uita ţintă la dânsul. Calem clătină din cap abia perceptibil. Se ridică în picioare.

— Ai lovit în plin, Cody, zise Calem. A murit.

— Atâta pagubă! mormăi Cody. Cred că am intervenit la timp, nu-i aşa, şerifule?

O clipă, Calem miji ochii, apoi încuviinţă din cap.

— Din punctul tău de vedere, Cody, cred că da.

— Adică ce vrei să spui?

Cody împietrise.

— Orice-ţi face plăcere. Calem dădu din umeri. A murit. N-aş fi vrut să se întâmple asta. Ar mai fi putut vorbi… şi, cred că pe amândoi ne-ar fi interesat ce avea de spus. Nu vreau să te mai reţin, Cody. Mulţumesc că m-ai ajutat.

— Nu face nimic, oricând.

Cody plecă. Faţa îi era albă ca varul, ochii gânditori, cu o expresie de îngrijorare reînnoită.

Doctorul Wynn îngenunchease lângă cel doborât.

— Ajută-mă să-l duc la tine în birou, Calem.

Cei doi îl traseră pe rănit de-a lungul aleii. Lumea se îngrămădea în urma lor; Calem se opri o clipă.

— Vedeţi-vă de treabă, porunci. Doar nu-i prima oară că daţi cu ochii de un om mort.

Ajunşi înăuntru, doctorul Wynn lepădă haina de pe el şi îşi sumese mânecile.

— Dă-mi nişte apă, Calem. Cât se poate de multă şi dacă e fierbinte cu atât mai bine. Apoi o să am nevoie de câteva cârpe curate.

Calem ezită.

— Doctore… există şanse să trăiască barem atât cât să poată vorbi?

Doctorul Wynn scutură din cap.

— Nu ştiu. O şansă există totdeauna. Ei şi acum dă-i

drumul, hai, grăbeşte-te cu apa aceea!

Cody lăsă calul în faţa localului „New Frontier” şi traversă strada. Vinerea nu se dădea matineu, aşa că Opera era închisă. Una din uşile principale rămăsese neîncuiată. Dădu buzna înăuntru. Răsufla din greu şi era tot numai sudoare. Odată intrat în clădire, înjură încet, pe întuneric, bâjbâind drumul până la scări, pe care le urcă agale. La uşa lui Dorry şovăi, apoi se auzi un glas strigând:

— Intră, Cody.

Era Dorry.

Proprietarul tripolului deschise larg uşa şi intră. Statura masivă a lui Dorry se contura întunecată în lumina ferestrelor în evantai. De o parte, pe un scaun rezemat de perete, cu pălăria trasă peste ochi, şedea Harley Baskam.

— Afurisită afacere, Dorry… toată chestia ne-a explodat în obraz!

Zâmbetul teatral al lui Dorry îi încremeni pe buze. Harley Baskam îşi tufli pe spate pălăria care-i ascundea ochii strălucitori, umezi.

— Ce mai e şi asta? întrebă. Ce se petrece aici, Dean?

Dorry ridică din umeri.

— Cody, mi se pare, a băgat-o pe mânecă.

— Eu? Pe naiba! Chiar acum l-am ucis pe Juan… voia să înfigă un cuţit în spinarea lui Calem Ware… dar blestematul ăla de medic s-a vârât pe fir. A trebuit să-l ucid pe Juan, ca nu cumva Calem Ware să-i scoată viermii din nas. Calem însă a mirosit ceva, am înţeles din felul cum vorbea.

— Ce joc tâmpit mai e şi ăsta? Harley Baskam lăsă scaunul să cadă încet. Eu credeam, Dorry, că totul se face cu cea mai mare precauţie!

— Aşa şi este, Harley, interveni Dorry, iute. Eşti tulburat, Cody. Gândeşti prea mult… şi prea dai altora prilej să aibă bănuieli. Calem, fără îndoială a mirosit ceva în privinţa ta… ne aşteptam la asta.

— Ne aşteptam, zău? repetă Cody, sarcastic. Ehei, poate te aşteptai ca frate-tu, capsomanul ăla, să-şi vâre nasul şi în treburile altora, nu-i aşa? Ştii unde am fost? Tocmai la

locuinţa lui Asaph şi ce-a spus nu mi-a venit bine. A prins din zbor tărăşenia noastră, zicea că nu se lasă el cu una cu două.

Dorry se întunecă la faţă, apoi, tot aşa de brusc, îşi reveni.

— A noastră? A aflat că am şi eu un amestec aici, Cody?

Cody Clark dădu din colţ în colţ.

— De unde dracu să ştiu? Nu mi-a spus, dar cu siguranţă ştie că nu-s singur în treaba asta.

— Se prea poate, Cody. Dorry Dean îşi închise ochii căprui. Răsuci scaunul ca să se uite pe fereastră. Holbă ochii, privind, o clipă, fix strada, înainte de a aduce scaunul în aceeaşi poziţie. Am avut şi eu unele îndoieli asupra ta, Cody. Când tânărul Gregg a trăncănit despre tine şi Cora… atunci am venit de acasă. Nu mi-aş fi închipuit că ai putea fi în halul ăsta de tâmpit!

— Nu primesc lecţii de la tine! sări proprietarul de tripou.

— Nu? Ba cred c-ai să primeşti, Cody. Te-ai învârtit peste tot cu Cora. Ai fost destul de smintit când ai mizat totul pe-o carte. Dar lucrurile au luat o întorsătură bună, Cody. Nu pe noi ne-a prevenit Asaph, ci pe tine, numai pe tine. Aş putea bănui ce ţi-a spus de-a dat strechea în tine. Să-ţi fie de bine, lua-te-ar dracu! Treaba ta… fii cu ochii în patru! Asta n-are cu mine nici în clin nici în mânecă!

Se înfruntară unul pe altul peste masa de lucru spaţioasă; Cody răsufla din greu. Apoi, brusc, făcu un gest cu mâna dreaptă spre haină.

— *Nici o mişcare!*

Harley Baskam sta în picioare. Ţinea în mână un revolver Colt „Frontier Model”, cu ţeavă lungă. Cody îngheţă locului, i se dusese tot sângele din faţă.

Dorry Dean oftă adânc. Ridică mâna dreaptă de pe masă. Pregătise un Derringer micuţ cu două ţevi. Îl aruncă înapoi într-un sertar al mesei lui de lucru.

— Mulţumesc, Harley. Ai salvat viaţa unui nebun de legat. Mai bine aşa, desigur. Nu se cade să ne batem între noi ca chiorii!

— Să mor, dacă n-ai dreptate! mârâi texanul cu barbă

blondă. Da' aţi cam luat-o razna amândoi şi nu-i bine deloc. Vi se pare că l-aţi prins pe Dumnezeu de-un picior. Da' nu-i aşa. M-aţi băgat şi pe mine în jocu' ăsta şi, zău, vreau să-l duc până la capăt! Străbătu încăperea, cu dreapta strecură arma înapoi în haină, apoi îi arse una lui Cody peste faţă. Lovitura răsună puternic. Încă o greşeală, boacănă ca asta, Clark şi te ucid eu, cu mâna mea. Cu cât văd despre ce este vorba aici, cu atât îmi place mai mult. Da' nu pot spune acelaşi lucru despre voi doi şi mă-ntreb dacă o să fiţi în stare să luaţi ce vi s-a oferit pe tavă.

— Cred că ai vorbit destul, Harley, spuse Dorry.

— Cuum? He, he, n-aş crede. N-am venit să cerşesc nimic... voi aţi trimis după mine. De trei zile vă ascult baliverele şi mă gândesc ce idiot aţi procedat. Tu, Cody... parcă te-ai tâmpit. Întâi ai tocmit un târâie brâu ca Dingo Brion să doboare pe unul ca şeriful Calem Ware... mai mare râsul! Şi pe urmă pe mexicanul ăsta nătâng... singurul lucru pe care-l puteai face era să-l ucizi, Cody, că dacă punea şeriful mâna pe el viu, l-ar fi silit să vorbească. N-ar fi fost hazliu? Calem Ware nu-i poliţist de oraş, cu baston de cauciuc. El e şerif de frontieră şi-i trecut prin ciur şi prin dârmon. El îi zice mereu cu arma. La naiba cu legile scrise. Ai să rezişti împotriva lui ca un fulg de zăpadă în iad. Se opri, răsuflând anevoie. Chipul lui era o mască de corupţie, din oţel. Da' n-o să mai fie aşa. Mă ocup eu de oraşu' ăsta. Las' pe mine. O să-l doborâm pe Calem Ware cu nasu-n ţărâna de pe strada Texas... şi pe urmă ne aşezăm toţi trei să-mpărţim cea mai gustoasă ciorbă care s-a pomenit vreodată.

Dorry Dean se legăna în scaun înainte şi înapoi, uitându-se atent la ţintaşul bărbos.

— Vorbe şi iar vorbe, Harley, spuse domol.

Baskam se întunecă, apoi zâmbi din nou. Ochii lui fără culoare păreau acum că se dilată.

— Vreau să ridic ancora, zise, încet. Să pornesc chiar acum la acţiune!

CAPITOLUL XIII.
Ţărâna de pe strada Texas.

Simţea mai aprig ca oricând presiunea aceea mistuitoare în capul pieptului şi tremurul mâinilor. Bătaia luată de la Dooley Brion îi nimicise ultimele rezerve, îşi dădea seama de acest lucru. Când nevoia de energie şi precizie era mai mare, tocmai atunci rămânea de căruţă. Calem Ware îşi trecu îngrijorat mâinile peste ochi.

După amiază; biroul se afla în semiobscuritate. Era zăpuşeală şi un aer stătut, deşi ţinea fereastra deschisă. Se ridică din locul unde şedea dinaintea biroului cu capac glisant. Se duse la geam şi rămase acolo privind afară. O străduţă murdară, numai gunoaie – Doamne, câte străzi întinate a mai străbătut şi de câte ori îl cuprinsese oboseala care se risipea doar când trebuia să intre în acţiune… De astă dată are să fie altfel… un fior îl trecu prin tot trupul lui subţiratic. Era horcăitul prevestitor al fiarei. Aproape, mai aproape ca oricând. Îşi sprijini mâna stângă de cerceveaua ferestrei şi parcă o simţi cum vibrează de acel sunet perceptibil. O fiară hămesită, pândindu-l prin întinderile pustii ale vestului şi acum încolţindu-l ca să-l omoare. Astfel gândea şi această senzaţie înspăimântătoare n-o putea destrăma. Pentru un luptător cu arma în mână vine întotdeauna o vreme când prea se îngrămădesc multe încurcături, prea multe griji îi năpădesc mintea şi-i slăbesc braţul; când soseşte clipa asta, tot, ce-i rămâne de făcut este să moară.

Clătină din cap, alungând gândurile negre. Se retrase de la fereastră. Era încă devreme şi avea nevoie de odihnă. Urcă scara şi încuie uşa în urma lui.

— Te-a prididit oboseala, Calem?

Charley Drew îşi vedea mai departe de interminabilul joc de unul singur, cu cărţile întinse dinaintea lui, pe masa rudimentară.

— Aş vrea să fac ceva, Charley, rosti Calem. Naiba ştie ce…

— Avem cu toţii astfel de zile.

Calem încuviinţă din cap şi trânti la loc uşa celulei, fără să o încuie. Făcu domol câţiva paşi şi se scotoci în vestă după o ţigară de foi. Găsi, îi aruncă una lui Drew, după care le aprinse pe amândouă.

— Charley, aici, în Medicine Bend, lucrurile se apropie de un deznodământ. Calem suflă încet fumul. Dacă se întâmplă ceva – eşti un om liber. Părăseşte oraşul. În biroul meu de jos găseşti ce-ţi aparţine. Calul tău se află în grajd. Altceva n-am ce să-ţi mai spun decât ceea ce, presupun, ştii la fel de bine ca şi mine şi anume că numai un nebun de legat s-ar mai putea gândi la răzbunare.

Charley zâmbea într-o doară.

— Ai vreo idee, Calem?

— Prea multe, al naibii de multe şi nici una realizabilă. Cu siguranţă că e Cody Clark la mijloc… E băgat până peste cap… dar nu e singur. Poate că mai e şi Asaph Dean, sau doctorul Wynn… la dracu, ai putea fi chiar şi tu sau Dorry, mai ştii.

Zâmbetul lui Drew se şterse pe nesimţite.

— Un lucru – când vrei să trişezi trebuie să-ţi asiguri asul. Eu sunt în măsură să ştiu.

— Nu te amesteca, Charley. E jocul meu. Se opri măsurând încăperea în lung şi-n lat. Prea sunt de mult în slujba asta – mă pricep eu să-mi apăr pielea, dar…

— Aş putea face ceva dacă lucrurile nu merg după cum ţi-ai pus în gând?

Calem se opri locului şi se răsuci, încet. Încuviinţă din cap.

— Mi-am încheiat testamentul. Sunt căsătorit, Charley. Am avut ceva bani şi mi-am cumpărat o fermă, mai spre vest de aici. M-am gândit că poate într-o zi o să ajung să-mi petrec timpul acolo. Dar Cody are dreptate când spune că sorţii de izbândă s-au micşorat.

— Aşa e totdeauna când jocul e pe sfârşite, rosti Charley Drew, monoton. Începi să joci pe sume mari când simţi că

zilele ţi-au intrat în sac. Poate că aşa e şi cu Cody Clark.

— Poate. I-am cerut doctorului Wynn să aibă grijă de ea – de soţia mea – să primească tot, în afară de arme. Astea ţi le las ţie, Charley.

— Niciodată n-am văzut o pereche de arme pe care să le fi dorit mai puţin; oricum, îţi mulţumesc, Calem. Jucătorul de cărţi miji ochii. Poate să mă folosesc de ele chiar aici.

— Adu-ţi aminte, ţi-am spus să nu te amesteci.

— Mi-aduc aminte. Drew oftă. Nu prea am obiceiul să cer unui prieten să joace cu mine, dar sunt şi excepţii. Facem o partidă, Calem?

— Banii pe masă, Charley. Am la mine patruzeci de dolari.

— Destul de bine. Şi eu am tot pe atât. Ce-ai zice să mergem cel mult la trei dolari?

— E bine aşa. Fă cărţile.

Cea mai mare parte a timpului au jucat întrecere şi jocul a fost strâns. Pe măsură ce trecea timpul, Calem. Simţi că se relaxează, treptat-treptat starea de tensiune îi scădea. Câştiga într-una. Fie că potul era de zece dolari sau de o sută de ori mai mare, Charley Drew mergea la câştig. Era un cartofor înveterat, cutezător, gata oricând să profite, dar jocul metodic al lui Calem îi reteza apa de la moară. Mai mult decât atât, era o mostră de noroc de care Calem n-avusese nici-o dată parte până atunci. El nu putea să piardă. Strop mici de sudoare se iviră pe fruntea lui Charley Drew; trase încet o înjurătură.

— Fi-ţi-ar bafta a naibii… nu te mai părăseşte?

Calem se încruntă.

— Poate că da.

Charley Drew începu numaidecât să râdă.

— Chestia e că n-am avut niciodată un adversar atât de băftos. Puteam să te trişez cu ochii închişi… dar naiba să mă ia dacă aş fi vrut să câştig un pot de la tine, în condiţiile astea!

Se întuneca în celulă când Drew dădu din nou cărţile.

— Asta-i. Sunt lefter. Zâmbi. N-ai vrea să pui cincizeci de dolari pe calul meu?

— Pune miza, Charley. Îţi spun ce-am să fac, taie cărţile, dacă eu câştig, tu îmi făgăduieşti să te ţii departe de încurcăturile mele.

Drew încuviinţă domol din cap.

— Nu pot refuza un rămăşag. Nici măcar unul ca ăsta.

Calem amestecă de astă dată cărţile, le împărţi.

— Cartea mai mare câştigă. Numără patruzeci de dolari şi-i puse pa masă; Charley Drew se linse pe buze, apoi tăie. Era un şeptar. Oftă.

— Dă-i drumu', Calem. Ai să câştigi.

Dar nu câştigă. Trase un trei de treflă. Se uită bine, încruntat. Charley Drew zâmbi, trase banii spre el.

— Mulţumesc, suntem chit. Mai încercăm? Cred că te-a părăsit norocul.

— Acum nu, Charley. Ai câştigat, totuşi…

— Taci din gură, Calem, sau o să-mi închipui că vrei să-mi tragi chiulul la rămăşag. Ai de gând s-o porneşti la drum? Curând vine şi haleala… în orice caz prea se dă multă pentru un singur om.

Calem mai ţinea în mână treiul de treflă. Clătină încet din cap.

— Trebuie să-mi fac rondul. Mă întorc mai încolo.

Charley Drew reluă jocul de cărţi de unul singur după ce uşa se auzi închizându-se cu un zăngănit în urma şerifului. Mânuia cărţile cu dexteritate, într-un ritm neîntrerupt. Se încruntă. Nu ieşeau la număr. Strânse cărţile laolaltă, le amestecă şi le întinse din nou. Iarăşi nu ieşeau la număr. Le socoti pe îndelete. Cincizeci şi una. Lipsea o carte. Ochii lui negri se mijiră şi se uită dus pe gânduri la uşa închisă din capătul arestului.

Taleen Ware sta rigidă dinaintea oglinzii frumos lucrate din salon şi imaginea chipului ei i se părea aproape stranie. Era palidă, ochii cu cearcăne negre, de atâta plâns. Îi închise domol şi îşi acoperi faţa. Cu mâinile. Fusese greu, mai greu decât şi-ar fi închipuit că e posibil – să-i spună adio lui Calem. Cu zece ani în urmă împărtăşiseră doar pentru câteva luni viaţa laolaltă şi de atunci trecuse multă

vreme. Totuşi, îşi mai putea aminti clipele petrecute alături de Calem, pe când altele, clipe mai importante, le dăduse uitării. Jocul luminii focului pe chipul lui, chiar şi atunci cu trăsături aspre, nete, cu ochii aceia cenuşii plini de dârzenie, care parcă niciodată nu şovăiau…

Clătină iute din cap. Totul se terminase. Nu putea să se înhame la chinul pe care l-ar fi atras după sine viaţa alături de Calem. Noapte de noapte, când ar străbate străzile, inima ei s-ar afla în preajma lui, bătându-i de spaimă la fiecare colţ întunecat pe unde ar trece. Orice ţipăt, orice urlet, orice detunătură auzită în noapte, ar fi fost pentru ea un chin groaznic. Nu exista altă cale – şi totuşi, în sufletul ei, mai era şi un firicel de ură faţă de sine însăşi. Se purta ca o laşă, ca o egoistă. Calem o iubea, n-o uitase niciodată. Avea nevoie de ea, poate în mai mare măsură decât au majoritatea bărbaţilor nevoie de o femeie. Să-l ajute, să vegheze alături de el, să înfrunte primejdiile pe care le-a înfruntat el şi să-l sprijine să le uite… Prea târziu pentru regrete. Prea târziu pentru orice.

Se auzi o bătaie slabă în uşă. Tresări.

— Da? Strigă ea.

— Eu sunt, Dorry. Pot să te văd o clipă, Taleen?

Ea se ridică în picioare, se întoarse la oglindă, îşi şterse lacrimile de pe obraji. Avea ochii roşii, dar acum nu mai putea face nimic.

Deschise uşa şi Dorry intră. Zâmbea, ţinea în mână un buchet mare de trandafiri. I-l întinse, stângaci. Taleen îl luă şi-l aşeză într-o vază.

— Mulţumesc, Dorry. E frumos din partea ta. Totdeauna te-ai purtat frumos.

— Da? Zâmbetul de pe faţa rotundă a acestuia se spulberă. Poate că n-am ales bine momentul, Taleen, dar aş vrea să ştiu în ce poziţie mă aflu. M-am… m-am gândit că cel mai bun lucru pentru tine ar fi să pleci pentru o vreme în est. Aş veni şi eu acolo… dacă…

Ea clătină din cap, încet.

— Nu te poţi eschiva la infinit, Taleen. Mai curând sau mai târziu, tot trebuie să iei o hotărâre.

Se întoarse cu spatele. Era inutil să mai amâne. Nu se putea preface şi, alături de Dorry, gândindu-se la el, ducând viaţa împreună – ar fi izbutit, poate, să-şi vindece rana care simţea că i se deschide în suflet.

— Îmi pare rău dacă par stupidă, Dorry. Cred că orice femeie se hotărăşte pe loc, chiar dacă trebuie să-şi ascundă hotărârea, să răspundă evaziv. Ştii… ştii, cred că nu te iubesc, nu în felul în care ai dori tu.

El dădu din cap.

— Nu suntem copii, Taleen. Eu am trecut de patruzeci de ani, iar tu eşti o femeie în toată firea. Ştii ce-i în inima ta. Nu spun că l-aş putea înlocui pe Calem… nici prin gând nu-mi trece să încerc măcar. Dar ne-am putea înţelege, tu cu mine. Nu există bariere, nu văd ce ne-ar împiedica. Putem trăi la New York, Chicago, oriunde-ţi place. Acolo sunt alţi oameni, alte preocupări. Cu timpul…

— Am să uit? Asta ai vrut să spui, Dorry? Zâmbetul ei era molcom, dulce-amărui. Ce nu-nţelegi tu, Dorry, este că am atât de puţin de uitat. Şovăia. Dar cunoscând ceea ce simt, dacă tot ai mai vrea să fii cu mine..

— Ştii foarte bine că da!

— Atunci, dacă-mi dai timp… mă mărit cu tine.

Veni aproape de ea, dar nu făcu nici un gest să o atingă; asta o determină să se simtă ruşinată. Îl sărută, delicat şi o clipă Dorry îşi petrecu braţele în jurul ei. Îi simţi tremurul corpului, apoi el se dădu un pas înapoi, răsuflând anevoie.

— Te iubesc, Taleen. Voi încerca să-ţi arăt cât de mult de iubesc. O să ai tot timpul de gândire pe care-l doreşti. Pot aştepta. Nu încerc să-ţi spun ce înseamnă asta pentru mine. Dar poţi fi sigură că omul cel mai mândru, cel mai fericit din toată regiunea se numeşte Dorrance Dean.

Când rămase din nou singură, se uită în oglindă căutând să zâmbească. Faţa-i era palidă, împietrită, privirile răvăşite. Apoi, încet, se porni din nou pe plâns.

Cody Clark era beat. Stătea pe trotuarul podit din faţa localului „New Frontier”, împresurat de zgomotele oraşului. Rânji cu viclenie când luă o bucată de cretă roşie ca să

scrie pe tablă.

— Cine pune rămăşag? zbieră el. Pun doi contra unu’ că şerifu’ a băgat-o pe mânecă. Doi contra unu’ că Harley Baskam îl doboară pe şerifu’ nostru care poartă medalie de tinichea!

— Eşti beat, Cody, lua-te-ar dracu! Cody se îndreptă din spate ca să fixeze chipul cu favoriţi al doctorului Wynn. Micuţul doctoraş mormăi din nou. Nu-i de-ajuns balamuc în oraşul ăsta ca să mai faci şi tu?

— Naiba să te ia, măi frânge-oase! urlă din nou Cody. Se strânsese lume acolo, înţesând strada, împingându-se în local. Poloboacele cu smoală ardeau cu flacără înaltă, iar toboşarul în uniforma lui ţipătoare bătea nebuneşte în darabană. Ştiu eu de ce-i aici Baskam… crezi că-i un secret? Ha, ha! A venit să-i aducă un ultim salut lui Calem Ware, de-aia a venit!

Doctorul Wynn se dădu înapoi când Cody se aplecă spre el, pus pe harţă, apoi un bărbat cu barbă trecu pe lângă dânşii. Era scund, zvelt, cu un păr blond cârlionţat, sub gardinile largi ale pălăriei Stetson, pe care o purta.

— Tacă-ţi gura, Clark! exclamă printre dinţi. Vorbeşti al naibii de mult!

Cody se îndreptă din şale ca şi cum celălalt l-ar fi lovit.

— Aa, fir-ar al naibii, făceam şi eu haz..

— Atunci fă-l mai târziu!

Harley Baskam se întoarse domol, privind mulţimea, iscoditor. Avea o faţă osoasă, brăzdată de creţuri din pricina încordării. Mişca nervos mâna dreaptă, plesnind-o de stânga, cu palma desfăcută. Oamenii se învârteau în jurul lui, fără să-l atingă vreodată. Un zâmbet îi încreţea linia subţire a gurii.

Doctorul Wynn dădu să plece când vocea lui Harley Baskam îl opri.

— Mi se pare că îi eşti prietenul lui Calem, spuse. Vorbea cu accentul celor din Texas. Şi eu îi sunt. Am o treabă cu el care a tot fost amânată de multă, vreme. Dacă-l vezi, spune-i că-l aştept.

Toba îşi încetă bătăile când Baskam începu să vorbească;

liniştea se aşternu peste mulţimea strânsă. Cuvintele lui Baskam, rostite molcom, răsunară desluşit. Doctorul Wynn făcu un pas îndărăt, apoi încă unul.

Pe urmă, o mână îl prinse şi îl ţinu aşa.

— Lasă, doctore… l-am auzit. Calem Ware trecu pe lângă doctorul Wynn.

Înalt, zvelt, era înclinat puţin înainte, mâna dreaptă, la care fusese rănit, atârnându-i liberă, lateral.

— Bună Harley!

Acesta încremeni. Ceva aidoma unui şoc electric păru să treacă prin trupul lui subţiratic şi tot atât de brusc se destinse. Începu să râdă.

— Salve, Calem. Văd că-ţi aminteşti de mine.

— Da, îmi amintesc.

— Aa, aşa cum îţi aminteşti de Ben Wryson, poate?

— Întocmai aşa! Calem se oprise la zece paşi de texanul mic de statură. Harley, există o lege în Medicine Bend pe care noi nu totdeauna o aplicăm. Este vorba de portul de arme pe stradă. Rămâne la voia şerifului din acest oraş când să o aplice. De pildă, în cazul de faţă. Îţi iau armele.

Oamenii făcură o mişcare îndărăt. Era ca şi cum moartea, cu coasa ei mută, i-ar fi atins; se dădeau la o parte din calea-i, înfricoşaţi până şi de cea mai slabă atingere. Cercul din faţa localului „New Frontier” se lărgi. Butoaiele de smoală aruncau umbre prelungi, jucăuşe, în stânga şi-n dreapta, peste chipurile oamenilor, peste panourile stridente de dinaintea localului.

— Nu, Calem, se împotrivi Harley Baskam, liniştit. Nimeni nu-mi poate lua armele.

— Atunci, foloseşte-le.

Provocarea era categorică şi aspră. Calem duse mâna într-o parte, în dreapta, apucând cu stânga mânerul armei. Dar Harley Baskam se mişcă uimitor de iute. Se aplecă înainte, apoi în spate şi arma îi apăru în mână. Pistolul cu ţeavă lungă străluci la lumină şi primul glonte răbufni, mai înainte ca şeriful să fi scos arma din toc.

Calem înlemni. Pălăria albă îi zbură cât colo de pe cap. Sângele ţâşni şiroaie peste faţa lui slabă, ca de vultur. Se

clătină, pe jumătate aplecat, apoi căzu, greoi. Un oftat şuierător se desprinse de pe buzele mulţimii. Apoi răsună râsul isteric al lui Cody Clark şi Harley Baskam păşi înainte, cu arma pregătită pentru împuşcătura de siguranţă.

Doctorul Wynn îi sări în faţă. Mâinile lui ca nişte gheare se înălţară, ţinând arma lui Calem. Era îndreptată în clipa aceea asupra lui Harley Baskam, care înainta.

— Nu mai trage, Baskam! Strigă doctorul. Ajunge… e mort!

Harley Baskam se opri din mers, făcând feţe-feţe. Ţinea arma prea jos ca să o mai poată înălţa înainte ca degetul nervos al doctorului Wynn să fi apăsat pe trăgaci. Avea şanse prea reduse. Harley Baskam se dădu îndărăt, schimonosindu-se.

— Bine, dom’le, spuse încet. Fie cum zici. Cu Calem Ware m-am răfuit. Dar să te fereşti din calea mea… te previn.

Râsul lui Cody Clark se revărsă din nou.

— Marele luptător, şeriful din Medicine Bend… marele Calem Ware. Scuipă cu răutate. Aşa, oameni buni, băutura e înăuntru. Oraşul şi-a deschis larg porţile… e declarat deschis!

Lumea dădu buzna în local. Toboşarul bătea de mama focului. Urlete, hohote sălbatice de râs răsunau peste tot. Cineva descărcă un cartuş în aer, cu nesăbuinţă. Un călăreţ trecu în goană, trăgând cu arma.

— Calem e mort! Calem Ware e mort! se auzeau zbierete repetate la tot pasul.

Doctorul Wynn a fost lăsat singur cu trupul lui Calem Ware. Tony Cabrillo, frizerul, se apropie nervos. Se aplecă.

— Vai, dom’ doctor… c-c-redeţi c-că l-l-a îm-m-puşş-cat m-mor-tal?

Doctorul Wynn înălţă capul. Avea ochii în lacrimi.

— Lasă trăncăneala, Tony! înghiţi cu greutate. Fir-ar să fie, pesemne c-am îmbătrânit. Ajută-mi, Tony, să-l duc de-aci.

Tony se îndoi ca să-l apuce pe Calem de picioare, apoi sări îndărăt, scoţând un ţipăt de uimire.

— Da’, dom’ do-do-doc-tor… n-n-nu-i…

— Ştiu, Tony, fir-ai al naibii! Mormăi doctorul Wynn. Am spus-o anume pentru Harley Baskam. Acum, hai să-l luăm de aici înainte ca cineva să descopere că nu-i mort!

CAPITOLUL XIV.
Un oraş înnebunit.

Câţiva ani mai târziu, doctorul Wynn avea să caracterizeze destul de bine situaţia, spunând: „Niciodată în viaţă n-am văzut un oraş ducându-se mai iute de râpă”.

De fapt, în vest, asemenea lucruri se mai petrecuseră de multe ori înainte. Dodge City, Hays City, Amarillo, Central City, toate au trecut prin aceleaşi transformări dramatice. Totuşi, două lucruri au făcut remarcabilă decăderea oraşului Medicine Bend. A avut loc într-un timp record şi s-a realizat prin Harley Baskam.

Mărunţel, pirpiriu, Baskam avea în suflet o notă de cruzime rece care-l deosebea de ceilalţi oameni şi în special de alţi luptători cu arma. După 1870 îşi făcuse „studiile” la San Antonio – ani cu o efectivă înrâurire asupra sa. Până la moartea lui Ben Wryson, Harley Baskam trăise ca o broască mică într-o baltă foarte mare; după aceea a fost prea târziu căci îi lipsea voinţa neînduplecată de a se impune în lupta pentru putere care a urmat. Când Baskam a părăsit San Antonio în vreme ce John Wesley Hardin umbla pe stradă cu limba scoasă după el şi-a luat pe veci tălpăşiţa din Texas.

Anii următori au fost, în mare, ani buni pentru Harley Baskam. Iute la minte, un oportunist cu revolverul în mână, dibaci şi rapid în mânuirea armei alese, iată ce l-a ţinut în viaţă, pe socoteala prea multora care au umplut mormintele. Fusese plătit nici mai mult nici mai puţin decât cu o mie de dolari, bani gheaţă, ca să ia parte la o încăierare dintr-un oraş şi ucisese un om la o bătaie dintr-o cârciumă, pentru un pahar de bere în valoare de câţiva cenţi. Când Dorrance Dean a trimis după el, trăgea targa pe uscat, situaţie care nu-i convenea deloc. Şi ceea ce i s-a părut la început doar o treabă de trăgător rutinat, a înflorit în ochii lui inteligenţi luând proporţii uluitoare. Medicine Bend nu era de lepădat şi Harley Baskam avea să fie omul

care va trage din plin foloasele.

Desigur, existau şi anumite probleme de înfruntat şi Harley Baskam le-a întâmpinat într-o manieră tipică, cu cizma piciorului stâng călare pe bara de alamă a localului „New Frontier”, cu mâna stângă turnându-şi whisky dintr-o sticlă aflată la îndemână, iar cu dreapta totdeauna la un deget de mânerul negru al revolverului Colt.

În primul rând, trebuia să ţină seamă de Cody Clark. Buzele subţiri ale lui Harley Baskam se despărţiră ca să strecoare între ele păhărelul de alcool. Îl goli dintr-o înghiţitură, apoi îl puse jos cu băgare de seamă şi se încruntă. Cu unul de teapa lui Clark exista totdeauna riposta pregătită: un cartuş în tigvă. Şi o să vină şi asta, deoarece Clark era un nesăbuit care lăsa să i se strecoare printre degete o ocazie de aur, unică în viaţă. Cât despre Dorry Dean, asta era cu totul altă treabă. Baskam, jucător prea abil de poker, nu putea să ignoreze importanţa covârşitoare a unei cărţi bune. Îi trebuia unul ca Dean dacă voia să ducă jocul până la capăt şi dovezi în legătură cu iscusinţa lui Dean în această direcţie avusese. Ei doi vor muşca o halcă barosană din regiunea Colorado şi vor stoarce ce-i mai bun din ea.

Harley Baskam dădu din cap cu oarecare satisfacţie. Oraşul aştepta să acţioneze, să vadă dincotro bate vântul. Oare o să vină cineva în locul lui Calem Ware, sau Harley Baskam va prelua funcţiunea acestuia cu o mână de fier? Baskam se bucura de acest provizorat, la fel ca toată lumea şi nu se grăbea. Era încă seara, devreme.

Îşi mai turnă un pahar de whisky; îi plăcea că nu-i tremurau mâinile. Ca întotdeauna de altfel. Totuşi, până atunci nu înfruntase vreun om cu faima lui Calem Ware. Caraghios lucru – îi văzuse soarta pecetluită, din prima zi când l-a întâlnit pe Calem pe stradă. Era un om ruinat, cu nervii la pământ, muncit de griji. Iar lupta cu acel mălai mare de Dooley Brion nu i-a slujit la nimic – în asta, cel puţin, îi dădea dreptate lui Cody Clark. Al naibii de rău că uriaşul acela nu l-a scutit pe Harley Baskam de bucluc – dar şi treaba asta îşi are răsplata ei. Omul care-l omora pe

Calem Ware avea să fie însemnat, pus la loc de cinste. Şeriful din Medicine Bend ajunsese legendar şi uciderea lui îl făcea pe Harley Baskam să treacă drept cel mai bun luptător cu arma din regiunea de frontieră. Numele lui va figura în ziarele din Kansas City, poate chiar în marile periodice de prin răsărit. Baskam savura acest gând şi se linse pe buze, vrând parcă să simtă gustul gloriei.

Cu regret, îşi umplu paharul pentru a treia şi ultima oară. Ştia până unde putea merge. Încă puţin şi s-ar fi apucat să tragă numai ca să vadă cum cade un om în faţa armei lui. Şi nu era acum momentul să piardă o ocazie. Goli paharul şi-l aruncă înapoi pe tejghea. Coborî piciorul de pe bară şi trase aer în plămâni. Se uită jur împrejur după Cody Clark, pe care-l zări în fundul încăperii. Proprietarul tripoului era beat, cu ochi sticloşi, buimaci. Harley Baskam lăsă buzele în jos şi se duse spre el. Clark îl văzu venind şi rânji.

— Uite omu' care l-a doborât pe Calem Ware! zbieră, beat de abia mai sta în picioare.

Cu o lovitură, Baskam făcu să-i zboare paharul din mână.

— Scoală, Cody. Avem treabă.

Cody clipi nedumerit la el. Se îmbujoră de mânia care-l cuprindea, încet.

— Cu cine dracu crezi că vorbeşti?

— Cu tine! Baskam îl apucă de gulerul hainei, zgâlţâindu-l.

Cody se ridică, bălăbănindu-se pe picioare. Apoi Baskam îl plesni cu putere peste gură.

— Trezeşte-te, lua-te-ar dracu! Avem treabă!

O flacără bezmetică se mistui în aburii de băutură din ochii lui Cody Clark, apoi deodată se stinse. Încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, dracu să te ia!

Se întoarse, porni cu paşi mari, ţepeni, poticnindu-se prin încăpere. Baskam băgă de seamă că lumea se dădea în lături din calea lui, făcându-i loc să treacă şi simţi o furnicătură în şira spinării. Se simţea bine. Al naibii de bine se mai simţea!

Dorry îi aştepta în birou. Stătea la fereastră, privind în stradă. Avea un zâmbet triumfător.

— Ai făcut-o şi pe-asta, Harley, pe Dumnezeul meu!

— Mda! Baskam stătea cât se poate de liniştit, urmărind din ochi faţa lui Dorry. Da' văd că ne pierdem vremea. Ştiţi ce e de făcut. Hai la treabă. Cody e beat mort… da' are să vină dacă-l târăsc după mine.

— Sigur, sigur! Dorry râse; sunetul teatral umplu odaia. Acum urmează actul al treilea, cortina… şi partida e a noastră..

— Numai că mai sunt şi eu amestecat. Harley vorbea mieros, dar ochii lui albaştri, luminoşi, erau reci. Nu cumva crezi c-o să mă plăteşti şi cu asta basta, muşamalizăm totul. Nu, trebuie să am şi eu partea mea. O treime. Ne-am înţeles?

— Ia stai puţin… Cody clipi, frecându-se la ochi.

— Tacă-ţi gura, Cody. Aranjez eu asta. Dorry ocoli masa de lucru. Un singur lucru, Baskam. Singur nu poţi rezista mult. Pricepi? Ai nevoie de mine tot aşa cum şi eu am nevoie de tine. Dacă ne-am înţeles în privinţa asta… o să fim cu toţii în fruntea bucatelor. Există berechet cu ce să se îndoape o duzină ca noi.

Baskam încuviinţă din cap.

— S-a făcut. Acum hai să mergem. S-a isprăvit cu restricţiile, noi dăm frâu liber oraşului ăsta. Dar mai întâi avem nişte vizite de făcut. Care-i numărul unu pe listă?

Dorry râse – un gâlgâit din beregată.

— Asta-i muzica ce-mi place, Baskam. Primul e Abe Deland, proprietarul localului „Prairie Rose". Ăsta-i numai lege şi ordine. Ducând-o aşa înainte, ne stânjeneşte în afacerile noastre.

— Atunci să-l facem să n-o mai ducă aşa. Ai o listă?

— Da.

— Atunci, să-i dăm drumul de-aici.

Oraşul era în plină viaţă când au ajuns în stradă. Vestea se răspândise în lung şi-n lat, oamenii veniseră buluc de pe la gospodăriile lor, de prin mine şi din direcţia barierei nevăzute care împărţea oraşul în două – toţi erau în păr

pentru a-şi petrece noaptea, umblând creanga de colo-colo. Nu avusese loc nici o ciocnire. Oraşul aştepta să vadă ce are să se întâmple, aştepta un impuls care să-l facă să treacă peste orice limită, într-un soi de dezmăţ necontrolat.

Apariţia celor trei bărbaţi a fost ca un semnal – se aşternu liniştea, o linişte aproape mormântală! Doar de la periferia străzii Texas se mai auzeau zgomote care se pierdeau treptat. Oamenii din oraş se aflau dinapoia celor trei, la oarecare depărtare. Pe chipurile lor cu greu se putea desluşi altceva decât nesiguranţa şi, întrucâtva, aşteptarea. Pentru Harley Baskam era o senzaţie binecunoscută, care totdeauna îl amuza. Întinse pasul; cu dreapta, desprinse arma din tocul de formă prelungă.

În cazul lui Dorry, era prima manifestare deschisă de ruptură cu respectabilitatea şi îşi dădu seama că-i plăcea. Apariţia, în sprijinul lui Harley Baskam, era necesară pentru planul său. Avea să urmeze o perioadă de dezmăţ necontrolat şi trebuia să intervină înainte de a se lua măsuri. Harley Baskam va fi numit şerif municipal şi astfel primenirea oraşului Medicine Bend va fi completă. Astă-noapte, mâine şi mâine noapte; apoi, duminică, la sugestia lui, va avea loc o întrunire ad-hoc a consiliului municipal – şi oraşul va fi în mâinile sale. Rânjetul lui Dorry se întinse şi mai mult.

Pentru Cody Clark, în timp ce-şi târa picioarele, împleticindu-se pe lângă cei doi oameni mai puternici, situaţia deveni repede altceva decât s-ar fi aşteptat. El era un aventurier şi nici măcar unul adevărat. Avea capacitatea să pună la cale o uneltire, agerimea de a recunoaşte urmările inerente ale unei asemenea uneltiri, dar îi lipsea energia care să-l susţină în îndeplinirea ei. Acum ştia ceea ce înainte doar intuise. Îi era teamă şi lui Cody Clark, se temea de Harley Baskam, ei, da, se temea chiar şi de Dorry Dean. Grăsanul se schimbase din clipa în care Calem Ware căzuse în praful străzii Texas. Frigiditatea ascunsă în el mustea, făcându-l un om de gheaţă, fără nervi. Cody Clark se înfioră şi îşi strânse mai mult haina pe corp.

Abe Deland era un omuleţ cu o faţă blândă, chel şi cu

nişte ochi bulbucaţi. Dar îndrăzneala lui era neîndoielnică şi când cei trei bărbaţi intrară pe uşile batante de la „Prairie Rose”, Abe nu fu mirat. Chipul nu i se schimbă. Se aplecă să cureţe o pată de pe tejgheaua barului din mahon lustruit.

— Bună, Dorry. Se uită la Harley Baskam, la Cody Clark.

Dorry zâmbi.

— Obiceiul e să ridici paharul, nu-i aşa Abe, când are loc un omor pe cinste?

— Poate… dar din partea mea, eu unul nu beau pentru moartea lui Calem Ware.

— Îmi pare rău că te porţi astfel, Abe. Zâmbetul lui Dorry se îngustă. Dar atunci poate are să-ţi fie mai uşor să te hotărăşti să-mi vinzi totul mie. Îţi dau zece mii de dolari pentru „Prairie Rose”. Plătibili în şaizeci de zile. Iată aici un act pe care să-ţi pui semnătura.

— *Cuum!* Abe holbă ochii şi mai mult. Se înroşi la faţă. Ai înnebunit de-a binelea, Dorry? La drept vorbind ce căutaţi aici? Ai nimerit-o prost, nu crezi?

— Treaba mea, Abe şi află că nu-s nebun. Este o afacere bună. Susţinându-l pe Calem cum l-ai susţinut întotdeauna, nu mai ai ce căuta în Medicine Bend. Gândeşte-te puţin şi ai să înţelegi asta.

Abe înghiţi în sec, apoi brusc se lăsă în jos, mâinile foindu-i-se sub tejghea. Focurile detunară şi un fum negru se învolbură, risipindu-se deasupra barului. Ochii bulbucaţi ai lui Abe Deland se înfundară? Parcă îndărăt în cap şi, încet, omul căzu în faţă, peste tejgheaua barului, lunecă într-o parte, apoi nu se mai văzu. Harley Baskam ţinea arma în mână, sus. Mai trase un glonte în tavan.

— Ascultaţi aici, oameni buni! zbieră Dorry. Vocea lui exersată la teatru răsuna puternic. Aţi auzit chiar acum că Abe mi-a vândut „Prairie Rose”. E un local bun şi aşa îl voi ţine şi eu. Pentru tot restul nopţii, băuturile vă stau la dispoziţie! Cât vreţi… veniţi şi luaţi!

— Iu-hu-hu! hăuli cineva din mulţime. Aici e de mine! La naiba cu legile şi ordinea… băutură pe daiboj pentru mine!

Deodată se produse o tălăzuire spre bar şi Dorry se dădu

la o parte, urmat de Baskam şi Clark. Luptătorul cu arma zâmbea.

— Numărul unu, spuse. Hai s-o luăm din loc!

Vestea se împrăştie în lung şi-n lat prin oraş, ca flacăra unui foc de iască.

— Oraşul şi-a deschis larg porţile! Harley Baskam a luat şefia!

Oamenii se îngrămădeau în spatele celor trei, discutând, punând la cale în sinea lor ceva sălbatic, ceva demenţial. Era un delir al gloatei, repetat la nesfârşit şi pe care Dorry îl aţâţa. Stătea în faţa poloboacelor, cu smoală aprinsă, chipul lui rotund lucind de sudoare, zbierând în gura mare pe stradă.

— Prea îndelung a făcut sluj oraşul ăsta! zbiera. Voi sunteţi bărbaţi, nu o haită de lupi păzită de un venetic cum e Calem Ware! E oraşul vostru… luaţi-l în stăpânire!

A urmat un vacarm din ce în ce mai mare. Focurile de armă sfâşiau liniştea nopţii, cotropind-o. Oamenii spărgeau prăvăliile. Zăngănitul geamurilor făcute zob se adăuga la tumultul crescând. Oameni beţi, călări, goneau în sus şi-n jos pe stradă, împrăştiind gloata. Un miner a răsturnat pe stradă ditamai camionul de marfă. L-a dat de-a berbeleacul în faţa hotelului şi cineva i-a pus foc.

Cei trei mergeau în jos, pe strada Texas. Din când în când se opreau şi vestea le-o lua înainte. Nimeni nu se împotrivea pentru că mulţimea din spatele lor îşi ieşise din minţi. Ajunseră în capul străzii şi porniră înapoi pe cealaltă parte când vuietul se stinse. Trei bărbaţi treceau strada venind spre ei.

— E primarul! zbieră cineva şi Dorry se uită repede la Baskam. Acesta rânji.

— Acu-i acu, spuse. Vorbeşte tu, Dorry. Eşti bun de aşa ceva!

Oamenii se dăduseră de partea lor, observă Dorry. Avea să-şi aleagă vreo sută, toţi gata să lupte pentru şansa de a căpăta ceva la împărţirea prăzii ce urma să vină. Făcu, ţanţoş, câţiva paşi în mijlocul străzii. Cele două tabere se opriră cam la vreo patru metri una de alta.. Câţiva se aflau

alături de primar; Dorry îl recunoscu pe Willets, băcanul şi pe Farston, tipograful. Alţii erau în urma lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dean… ce te-ai apucat să faci? Faţa primarului Kent era udă de sudoare. Ajută-ne să stăvilim gloata asta înainte de a ne scăpa complet din mână.

Se auzi un răcnet sălbatic şi şase gloanţe fură descărcate în geamurile vitrinelor.

— Prea târziu pentru asta, Kent, îi replică Dorry. Ţi-am spus dinainte ce-o să se întâmple dacă acoperi oraşul cu un capac… acum ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat şi nu există fiinţă vie care să mai poată pune stavilă. Aşa că dă-te la o parte din calea noastră. Am anumite treburi de făcut.

— Treburi! vorbea Willets. Ce-ai de gând să faci, Dean? Aţi devastat vreo zece prăvălii, numai într-un ceas.

— Ia ascultaţi, oameni buni! Glasul lui Dorry se ridică brusc. Ăsta e primarul vostru… primarul Kent. Vrea să pună capăt distracţiei voastre. Dar am să vă spun de ce! E vorba să se construiască o topitorie în Medicine Bend – care o să aducă un venit nemaiîntâlnit în vest! Eu vreau însă ca totul să se facă pe faţă… vă făgăduiesc asta. O treabă cinstită pentru oricine, un prilej ca fiecare să facă ce-i trăsneşte prin minte! Nimeni n-are să mai spună cuiva ce are de făcut şi nimeni n-are să-l mai cureţe în plină stradă dacă nu ascultă!

Un răcnet răsună puternic, din ce în ce mai tare. Oamenii dădeau buzna înainte. Şi, deodată, speriat, primarul Kent făcu ultima greşeală din viaţa lui. Duse mâna înăuntrul hainei. Baskam sări în faţă şi arma lui bubui. Kent se prăvăli, Willets dădu să sară într-o parte, dar căzu, deoarece arma lui Baskam detună din nou. Apoi Farston, tipograful; se întoarse să fugă, dar al treilea glonte tras de Baskam îl pocni, cu faţa la pământ, mort.

— Asta-i legea noastră! urlă Baskam. Oraşul e al nostru. Înfruptaţi-vă din el!

Oamenii se învolburau, umblau de acolo-colo, împrăştiindu-se. Răsunau împuşcături. Băutura pe gratis

curgea din belşug. Era începutul unei nopţi cum Medicine Bend nu mai cunoscuse nicicând, nici chiar în vremea de deplină sălbăticie. Baskam, vârându-şi armele în toc, scuipă într-o parte.

— S-a făcut, Dorry. Oraşul e-al nostru.

Dorry îl privi fix pe Cody Clark; acesta se uită la cele trei trupuri cinchite de-a valma pe strada prăfoasă. Era alb la faţă, cu privirile încremenite.

— Doamne sfinte! se văicări el. Doamne sfinte! Apoi deodată i se făcu rău.

— Stai, Cody! Ţin-te bine! Îl avertiză Dorry. Nu poţi face omletă fără să spargi ouă. Ce-a fost mai greu a trecut.

Baskam se uită atent pe stradă, capul lui bărbos se înălţă într-o parte, un zâmbet jucându-i pe buzele subţiri.

— Straşnic, s-a făcut! Hai s-o roim de pe străzi în noaptea asta. Să le punem oraşul la picioare. Spre dimineaţă or s-o pornească şi ei pe drumul bun. Atunci ne-om isprăvi şi noi treaba.

Camionul de marfă în flăcări nu era lăsat să se stingă. Oamenii aruncau în foc obloanele de la ferestre. A fost înjghebat un tobogan din scânduri, iar butoaie cu whisky erau rostogolite de la „New Frontier”. Oamenii se îmbătau, se luau la bătaie, mureau. Feţe asudate, ochi tulburi. Armele bubuiau, dar hărmălaia era atât de mare încât nu izbuteau să o străpungă. Focul se întindea, distrusese o prăvălie şi lumea se învârtea prin preajmă, râzând, în timp ce prada era împărţită. Un cal cu călăreţ cu tot se prăvăli, înainte ca vreo împuşcătură să se fi auzit şi omul muri în clipa următoare sub o ploaie de gloanţe. Trei bărbaţi fuseseră spânzuraţi dinaintea hotelului, nişte forme prelungi, legănându-se în văpaia roşiatică a flăcărilor de la butoaiele cu smoală. Era o noapte de pomină. Se petrecuseră faptele cele mai cumplite, cele mai bestiale din istoria regiunii.

Medicine Bend se prăbuşea.

CAPITOLUL XV.
Halal om Calem Ware.

Primul şoc trecuse şi totuşi Taleen nu putea plânge. Zăcea nemişcată în pat, cu mâinile apăsate strâns pe tâmple, dar degeaba. Mai auzea încă larma tumultoasă a oraşului şi zgomotul era odios. Prea îşi amintea bine coşmarul din Apache Wells; şi acolo Calem fusese la un pas de moarte. Numai că de astă dată norocul îl părăsise…

Se ridică în capul oaselor, tremurând, la auzul unui ciocănit uşor, repetat, în uşă. O clipă rămase neclintită, dreaptă, dârdâind, speriată. Nu se auzea nici un zgomot pe coridorul hotelului. Al doilea spectacol de Operă fusese Anulat şi se întorsese devreme. Despre Dorry nu mai ştia nimic, dar îi ajunseseră la urechi vorbe brutale, urâte, venite din sufrageria hotelului.

Ciocănitul se auzi din nou, aproape imperceptibil, apoi o voce joasă:

— Doamnă Ware! Doamnă Ware!

Era prima oară, de ani încoace, când i se adresa cineva astfel şi nimeni în Medicine Bend, în afară de Calem şi de Dorry, nu-i cunoştea numele ei legal. Simţi cum inima îi bate mai iute.

— Un moment! Vin îndată! strigă ea. Găsi un capot, îl îmbrăcă şi se duse grăbită la uşă. Cine e?

Ciocănitul se auzi din nou.

— Vă rog mai iute. Sunt doctorul Amos Wynn. Trebuie să vă văd neîntârziat.

Taleen deschise uşa, se dădu un pas înapoi şi i se înfăţişă un om scund, cu aspect de pasăre. Clipi spre ea, lăsându-şi capul pe o parte. Închise uşa după el, apoi schiţă un zâmbet şi îşi strânse buzele fluierând încetişor, în triluri:

— Scuză-mă, doamnă! Trebuia să-mi închipui că soţia lui Calem arată astfel. Apoi scutură din cap şi o mână serioasă

înlocui zâmbetul. Doamnă Ware, ai auzit, presupun, că s-a tras cu arma în şerif… Calem a vrut să te înştiinţeze că n-a fost rănit grav.

Un moment camera părea că se învârte cu ea bezmetic. Avea impresia că, adormind, visase toate acestea. Doctorul Wynn văzând cât e de palidă, se apropie şi o ţinu de braţ ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Ţine-te bine! E un şoc nervos, cred, după ce-ai auzit că e mort şi acum că nu-i nici măcar grav rănit. Un glonte i-a trecut razant peste moalele capului, atâta tot. O să aibă totdeauna cărare în păr şi poate a pierdut o aşchioară de os şi mult sânge. Are să trăiască însă. De fapt a şi început să se dea jos din pat şi de mâine o să poată merge pe străzile oraşului.

— Nu, asta n-o s-o facă! rosti cuvintele într-un suflet. Nu-i ajunge prin câte a trecut? Oare nu-şi dă seama că el nu-i pe măsura unui ucigaş profesionist ca Harley Baskam?

Doctorul Wynn se retrase. O privea mirat.

— Doamnă, cred că niciodată Calem n-a văzut lucrurile astfel. Îmi pare rău, trebuie s-o spun, că aud asta din gura dumitale. Abia acum încep să înţeleg unele lucruri neclare pentru mine.

Ea rămase tăcută.

— Te gândeşti că sunt o laşă… dar poate că şi sunt. Însă mai mult decât atât. Calem nu-i un băieţandru, nu-i un aventurier care să-şi facă o faimă din mânuirea armelor. E un om în toată firea, aproape de patruzeci de ani. Credeam că a murit şi cu gândul ăsta mă puteam obişnui – dar să ştiu că trăieşte, stăruind în nebunia de a fi şerif într-un oraş sălbatic de frontieră – cu asta nu m-aş putea obişnui.

Doctorul Wynn se întunecă de tot. O privi timp îndelungat, căutând s-o înţeleagă, să prindă tâlcul vorbelor ei. Apoi dădu din cap.

— Fiecare om, doamnă Ware, are un fel diferit de a vedea lucrurile. Şi ăsta este privilegiul dumitale. Nu sunt eu cel care să pună chestiunea la punct.

Ea se depărtă, întorcându-se din faţa lui.

— Ce-ar fi de pus la punct aici? Soţul meu nu-i altceva

decât un ucigaş cu simbrie, un om care-şi câştigă existenţa cu arma-n mână. Aş înţelege, dacă ar fi vorba de un om ca Harley Baskam, fără suflet, cinic, ahtiat după crime. Dar el nu-i aşa. Cel puţin Calem Ware pe care l-am cunoscut ea nu era!

— Şi nici acum nu-i! Doctorul Wynn se înflăcără brusc. Pentru Dumnezeu, dumneata ai vrea să discuţi şi mie numai de asta nu-mi arde, obosit şi înnebunit cum sunt.

Se apropie de ea şi Taleen se întoarse să-l înfrunte, în clipa aceea el păru să se amplifice, devenind mai mare, mai puternic. Nu mai zâmbea şi aspectul de pasăre se şterse.

— Mai întâi de toate, am să-ţi spun chiar acum, dumneata nu eşti o femeie potrivită pentru Calem Ware. Nu eşti destul de tare… şi poate nu eşti nici destul de bună! Mă auzi? Îl cunosc pe Calem de cinci ani şi tot de cinci ani ştiu că ceva îl roade, ca un acid. Acum îmi dau seama ce-a fost… dumneata! Ai ucis ceva în el, făcându-l să fie slab atunci când avea cel mai mult nevoie să fie puternic. L-ai numit ucigaş cu simbrie – şi ai dreptate. A ucis oameni – opt sau zece ori o duzină – i-a doborât pe stradă şi în cârciumi, iar eu şi alţii, cu miile, datorăm tocmai faptelor lui posibilitatea de a trăi. Cu arma-n mână e necruţător – dar niciodată n-a tras în cineva care să nu fi meritat să moară.

Făcu o pauză, cu răsuflarea întretăiată, fulgerând-o din priviri, cu ură.

— Ştii de ce am venit aici? Am venit deoarece Calem n-a vrut să te năpăstuiască şi mai mult decât ai fost năpăstuită. M-ar ucide cu mâna lui dac-ar şti că ţi-am spus ce ţi-am spus. Cu toate astea, tot ţi le spun. În Medicine Bend a intrat dihonia. În următoarele douăzeci şi patru de ceasuri ai să vezi lucruri de care nici n-ai visat că ar fi cu putinţă. Vrei să ştii de ce? Pentru că nu mai există pe aici un al doilea Calem Ware. Să te uiţi în jurul dumitale mâine dimineaţă. Să te uiţi cu atenţie – pentru că aşa o să se întâmple aici întotdeauna dacă, nu există un şerif de talia lui, cu medalie. Uită-te în jurul dumitale, zic şi fii mândră, fiindcă dumneata şi oameni ca dumneata se dau la o parte şi-i lasă pe ticăloşi să-şi facă de cap, peste tot. Se opri

răsuflând anevoie. Am spus ce-am avut de spus şi acum plec. La revedere, doamnă Ware. Pierzându-te din nou, Calem ar suferi, dar nu mai mult decât a suferit până acum... Zău, ar fi mai bine să se dezbare de o femeie ca dumneata.

Trânti uşa după el. O chinuia dorinţa să-l cheme înapoi, să ţipe, să tăgăduiască lucrurile spuse de el, dar nu putea. Spusele lui erau adevărate. O obsedau, slăbindu-i nervii. Tot ce spusese era adevărat, nu putea tăgădui nimic.

Încuie uşa, îşi scoase capotul, îi dădu drumul pe jos. Aproape se prăvăli pe pat şi rămase nemişcată, ascultând. Oraşul îşi ieşise din minţi – vacarmul creştea din ce în ce. Focuri de armă, glasuri, bocănitul copitelor de cai. Dincolo de toate acestea – tactul unui ritm nebunesc, care o fascina, îi atrase şi-i reţinu atenţia. Urgia unui oraş de frontieră care o rupe cu trecutul – dar mai mult decât atât. Era un exemplu de viaţă fără restricţii, fără legi. Acum, pentru întâia oară, înţelegea acest lucru.

Primele raze de lumină matinală se furişau pe cer, când căzu într-un somn neliniştit, stânjenit la răstimpuri de zgomotele care atingeau paroxismul, pentru ca apoi să coboare şi să se stârnească din nou. O chinuiau vise efemere, de coşmar. Se zvârcolea în fel şi chip şi în cele din urmă deschise ochii, lac de sudoare şi tremurând de frică. Se dădu jos din pat. În odaie era o zăpuşeală înăbuşitoare. Simţea că-i plesneşte capul de durere. Turnă apă în lighean, se spălă. Irosi vreme îndelungată pieptănându-şi părul lung, blond-platinat şi privindu-se în oglindă. Încerca senzaţia irealului.

Termină cu îmbrăcatul înainte de a da în lături obloanele de la ferestre. Larma oraşului părea că se stinge. Văzu doi, trei oameni călări pe stradă; trecea o trăsurică stârnind nori de praf. Un miner beat zăcea răscrăcărat la picioarele scărilor de la hotel, de parcă ar fi fost mort. Taleen se înfioră şi se întoarse pe călcâie.

Se auzi o ciocănitură şi un bilet fu strecurat sub uşă. Era de la Dorry, câteva cuvinte: *Taleen, rămâi în hotel. Fereşte-te să ieşi pe stradă. Cei din oraş şi-au luat câmpii. Când am*

să pot, vin la tine, Dorry.

Sufrageria era aproape goală când intră ea. Câteva femei stăteau adunate pe la ferestre, privind afară. Şi holul era aproape pustiu. Ocupă masa cea mai îndepărtată de stradă şi comandă gustarea de dimineaţă. Mâncă puţin şi, în cele din urmă, se întoarse în camera ei. Încercă să se odihnească, să se destindă, dar era tare încordată. În cele din urmă, extenuată; adormi; un somn fără vise care s-o stânjenească. Când se trezi, era după amiază târziu. Ferestrele nu mai erau luminate puternic. Soarele trecuse dinapoia hotelului. Se spălă şi simţi o foame ciudată, aproape îmbietoare.

Spre deosebire de dimineaţă, salonul era acum ticsit. Bărbaţii, se foiau agitaţi, cei mai mulţi dintre ei vorbeau despre oraş, despre crime, detunături, răzmeriţă. Alţii stăteau tăcuţi în dreptul ferestrelor, privind afară. Tensiune, gălăgie, primitivism – iată caracteristicile. Taleen se îndreptă spre sufragerie şi de astă dată luă o masă la fereastră. Răbufni o armă, undeva, afară, apoi se auzi un urlet sălbatic de cowboy, sfâşietor. Curios, nu-i era frică. Comandă masa, privi pe stradă. Două camioane goneau în linie în josul drumului, iar vizitiii, în picioare pe capră, foloseau nişte bice din piele neagră de şarpe ca să gonească mai iute caii. Răsunau tot soiul de zbierete sălbatice.

O droşcă opri în faţa hotelului, ceva mai încolo de locul unde treceau camioanele. Văzu un bărbat şi o femeie cu faţa chinuită şi mai mulţi copii. Bărbatul coborî grăbit, ajută femeia din trăsură. Porniră spre peronul hotelului. Camioanele de marfă care făcuseră o cotitură deşucheată, primejdioasă, la capătul străzii, veneau înapoi. Deodată, un ţipăt îi încremeni pe buze Taleenei. Un băiat, un băieţaş firav alerga pe stradă, îl văzu; scaunul i se răsturnă când sări în picioare. O altă femeie ţipă şi ea.

Camioanele veneau în goana mare. Băiatul le văzu, îşi acoperi faţa cu mâinile şi vaierul lui se pierdu în tropotul copitelor. Taleen observă cum vizitiul sări cât colo pe drum – se izbi de crupa calului din faţă, care îl azvârli în lături. Îl

văzu o clipă şi pe băiat, ţipând, paralizat de groază – apoi caii îl luară în picioare. Roţile grele….

Un bărbat ieşit din minţi deschise focul asupra camioanelor care se îndepărtau. Un cowboy de peste drum se întoarse, ridică arma şi omul căzu. Femeia alergă, coborând scările de lemn, în norul de praf al străzii şi se prăbuşi peste forma aceea gingaşă, ghemuită. Praful se aşeza pe ea, adăpostind-o, ascunzându-i durerea…

— Lupi ucigaşi şi smintiţi! Un bărbat de lângă ea rostise aceste cuvinte, zbierând cu amărăciune. Dacă ar mai trăi Calem Ware…

— Nimeni nu i-ar mai putea opri acum! spuse un altul. Ar trebui să se alcătuiască un comitet pentru menţinerea ordinei publice şi asta cât mai curând posibil!

Alte glasuri, alte ţipete, dar nimeni nu se mişca. Stăteau acolo, vorbind şi Taleen ar fi vrut să strige la ei, să-i admonesteze. Nişte netrebnici fricoşi şi neghiobi! Îi întreceau numericeşte pe nelegiuiţi. Oraşul ar fi fost al lor, dacă pur şi simplu l-ar fi luat în mână. Dar fără un om care să-i conducă; şi să meargă înaintea lor, n-ar fi acţionat.

Se ridică în picioare, agitată. Străbătu sufrageria şi ajunse la uşa din faţă a hotelului. Un bărbat o apucă de braţ.

— Doamnă, nu cumva vreţi să plecaţi, îi strigă, ar fi o nebunie…

— Lasă-mă să plec! se desprinse din strânsoarea care o ţinea locului, apoi ezită. Doctorul Wynn… unde locuieşte… spitalul?

Omul se uită la ea o clipă, după ce se dumiri.

— Stă în afara oraşului, la vreo două mile depărtare… dar, vai de mine, doamnă, nu puteţi merge într-acolo… sunt tot felul de derbedei, precis că v-ar face vreun rău!

— Trebuie neapărat să mă duc!

Omul veni după ea.

— Dacă vă duceţi, cineva trebuie să vină cu dumneavoastră. Am o trăsurică în spatele hotelului. Şi aşa voiam să plec din oraş. Am venit doar să văd şi eu ce se petrece aici, dar mi-ajunge cu vârf şi îndesat!

Îşi croiră drum prin mulţimea de oameni adunaţi, care încercau să pătrundă în hotel. Trăsurică era o droşcă trasă de o pereche de cai greoi. O urcă pe Taleen, apoi se sui şi el. Nu mai pierdu vremea şi o porni afară din oraş, biciuind caii, în galop. La un moment dat, un cowboy goni chiar lângă ei. Era îmbujorat la faţă, cu nişte ochi sălbatici. Se aplecă spre Taleen.

— Ce-ar fi să te sărut ca să-mi meargă bine? întrebă. Dar se lăsase prea mult în şa şi căzu, trosnind din toate încheieturile.

Apoi ieşiră din oraş, în galop. După puţin, omul încetini mersul şi struni caii pe un drum lăturalnic... înaintea lor se zărea o clădire pătrată. Nu era terminată, schelăria goală arăta unde avea să se construiască o nouă aripă.

— Aici e spitalul, doamnă! strigă el şi trase de hăţuri.

Taleen nu aşteptă să o ajute, sări jos şi alergă spre clădire. Ar fi putut deveni spital, dar deocamdată mare lucru nu se vedea. O izbi un miros de lemnărie de curând dată la rindea şi de vopsea proaspătă. Apoi uşa se deschise şi doctorul Amos Wynn apăru, clipind din ochi. Taleen trecu pe lângă el.

— Trebuie să-l văd pe Calem!

Doctorul ezită.

— Nu ştiu, doamnă, dacă-i prea dispus să te vadă!

— Greşeşti! izbucni ea. Unde-i?

— Aici, în spate.

Doctorul Wynn i-o luă înainte străbătând un coridor lung. De o parte şi de alta se înşirau camere. Auzi un om gemând, un copil care ţipa. Doctorul Wynn se uita la ea.

— Ăştia-s cei norocoşi, spuse el, cu amărăciune. Au scăpat cu viaţă. Azi-noapte au murit pe stradă nouă oameni... mai este un băieţaş cu un glonte în piept. Se opri, ridică din umeri. Am făcut tot ce-am putut, încă un an şi oraşul ăsta ar fi ajuns ceva. Nădăjduiam... Se întrerupse. Am ajuns la Calem.

Taleen era în faţa uşii; începu să bată. Doctorul Wynn o urmărea din ochi. Deschise uşa, intră. Îl văzu pe Calem aşezat în dreptul unei ferestre, bandajat la cap. Era

îmbrăcat şi dinapoia lui, pe speteaza înaltă a scaunului, spânzura centironul cu armele. El se ridică în picioare, dar Taleen îi făcu semn să se aşeze din nou.

— Calem, a trebuit să vin la tine. Stătea locului, cu soarele de asfinţit pe chip, cu ochii închişi, palmele strânse. A trebuit să vin şi să-ţi spun cât de greşită am fost. Prietenul tău, doctorul Wynn a trecut aseară pe la mine... mi-a vorbit urâcios, aspru, dar cred că n-am ştiut nimic până atunci. N-am ştiut, n-am văzut ceea ce am văzut astăzi. Oraşul...

Calem veni mai aproape.

— Aici nu-i locul pentru o femeie ca tine, îi spuse, îmi dau seama de asta. Totdeauna mi-am dat seama. Ai să pleci din nou în răsărit, să uiţi de locul ăsta...

— Niciodată n-am să-l uit, spuse în şoaptă. Ochii i se întristară. Întotdeauna am socotit necazurile pe care le-am avut noi doi drept o chestiune personală. E prea târziu, poate, să mai fac ceva în acest sens. Dar aş vrea să-ţi comunic ce-am văzut... ceea ce tu ai văzut de multe ori până acum. Am văzut un copilaş ucis de nişte oameni beţi, mânând în plină viteză, l-au doborât din mers...

— Ştiu. Totdeauna-i aşa. Aici, în Medicine Bend, nu-i nici o deosebire faţă de ce-a fost în Apache Wells ori în Hays City său în oricare oraş luat dintr-o sută. Cel slab e doborât.

Ea îl înfruntă.

— Opreşte-i Calem, îi ceru cu asprime. Trebuie să-i opreşti.

Taleen făcu o mişcare, apucă centironul greu, ţinându-l în sus.

Calem dădu din cap. Zâmbetul lui era ciudat de duios.

— Am să mă duc, curând. Luă centironul, îl ţinu într-o parte. Eşti emoţionată, copleşită de ce s-a întâmplat, de ce ţi-a fost dat să vezi. Dar totdeauna e aşa, Taleen, când un oraş îşi ia lumea-n cap. De asta e necesar şeriful, pentru a împiedica asemenea întâmplări, pentru a le stăvili până a nu începe. Am dat greş în Medicine Bend, dar am să fac tot ce-oi putea ca să îndrept lucrurile.

Existau anumite cuvinte pe care Taleen nu le putea rosti,

nu le putea desprinde de pe buze. Ar fi vrut să-i spună lui Calem tot ce simţea, tot ce învăţase în noaptea teroarei, să-i vorbească despre întâmplarea groaznică de pe stradă; mai mult chiar, ar fi vrut să-i spună că-l iubeşte, că totdeauna l-a iubit. Dar cuvintele nu i-au venit pe moment şi pe urmă a fost prea târziu.

Doctorul Wynn intră în odaie.

— Calem… Juan Tobrez e pe moarte. Ştie că nu mai are mult de trăit şi vrea să vorbească. Cred că ar fi bine să-l asculţi.

— Bine, doctore.

Calem se încruntă, apoi îşi prinse armele grele pe după mijloc. Mâinile executau gesturi scurte, iar armele alunecau în sus şi-n jos în tocuri. Veni în faţa ei; ochii lui fără culoare, cenuşii, erau luminoşi.

— Mulţumesc, Taleen. Venirea ta aici, acum… nu-ţi pot spune ce înseamnă pentru mine. Ştiu că între noi totul s-a terminat. Poate că n-o să te mai văd niciodată. Aşa că, rămâi cu bine!

Ea tot nu putea vorbi, ci sta doar privindu-l cum iese cu paşi mari din cameră. După ce Calem plecă, picioarele îi cedară şi căzu domol în genunchi.

— Rămas bun, Calem, rămas bun! spuse, în şoaptă. Apoi încetişor: Te voi iubi întotdeauna.

CAPITOLUL XVI.
Omul legii.

Era sâmbătă seara şi urma să aibă loc un adevărat pârjol în Medicine Bend. Minerii îşi primiseră după amiază simbria şi tărăboiul începuse în oraş cam de pe la prânz. Vestea se răspândise că oraşul se afla în afara legii şi oamenii veneau într-acolo în şuvoi neîntrerupt, privind în jur, rânjind unii la alţii, făcând glume, pregătindu-se pentru o noapte de pomină. Despre noua topitorie se ştia peste tot, era subiectul numărul unu de conversaţie. Într-o săptămână, vestea avea să facă ocolul în răsărit şi un puhoi de cartofori, cocote, pungaşi, ucigaşi, avea să năvălească în oraşul cu porţile deschise. Se şi spusese că Medicine Bend urma să devină un oraş înfloritor, fără seamăn în vest şi începuturile erau impresionante. Doisprezece oameni muriseră prin violenţă în ultimele douăzeci şi patru de ore; nouă magazine fuseseră prădate şi apoi li se dăduse foc – hotelurile erau ticsite, străzile înţesate de lume, deşi încă nu se înnoptase de-a binelea.

La fiecare capăt al străzii Texas se aprinsese câte un foc şi se instalaseră ringuri pentru lupte, împrejmuite cu funie groasă. Doi bărbaţi, despuiaţi până la brâu, se bătuseră până căzuseră în nesimţire, în urletele pline de satisfacţie ale mulţimii. Şi asta nu era totul. Abia acum oraşul se dezmeticea; aburii beţiei din sălbatica noapte precedentă se risipiseră şi oamenii trebuiau să se pregătească pentru alte cantităţi de whisky, oferite la discreţie. Asta va mai dura – ţinând seama de faptul că oraşul era atât de aglomerat – dar nu prea mult. Pe la ora nouă, totul va fi în toi şi nimic nu-i va putea ori pe oameni s-o ţină aşa până în zori.

Se făcuse opt şi jumătate când Calem Ware ajunsese la capătul îndepărtat al străzii Texas. Era îmbrăcat în costumul său negru cel mai bun, pe cap cu cea mai fină

pălărie albă Stetson, cu gardini largi. Fuma trabuc şi zâmbea când îşi începu traseul lung, pe jos. Era conştient de geamătul fiarei, care ajunsese la proporţii intolerabile, dar ceva se schimbase; nu pentru el, nu de moartea lui era înfometată fiara. Acum! Ştia acest lucru şi zâmbetul de pe buze i se întinse pe tot chipul. Îşi dăduse seama de acest lucru în clipa când glontele lui Harley Baskam îl doborâse pe stradă, pentru că geamătul fiarei nu se stinsese, ci sporise, îndreptat acum către triumfătorul Baskam. Sunetul se prefăcuse într-un spectru ireal, dar el l-a putut recunoaşte ca atare şi şi-a bătut joc. Pentru că fiara era pe moarte. Nu cunoscuse niciodată o existenţă reală, fusese o stare de spirit, aparentă doar pentru puţinii cărora li se adresa. Ştiind acest lucru limpede pentru întâia oară, paşii lui Calem au devenit mai sprinteni şi zâmbetul i-a rămas neclintit pe buze.

Un bărbat ridica de jos o ladă ca s-o azvârle în foc – în clipa aceea îşi făcu apariţia Calem. Omul îl văzu, rânji; apoi zâmbetul îi îngheţă şi chipul i se înălbi de spaimă.

— *Uite-l pe Calem Ware!* vocea-i era un ţipăt ascuţit şi rămase pironit locului, cu lada deasupra capului.

— Da, eu sunt, încuviinţă Calem. Lasă jos lada aia… stinge focul… apoi şterge-o din stradă. Am să-nchid porţile oraşului.

Omului nu-i venea să creadă. Calem se apropie de el, încă zâmbind. Nu mai spuse nimic, nu făcu nici o mişcare, dar omul puse lada jos, se clătină pe spate, de parcă l-ar fi lovit cineva.

— Am înţeles, dom’leee! zbieră. Aşa am să fac. Nu trage!

S-au mai agitat şi alţi oameni şovăielnici. Calem se întoarse domol, înfruntându-i, unul câte unul.

— Aţi auzit, oameni buni. Închid porţile oraşului. Plecaţi de pe stradă. Chiar în clipa asta.

Un miner se oţărî, belicos.

— Da’ cine naiba spune asta?

Calem a fost cât se poate de prompt. Sări înainte şi cu stângă scoase arma. O propti în falca omului care se prăvăli la pământ. Duse arma în poziţie de ochire, trase şi cineva

care tocmai voise să îndrepte pistolul spre el, gemu, se apucă de umăr şi căzu.

— Părăsiţi strada!

Ordinul era dat pe un ton categoric, cuvintele rostite printre dinţi şi oamenii se puseră în mişcare. Se retrăgeau, ieşind în orice caz din bătaia armei. Calem le întoarse spatele şi îşi văzu de drum. Ajunse în faţa ruinelor unei prăvălii unde fusese pus foc. Acolo, cineva îl urmărea din priviri. Era Anderson, un om care sprijinise legea şi ordinea în Consiliul orăşenesc. Veni pe trotuar, posomorit.

— Slavă Domnului că trăieşti, Calem! Asta-i cea mai plăcută surpriză pe care am avut-o vreodată. Nu-i nevoie să-ţi mai spun că te susţin întru totul… şi ca mine mai sunt alţi o sută.

Calem dădu din cap, brusc.

— Mai bine ai porni să-i aduni laolaltă. Străzile trebuie să fie curăţate, spun asta cu toată seriozitatea, închid porţile oraşului.

Anderson încuviinţă din cap.

— De când aşteptam să aud asta. Voi fi alături de tine.

Calem porni cu paşi mari. În urma lui strada era curăţată. Oamenii stingeau focurile, aruncau gunoaie peste tăciuni. Lăsau drumul liber, retraşi lângă clădiri, dar nimeni nu-l urma şi nimeni nu umbla pe străzi. Pe unde trecea se aşternea o linişte plină de încordare. Ajunse în dreptul primei cârciumi şi se opri. Un vacarm sălbatic zguduia clădirea din temelii. Pătrunse înăuntru. La început n-a fost văzut, apoi lumea se retrase în grabă din calea lui. Se duse spre tejghea.

— Închid porţile oraşului! spuse, pe un ton categoric. Dacă în cinci minute localul ăsta nu se goleşte şi luminile nu se sting, mă reîntorc pe uşa aceea şi fac prăpăd cu arma!

După acest avertisment se lăsă o linişte apăsătoare, apoi se auzi un glas tunător, strigând:

— Băieţi, ăsta care vorbeşte e Calem Ware! Şi e sigur precum moartea că ce spune şi face. Hai s-o roim de aici!

Vestea ajunse înaintea lui când trecu strada, în drum

către cel de-al doilea local. Ieşeau trei bărbaţi de acolo şi Calem se opri în mijlocul străzii. Ţinea mâinile îndreptate spre piept. O clipă, cei trei rămaseră nemişcaţi, apoi unul se dădu înapoi săltând mâna spre armă. Întâi trase Calem cu pistolul din mâna stângă, iar omul zbură pe uşile batante şi căzu ca un sac. Al doilea bărbat trase o dată şi glontele împroşcă gunoaie în picioarele lui Calem. Pe urmă omul căzu, ca răspuns la a doua şi a treia împuşcătură a lui Calem. Al treilea bărbat ridică mâinile în sus, retrăgându-se îndărăt, spre zidul localului.

Calem se apropie. Ajunse lângă el şi, cu stânga în care ţinea pistolul, îi arse una peste tigvă. Omul lunecă la picioarele zidului, bălăbănindu-se bezmetic, mai mult mort decât viu. Calem îmbrânci uşa cu cizma şi intră în sală. Domnea o linişte sumbră. Simţi ochi aţintiţi asupra lui. Îşi dădea seama de spaima pe care o stârnise, puternică, copleşitoare.

— Ieşiţi afară! porunci. Localul se închide. Dacă mai găsesc deschis peste zece minute începând din acest moment, îl fac una cu pământul.

Plecă şi o larmă se învolbură îndărătul său. Când ajunse în stradă, nu mai era singur. Îl văzu pe Anderson, mohorât; taciturn şi alţi oameni cu chipuri împietrite, toţi înarmaţi până în dinţi, mergând în urma lui. La un colţ se opri, privi înapoi. Pe stradă nici ţipenie de om. Luminile se stingeau, întunericul cuprindea strada. Dădu din cap. În faţa lui se afla localul lui Cody Clark „New Frontier” – şi Harley Baskam…

Pentru Cody noaptea fusese lungă şi plină de profit; totuşi nu era în apele lui. Se afla într-o stare sufletească greu de definit, destul de puternică, însă, ca să-l ţină treaz şi să-l oprească de a mai bea. Sărise peste cal, acum îşi dădea seama. Planul păruse la început atât de simplu, dar se dovedise a fi atât de sângeros. Willets, Kent, Farston, Calem Ware – patru într-o singură noapte, oameni pe care i-a cunoscut, cu care a băut, a discutat. Cody se înfioră. Stătea la capătul cel mai îndepărtat al tejghelei barului „New Frontier”, cu un pahar dinaintea lui, întors cu gura în

jos. Lângă el se afla Harley Baskam, faţa lui posacă, blonzie, acoperită de un rânjet, mâna dreaptă prinsă în brâul cu cartuşieră lângă mânerul revolverului Colt.

— Asta-i doar începutul, spuse aventurierul. Ai să vezi de-astea noapte de noapte, la fiecare cârciumă din oraş. Făcu un semn grăitor cu stânga. E prima oară când mă bucur că mă aflu în mulţime. Asta poate pentru că o parte din ce vor cheltui ei are să-mi revină mie, nu?

Cody încuviinţă din cap fără nici un cuvânt. Aceasta era altă latură a planului care mersese anapoda. Amestecul lui Baskam în afaceri. Una era să tocmeşti un om dibaci în ale armelor ca să îndeplinească o treabă spurcată şi alta să-l ai asociat şi să facă după capul lui. Dorry Dean nu părea să fie îngrijorat, dar atunci... Un gând îi fulgeră lui Cody prin minte. Miji ochii şi se întoarse să privească profilul dur al texanului de lângă el. Dorry avusese nevoie de el când pusese treburile la cale, ca de un paravan pentru negocierile lui funciare, dar acum când totul ieşise la suprafaţă, unul ca Harley Baskam ar fi răspuns mai bine necesităţilor lui. Şi dacă se împarte numai în doi...

Un fior de gheaţă îi lunecă lui Cody pe spate. Strânse buzele. La naiba, de ce nătângul acela de Juan a avut ghinionul de a-l forţa să-l ucidă? Ar fi putut să se slujească de el acum, pentru a da lovitura în treaba asta. Lovitura de graţie, mortală, la nevoie din umbră. Cody zâmbi. Mai existau şi alţi Juan Tobrezi. Alţi oameni plătiţi care să tragă în plin şi el îi cunoştea. Mâine...

Gândul se frânse şi Cody încremeni, ascultând. Ceva nu era în regulă. La început nu ştiu exact ce anume. Se uită înspre bar, la grupul de oameni adunaţi ce umpleau salonul. O fată, pe scenă, cânta fals; pianul dogit zdrăngănea o melodie, pierdută aproape în vacarmul de voci. Se făcuse un şuvoi neîntrerupt, pe scări în sus, spre mesele de joc. Dădu din cap cu satisfacţie apoi privi în altă parte. Mineri, călăreţi, crescători de vite, muncitori de la căile ferate, străini de oraş, chipuri familiare, amestecate de-a valma într-o masă de feţe asudate. Nimic în neregulă, nici cel mai mărunt semn de violenţă, de tulburări şi totuşi

ceva îl sâcâia pe Cody. Lângă bar, cam la vreo şase scaune depărtare, stătea tânărul Gregg Dean, aproape beat. Nu se arătase în oraş până ce nu-i ajunsese la urechi vestea morţii lui Calem. Laş spurcat şi ticălos! Buzele lui se desprinseră de pe dinţi într-o schimonoseală.

Nu, nu era în localul „New Frontier”. Era ceva afară. Afară.

Ciuli urechile – nu auzi nimic. Şi deodată simţi o răceală în pântece. Nimic! O linişte din ce în ce mai adâncă, mai apăsătoare. Fără focuri de armă, fără urlete, fără galopat de copite. Linişte deasă care se întinde, înăbuşitoare.

— Baskam, ceva nu-i în regulă, rosti printre dinţi.

Texanul se întoarse, domol, încă rânjind.

— Te-ai scrântit la cap? Totu-i fain şi gigea. Ia priveşte!

— Nu aici, naiba să te ia! vocea lui Cody se subţiase, devenind confuză. Afară… ascultă… n-auzi un zgomot?

— Ce fel de zgomot?

— Nu ştiu. Dar ia ascultă… Se auzea tropăit de paşi, chiar şi prin gălăgia din local. Uşile batante se dădură în lături şi înăuntru apăru un bărbat. Era cu capul gol, răsuflând anevoie. Se opri brusc şi glasul lui răsună sfredelitor, ascuţit.

— E Calem Ware! zbieră. Trăieşte… a şi ucis trei oameni…. O să cureţe tot oraşul ăsta afurisit!

Zgomotul se curmă. Se curmă cât ai clipi, topindu-se în neant, spart de zdrăngănitul de tinichea al pianului, până ce mâinile pianistului încremeniră pe claviatură. Fata sulemenită de pe scenă duse o mână la gură.

— E însoţit de vreo sută de oameni… şi al naibii de sigur, ăştia nu se ţin de glume!

Omul se retrase, iute. Uşile batante reveniră, bălăbănindu-se domol, apoi încet, se opriră, închizându-se.

— L-ai auzit? Cody se dădu înapoi. L-ai auzit pe ăla, naiba să te ia, Baskam? Ţi-a scăpat! Calem Ware ţi-a scăpat… acum vine să te măsori încă o dată cu el. Ai auzit tu de vreunul care să-l fi înfruntat pe Calem Ware de două ori cu arma-n mână şi să mai trăiască?

— Blestematul ăla trăsnit de doctor! Rânjetul dispăruse

de pe chipul lui Baskam. Faţa lui se schimbase într-o mască a urii şi mâniei. Trebuia să-mi fi dat seama! Trebuia să-mi fi dat seama!

În liniştea localului, nimeni nu se mai mişca. Apoi afară, pe trotuarul podit, se auzi zgomot de paşi – limpede, regulat. Un boc-boc neîntrerupt, de cizme grele pe scândură uscată.

Cody Clark sări înapoi de la bar.

— La dracu toate astea! zbieră şi alergă în mulţime. Harley Baskam stătea pe loc, însă ceilalţi se împingeau încetişor îndărăt, în afara liniei dintre el şi uşile batante. Numai tânărul Gregg Dean stătea acolo, palid, sfidător.

Paşii se auzeau mai tare, mai clar. Se produse un şuierat când mai mulţi oameni traseră deodată aer în plămâni. Apoi uşile batante se căscară şi Calem Ware intră în salon.

Cody Clark îşi făcu drum cu coatele, înghesuindu-se către o uşă laterală. Se strecură afară, abia răsuflând. Străbătu aleea în goană şi trecu strada. Dădu buzna în Operă, împingând un om la o parte din cale. Urcă scările câte trei odată şi se năpusti în biroul lui Dorry Dean. Grăsanul stătea pe întuneric, fără nici o lampă aprinsă, flăcările butoaielor cu catran de peste drum umplând încăperea cu o lumină roşietică, sfârtecată de umbre. Se afla cu faţa la stradă şi când intră Cody, se roti cu scaunul.

— L-am văzut, Cody, spuse grăsanul. L-am văzut pe Calem Ware umblând pe stradă, cu paşi mari, ca o nălucă vie şi am văzut oraşul murind în faţa lui. Pe unde trecea, se veştejea totul, Cody. E ceva de neînchipuit, nu-i aşa? Un oraş întreg căzând la pământ pentru că un singur om are puterea să-l dea peste cap. N-aş fi crezut că o să se petreacă aşa ceva. Dar s-a întâmplat. Am văzut cu ochii mei acest lucru.

— Ai văzut, pe dracu! urlă Cody. Te-ai uitat cum Calem ne-a nimicit tot planul şi n-ai mişcat un deget. Ai armă… şi ştiu că te pricepi s-o mânuieşti. Era colo sus, mură-n gură şi te-ai zgâit la el cum trece pe lângă tine.

Dorry Dean se încruntă.

— Nu fi tâmpit, Cody. Dinapoia lui Calem se aflau o sută

de oameni. Nu-i puteam ucide pe toţi… şi nici n-aveam chef să spânzur de fereastra mea cu o funie de gât. Tu eşti jucător de cărţi – câteodată trebuie să pierzi şi să nu-ţi pară rău. Aşa şi acum. O să mai salvăm ceva…

— Tu eşti tâmpit – un tâmpit al naibii de orb şi de afurisit, dacă-ţi închipui că Ware are să te mai lase să salvezi ceva, chiar şi viaţa ta păcătoasă! Cody o porni din loc. Dracu să te ia pe tine şi ideile tale grozave. Eu unul plec şi asta chiar acum!

Trânti uşa în urma lui. Dorry Dean clătină din cap, domol. „Ducă-se, nebunul ăsta! Prea departe şi aşa n-ajunge. Aici n-avea ce să mai facă. Totuşi a fost o tentativă bună şi Medicine Bend era încă aici şi va prospera, iar Dorrance Dean va prospera odată cu el. Dacă Baskam l-ar doborî acum pe Ware, ar mai fi o şansă… *dacă*”. Dorry scutură din cap, încet, strânse buzele pungă şi se întoarse din nou spre fereastră.

Calem intră pe uşa batantă şi rămase locului. Mâinile-i erau puţin ridicate, vârful degetelor îndreptate către piept. Îl văzu pe Gregg Dean şi dincolo de el pe Harley Baskam, venind dinspre bar, cu mâna dreaptă liberă pentru a acţiona. Calem dădu din cap, mulţumit parcă.

— Hei, Gregg… ţi-am spus să nu-mi mai dai niciodată ocazia să te văd bând în oraşul ăsta… şi n-am glumit.

Gregg se linse pe buze. Mâinile-i tremurau vizibil. Dar adună un soi de curaj de la mulţimea din spatele lui. Buzele i se rotunjiră.

— Poate c-ai spus. Şi ce-i cu asta?

Calem se apropie. Îi mai despărţea un pas. Cu stânga făcu o mişcare spre haină şi afară. Îl văzu pe Gregg dându-se înapoi, văzu mâna dreaptă a lui Baskam zburând în jos, estompându-se. Apoi arma lui Calem trosni peste tigva lui Gregg Dean… băiatul se lăsă în jos – şi ca o continuare a aceleiaşi mişcări, Calem ridică pistolul Smith & Wesson şi trase. Împuşcătura lui o luă înaintea celei a lui Baskam cu o zecime de secundă. Harley Baskam din Texas era un om mic de statură; un glonte dintr-o armă de calibrul 44 îl

sfârtecă, lovindu-l chiar în coşul pieptului său subţiratic şi corpul cedă sub forţa şocului… Alunecă pe picioare. Masca de pe faţa lui păru că se fărâmă, că se rupe în bucăţele pe dinăuntru. Se poticni şi arma lui nimeri în uşile batante dinapoia lui Calem, care se despărţiră, apoi se strânseră încet la loc. Harley Baskam, adunându-şi puterile, încercă să-şi concentreze ochii care aruncau văpăi. Calem trase din nou. Harley Baskam se târî înapoi, în tejghea. Un val gros de sânge care îi umplea gura, căscată, şiroi în afară, vopsindu-i barba blondă în roşu. Arma căzu. Se prăvăli peste ea, sângele pătând duşumeaua pe care era împrăştiat rumeguş.

Calem Ware se întoarse domol; arma lui părea ţintită asupra fiecărui om din încăpere, când trecu pe lângă ei. Avea o faţă calmă, ochii cenuşii ca fumul.

— Plecaţi cu toţii acasă! Spuse categoric. Lăsaţi străzile libere. Medicine Bend îşi închide porţile. Acum are să dureze o săptămână înmormântarea celor morţi… Nu vreau să se agraveze lucrurile în vreun fel.

Gregg Dean se ridică în picioare. De la o rană din creştetul capului sângele îi curgea pe faţă. Calem luă o sticlă de whisky şi turnă conţinutul în capul băiatului. Apoi se întoarse şi ieşi, cu paşi, mari. Văzu gaura făcută de ultimul foc tras de Harley Baskam şi un curent subţire îi înfioră faţa, un suflu rece care trecu peste el. Se scutură de un fior şi traversă trotuarul.

Privi în sus către Operă. Văzu ferestrele întunecate, se gândi la Dorry Dean care îl pândea, cocoţat acolo, ţintind poate arma asupra lui. Apoi străbătu strada, Mergea încet, învingându-şi imboldul de a fugi. Când ajunse în foaier, avea pe frunte broboane de sudoare rece şi respira anevoie. Dar nimeni nu mai trăgea. Se opri privind strada Texas în sus şi în jos. Era goală, iar oamenii se retrăgeau de pe trotuare, iute, tăcuţi.

Un grup de cetăţeni aflaţi în faţa localului „New Frontier” îl urmăreau din ochi. Aveau grijă ca în oraş să fie linişte. Dădu încet din cap şi pătrunse în clădire.

Dorry stătea la masa lui de lucru, cu amândouă mâinile

aşezate deasupra, când Calem intră fără să ciocănească. Dorry zâmbi.

— Salut, Calem, văd că ai câştigat.

— Am câştigat, Dorry. Asta înseamnă că tu ai pierdut.

Grăsanul ridică din umeri.

— Am pierdut, ce anume? Despre ce e vorba, Calem? N-am făcut nimic rău.

— Ai făcut prea multe… sau nu de ajuns, depinde cum priveşti lucrurile, Dorry. Calem oftă. Juan Tobrez a mai trăit suficient ca să spună toată povestea. Îşi făcuse un obicei să asculte orice aţi fi avut de discutat tu şi Cody. Întreaga tărăşenie. Mare nesăbuinţă din partea ta, Dorry. Nu pot înţelege. Aşa cum nu te înţeleg nici pe tine. Am ţinut întotdeauna la tine, te-am respectat. Şi, culmea, mai ţin încă. Dar acum şi aici ia sfârşit totul.

Dorry continua să zâmbească. Lumina roşie de la butoaiele cu păcură se stingea pe îndelete, umbrindu-i faţa rotundă. Se porni pe râs, un râs aspru, nervos.

— Tu eşti nesăbuit, Calem. N-ai cum să aduci nici o dovadă împotriva mea. Poate că l-am sprijinit pe Baskam – dar o să dureze mult şi bine până să dovedeşti asta, după ce Baskam a murit. Niciodată n-ai să mă poţi condamna sub învinuirea asta.

— Ai dreptate, Dorry. Nu te pot condamna – dar te pot ucide.

Dorry încercă să râdă, nu-i merse însă. Din gâtlej îi ieşi doar un fel de croncănit. Holbă ochii. Sudoarea îi curgea pe faţă. Apoi, încet, se ridică. Scaunul său pivot lunecă înapoi, cu un scrâşnet al roţilor. Dorry se afla în picioare, un bărbat cât toate zilele, spătos. Nu mai avea nimic delicat, iar buna dispoziţie îi dispăruse, în pumnul durduliu ţinea un revolver, pe care îl pregătise din clipa în care Calem trecuse strada.

— Lucrurile se vor petrece invers, Calem, şopti. Nu tu ai să mă ucizi pe mine. Eu am să…

Calem se catapultă înainte, în încăpere, răsuci mâna stângă, eliberând arma. Împuşcăturile lui Dorry străpunseră liniştea, lovindu-se în pereţi. Apoi Calem trase o dată, de două ori, de trei ori, pe îndelete, în trupul mătăhălos.

Dorry Dean se smuci din pricina şocului şi porni îndărăt, de parcă ar fi mers. Dar nu se opri. Izbi cu spatele fereastra în formă de evantai – se lăsase încet, cu toată greutatea, în ea şi fereastra cedă. Cu o trosnitură, întreg geamul se desprinse laolaltă cu Dorrance Dean. Calem auzi cum se loveşte de caldarâmul de ciment, singurul trotuar pavat din oraş. Se duse agale spre fereastră, privi în jos, apoi îşi puse domol arma în toc.

Când ieşi din nou în stradă, nu-şi aruncă ochii spre locul unde zăcea Dorry. Mergea prin mijlocul drumului. Lumea se uita la el, îl urmărea din priviri, dar nimeni nu scoase o vorbă.

Dădu colţul din dreptul noului tribunal, de la capătul aleii. Lampa de deasupra firmei *Biroul şerifului* nu ardea, dar nu dădu importanţă. Pentru câteva ore, puţine la număr, legea părăsise oraşul Medicine Bend; dar se întoarse.

Îl durea capul, trupul şi-l simţea ca pe jăratic. Voia să fie singur, să se odihnească. Să nu se mai gândească la nimic, să fie fără griji, nu dorea nimic altceva decât odihnă şi iar odihnă. Închise uşa biroului după el. Bezna era calmă, paşnica. Oftă, îşi descătărămă armele şi le azvârli pe pupitru. Porni spre scări, apoi se opri.

În beznă, dinapoia lui se auzi un zgomot. Ceva ca un şuierat, respiraţia unui om. Calem înmărmuri. Pe urmă, un obiect rece şi tare îl împunse în spate.

— Te-am prins, fir-ai la naibii! Te-am prins!

Era Gregg Dean şi ţinea o armă în spinarea lui Calem Ware.

Iată cum se sfârşeşte, îşi spunea Calem în sine. *Iată cum sfârşesc întotdeauna oameni ca mine. Un puştan aiurit şi laş şi un glonte în spate. Rişti şi supravieţuieşti momentelor celor mai grele prin care trece un oraş şi pierzi pentru că nu te poţi gândi la toate. Aşa e totdeauna. Se sfârşeşte aici şi acum.*

CAPITOLUL XVII.
Noi sorţi de izbândă.

Lui Cody Clark îi tremurau în aşa hal mâinile încât nu putea deschise seiful. Îngenunchease dinaintea cutiei din fier negru din biroul său, înjurând de mama focului. Apoi îşi sili mâinile să lucreze încet, pe îndelete. Broasca ţăcăni şi uşile masive se deschiseră. Scoase caseta cu bani, hârtiile şi le aşeză pe birou. Le puse de-a valma într-o valiză neagră. Deodată împietri; duse mâna înăuntrul hainei şi scoase un pistol Derringer cu două ţevi.

Uşa biroului se deschise larg şi Cody înjură.

— Sfinte Dumnezeule, cât pe ce să te împuşc!

Cora Dean închise uşa în urma ei. Faţa-i era chinuită, părea bătrână.

— Cody, ce s-a-ntâmplat? Nu înţeleg…

— N-ai ce să-nţelegi, mormăi el, o şterg de aici… pur şi simplu.

— Cody! Ea stătea în picioare şi-l privea ţintă.

— Jocul s-a isprăvit, gata, s-a dus… Am avut baftă că trăiesc şi-am s-o ţin aşa. Închise valiza cu un pocnet. Chipul lui era urât, brutal. Plec… mă duc singur. Aşa e… aşa a fost totdeauna, numai că tu eşti al naibii de proastă ca să fi priceput.

— Vorbeşti serios? Tremura ca varga. Am auzit… am auzit că şeriful n-ar fi murit… că a ucis câţiva oameni… mi-era teamă…

— Teamă pentru mine? Nu, i-am scăpat şi asta nu prea-ţi face plăcere. Cody îşi păstra cumpătul. Judecă şi tu… nu eşti un copil… tu n-ai pierdut nimic. S-a terminat, gata. M-am gândit o clipă… n-are importanţă ce-am gândit!

Cuvintele lui erau pentru ea ca nişte palme. Se retrăgea, chircindu-se parcă. Încercă să vorbească, dar nu putu articula nici o vorbă. Cody luă valiza, ocoli masa şi merse spre uşă. Se întoarse domol să se uite la ea.

— Asta-i în loc de adio, spuse. Mă bucur că s-a sfârşit – grozav mă bucur. Nu eşti bună de nimic, Cora… Dar Asaph nu ştie asta. Întoarce-te la el, îmbrobodeşte-l mai departe. E singura şansă pe care o mai ai.

Nu se uita la el, nu-l asculta. Ţinea ochii pironiţi pe uşa dindărătul lui şi în ei era spaimă, groază. Cody se întoarse încet şi rămase locului. În uşă stătea Asaph Dean, cu un pistol în mână. Avea o faţă ca de granit întunecat, pe care nici o expresie nu se putea desluşi.

Cody încercă să se uite în altă parte, să se urnească, să facă ceva, dar nu fu în stare. Ar fi vrut să urle, să se slujească de Derringer, dar îi era frică. Atât de frică încât mintea îi îngheţă, iar trupul parcă i se lichefiase, incapabil să facă vreo mişcare coerentă.

O clipă Dean stătu locului, apoi se dădu la o parte.

— Voiam să te ucid, Clark. De-aia am venit. Dar m-am răzgândit. Hai, pleacă… ieşi de-aici. Ai să fugi… dar nu se ştie cât. Celor de teapa ta li se înfundă totdeauna. Într-o lună şi-aşa dai ortu’ popii. Însă n-o să te am eu pe conştiinţă. Ieşi afară!

Cody şovăi o clipă, apoi se năpusti pe uşă afară. Asaph Dean puse arma la o parte. Cora se uita la el.

— Vino-ncoace, Cora.

Avea o voce aspră. Ea nu se mişcă, de aceea veni dânsul spre ea şi o apucă de braţ. Pe perete era o oglindă; o sili să se aşeze în faţa ei.

— Ia uită-te bine, priveşte-te! Eşti bătrână, Cora… nu pricepi acest lucru?

Îşi privi chipul în oglindă. Ridurile, cearcănele de la ochi, firele albe din părul ei ca tăciunele… un fior o trecu prin tot corpul; îşi acoperi faţa cu mâinile. Plângea, încetişor.

O urmări din ochi o clipă, apoi îi luă mâinile de pe chip.

— Amândoi suntem prea bătrâni, Cora, pentru asemenea blestemăţii. Hai să mergem acasă.

Se uită la el. Apoi Cora dădu din cap, încet.

— Bine, Asaph, spuse. Bine.

În întunericul care domnea în Biroul şerifului, Calem Ware

trase aer adânc în piept. Arma era şovăielnică, apăsându-l zdravăn în coaste. Putea auzi respiraţia şuierătoare a lui Gregg. Apoi un alt zgomot, surd, apropiat. Calem se lăsă în jos dintr-o săritură – un foc de armă roşu fulgeră în bezna încăperii. Mirosul fumului de pulbere neagră; Gregg Dean înăbuşindu-se – strangulat, parcă. Pe urmă un corp lovi duşumeaua, zvârcolindu-se puţin, apoi se potoli.

Se auzi din nou zgomot. Paşi uşori, repezi. Un chibrit scapără şi Charley Drew îi zâmbi lui Calem. Ţinea în mână un revolver de buzunar cu ţeavă scurtă, Colt. Se duse şi aprinse lampa, apoi se uită mirat la Gregg doborât la pământ.

— Nu-i rău, pe întuneric, spuse. Cele două gloanţe îl loviseră în piept, sus. Gregg Dean murise. Ciudat, am avut eu o presimţire că o să fiu chit cu tine înainte de a pleca din oraşul ăsta.

Calem se ridică în picioare. Tremura din tot corpul. Charley Drew zâmbi, vârî arma înăuntrul hainei.

— Am căpătat automatul ăsta noaptea trecută. Credeam c-o să-mi iau tălpăşiţa în noaptea asta. Am avut eu presimţiri că degeaba te scoate doctorul Wynn din bătaia armelor lui Baskam. Totul a mers strună, Calem. Se opri, apoi clătină din cap. Dar acum e timpul să mă cărăbănesc. Asaph Dean nu-şi dă seama ce serviciu i-am făcut că l-am scăpat de Gregg înainte ca el să fi pricinuit cine ştie ce năpastă şi eu nu prea mă-mpac cu cravate din funie.

Calem dădu încet din cap.

— S-au încheiat toate socotelile. Toate în afară de Cody Clark. A şters-o.

— Aha! Charley Drew miji ochii. Totdeauna am dorit să fac o partidă cu viţelul ăsta. Poate… *quien sabe*[4]. Se duse spre uşă. Acolo se opri. Ciudat lucru, dar aveam o presimţire că tu ai să câştigi, Calem. Cody ţi-a spus că sorţii de izbândă se micşorează… dar norocul la joc face feste… se schimbă pe nepusă masa. Chiar şi acum aş spune că sorţii tăi ca să trăieşti până la nouăzeci de ani au crescut

[4] Cine ştie, (sp.).

mie în sută. La revedere, Calem… cred că suntem chit.

— Suntem chit, Charley.

Dădu mâna cu celălalt, i-o strânse tare, sigur. Apoi Charley Drew plecă, închizând uşa după el.

Calem se uită în jos la Gregg Dean şi se încruntă. Cineva ciocăni în uşă – o deschise. Era Anderson; clipi în lumina lămpii.

— Am auzit împuşcături, şerifule şi m-am gândit că ar fi mai bine să vin încoace. Văzu corpul lui Gregg şi fluieră. Acum cred că s-a-nvăţat minte.

Calem dădu domol din cap.

— Aşa e, ai dreptate. Şovăi. De acum încolo un poliţist cu baston poate merge noaptea prin Medicine Bend… şi cred că ar fi mai bine să te gândeşti să angajezi unul de mâine. Eu plec. Duse mâna înăuntrul hainei, desprinse insigna ieftină, suflată cu argint. O azvârli pe birou, lângă armele lui. N-am s-o mai port niciodată. Poţi fi sigur de asta. Chiar acum mă duc sus şi mă încui într-o celulă să dorm o sută de ani.

CAPITOLUL XVIII.
Dealurile din Colorado.

Calem părăsi grajdul cu trăsuri şi cai de închiriat şi porni în jos pe stradă. Era duminică dimineaţă şi biserica, situată chiar la celălalt capăt al oraşului, putea să aibă asistenţă mare, judecând după puhoiul de lume care se îndrepta într-acolo. Clopotele bisericii băteau, răsunând puternic. Era poate singurul zgomot în văzduhul calm; Calem se opri locului, nedumerit. Ceva părea că nu-i în ordine, dar încetul cu încetul îşi dădu seama că fiara dispăruse. Nici urmă de ea. Era moartă, la fel de moartă ca şi vremurile care-i dăduseră naştere. Vor mai fi alte oraşe ca Medicine Bend, alte oraşe de graniţă, primitive, dar Calem Ware nu le va mai vedea. Încruntarea îi pierise, avea un pas sprinten când îşi croi drum spre restaurant.

Deodată se trezi cu doctorul Wynn lângă el, zâmbindu-i cu capul ca de pasăre, lăsat pe o parte.

— Cred, Calem, că ştii să-ţi ţii cuvântul. Văd că ţi-ai pus serios în cap s-o ştergi de pe aici. Nu te condamn pentru asta. Şi barem ştii încotro s-o apuci?

— Sigur, doctore. Cam vreo şaizeci de mile mai spre apus, în munţii aceia, se află o vale. Nu prea ştiu dacă locul face multe parale în privinţa bogăţiilor de sub pământ, dar poţi creşte acolo o turmă mică de vite – eu am în proprietatea mea valea aceea de zece ani. Cred că e timpul să mă pun pe treabă.

— După cum spui, sună bine de tot. Şaizeci de mile nu-i aşa departe, le pot face din când în când… şi cred că ai să vii şi tu la oraş după provizii.

— Bineînţeles! Calem se încruntă. Aici s-a sfârşit, doctore. Pentru mine aici s-a sfârşit, mai iute decât mi-aş fi închipuit că ar fi cu putinţă.

— Te gândeşti la Taleen? Doctorul Wynn clătină încet din cap.

— Da. Nu mai aveam nici o şansă. Ştiam asta. Şi ucigându-l pe Dorry… eh, asta a pus capac la toate.

— Nu ştiu, Calem. Femeile sunt curioase uneori, înţeleg anumite lucruri pe care te-ai aşteptat cel mai puţin să le-nţeleagă.

— Poate ai dreptate, doctore, dar nu de data asta. Am trecut pe la hotel azi dimineaţă. Plecase, totul era achitat. Nici un mesaj, nici un bileţel, nimic.

— Zău? Doctorul miji ochii lui înţelepţi. E jale, Calem! Tuşi. Cred că am să te părăsesc. Am luat masa şi mai am puţină treabă la spital. Când am auzit că ai de gând să pleci din oraş, mi-am spus că-i mai bine să trec pe aici. La ieşirea din oraş, opreşte pe la mine. Am ceva să-ţi dau să iei cu tine. Medicamente, bandaje, lucruri de-astea. O să ai nevoie de ele. Atunci ne luăm şi rămas bun.

Calem încuviinţă din cap şi se duse în restaurant. Se simţea gol, vlăguit, dar nu putea mânca. Aprinse un trabuc, plăti nota şi se întoarse la grajd. Trăsura era uşoară şi solidă şi proviziile pe care le adusese de dimineaţă fuseseră încărcate la spate. De abia aştepta să plece, să părăsească Medicine Bend. Se urcă, îndemnă caii şi porni la drum.

I se părea ciudat să treacă în trăsură pe strada pe care de atâtea ori o străbătuse pe jos. Oamenii îi făceau semn cu mâna şi el le răspundea. Dădu cu ochii de Anderson şi lângă el stătea un om înalt, ciolănos, cu o insignă prinsă cu un ac de cămaşa roşie de lână. Anderson îi zâmbi. Calem îi răspunse şi îşi văzu de drum.

Trecu pe lângă biserică, văzu lumea parcând trăsuri, droşte. Pe sub copaci se jucau câţiva copii. Era o privelişte paşnică, pe care n-avea s-o uite. O pecete durabilă a ceea ce izbutise să facă în Medicine Bend. Observă şi cimitirul dincolo de biserică, văzu pământul roşu strâns pe mormintele proaspete şi un fior rece îl trecu pe şira spinării. Harley Baskam; Dingo Brion; Dorry Dean – gras, zâmbăreţ, Dorry inimă de piatră! O altă pecete pe care o lăsa în urmă…

Porni mai iute. Se simţea straniu de singur. Spitalul îi apăru înaintea ochilor; aripa pe jumătate construită,

înălţându-se firav, când coti pe drumul numai hârtoape. Doctorul Wynn stătea în portalul neterminat. Un număr de lăzi, unele peste altele, erau în aşteptare. Calem se încruntă. Oare doctorul glumea cu el? Toate lăzile acelea…

Dinapoia doctorului Wynn se afla cineva. O zări pe ea, desluşit; îi zâmbea, cu soarele lucindu-i în părul de un blond argintiu.

— Iată medicamentele pe care le-am pregătit pentru tine, Calem! chicoti doctorul Wynn. Este singurul medicament din lume care te-ar mai putea însănătoşi acum!

Veni apoi spre el şi Calem îi sări în întâmpinare.

— Taleen! Taleen! şopti el.

— Da, Calem. Trebuia să vin la tine. Nimeni nu trăieşte în trecut… şi viitorul trebuie să fie aşa cum ţi-l faci. Acum ştiu, înţeleg acest lucru!

— O, Taleen…

— Nu mai vorbi, Calem. Nu acum. O s-avem vreme, ani şi ani de zile, pentru asta. Ţine-mă strâns lângă tine, doar atât… şi să nu-mi mai dai drumul niciodată.

În depărtare, se auzea dangătul clopotelor de la biserică.

Sfârşit.

CUPRINS.

